

YERLİ BİLİMKURGU YÜKSELİYOR®

Yerli ve Yabancı Bilimkurgu Adına Her Şey

AGUSTOS 2019 SAYI 28

Çizgi Roman

GÖK KIZ: Kozmik Göçebe
KENAN BÖĞÜRCÜ Bölüm 2

7. YBKY

Kısa Öykü Yarışması

Büyük Sıkıntı
UMUT YAVUZ

Bay Y
YASİN YILDIZ

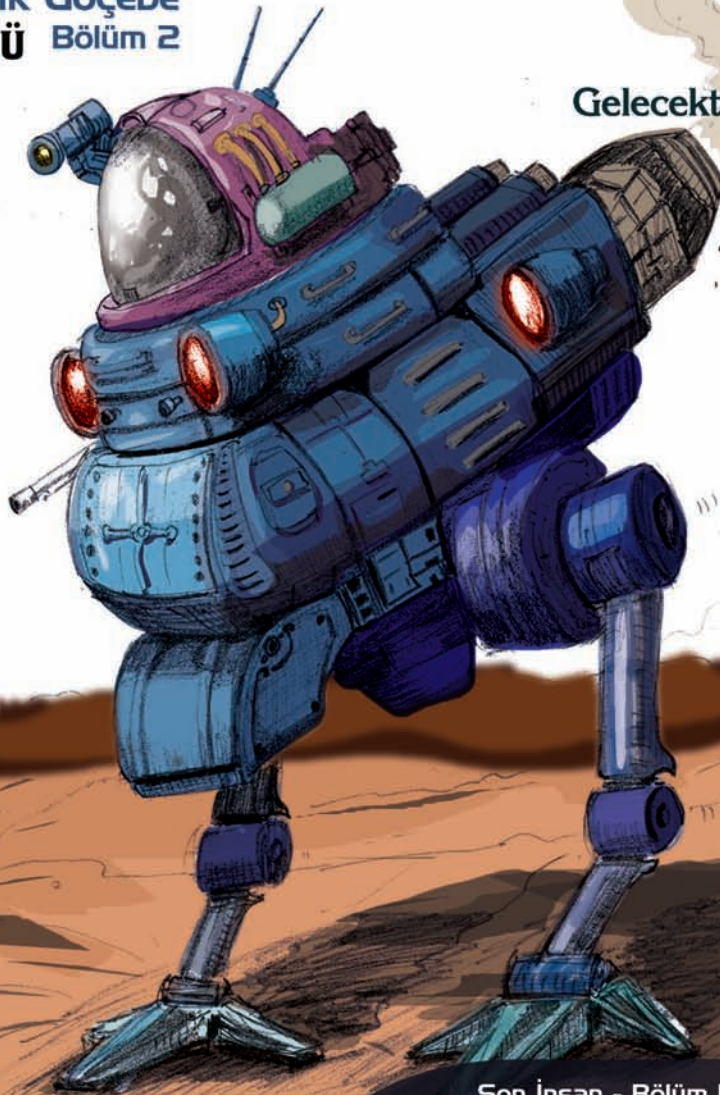
Van
ÖZAY DEMİRAY

Bilgisayar ve Video Oyunlarında Bilimkurgu:

Terminal Velocity
M. YAĞMUR POLAT

Kitap İncelemesi

Gelecekte Akıl Ötesi Haberler
Polat Onat
İSMAİL ŞAHİN

Kütüphanemden Seçtiklerim
ESRA UYSAL

f i t YouTube

yerlibilimkurguyukseliyor@gmail.com

Roman
Son İnsan - Bölüm 17
GÜRHAN ÖZTÜRK
Kapının İncisi - Bölüm-II
AYSUN ERDOĞAN
Yıldız Avcısı - Bölüm-12
ARDA TİPİ

Kısa Öykü
Edebiyat Şehri
MURAT K. BEŞİROĞLU

Facebook sayfasında ve İnternet sitemizde tanıtımını yaptığımız, yerli bilimkurgu romanlarının incelemelerinin yanında; kısa öyküler, ülkemizde ve dünyada bilim alanındaki gelişmeler, film ve çizgi film incelemeleri, çizgi romanlar, film müzikleri incelemeleri, yerli ve yabancı bilimkurgu yazarlarının tanıtımı, yabancı bilimkurgu roman incelemeleri, film yönetmenleri, anime eserler, bilgisayar oyunları ve daha pek çok konu

Yerli Bilimkurgu eserlerinin tanıtımının yanında, yabancı eserlere ve magazinsel haberlere de yer vermemizin sebebi, daha uzun soluklu bir dergiyi hayata geçirmek amacını taşımaktadır. Öncelikli konularımız Yerli Bilimkurgu Eserleri ve Kısa Öykü Yarışması katılımcılarının öyküleridir.

Dergimize katkıda bulunmak için, yazılarınızı, incelemelerinizi, çizimlerinizi, tasarımlarınızı, kısa öykülerinizi, yerlibilimkurguyukseliyor@gmail.com adresinden bizlere ulaştırabilirsiniz.

Yerli Bilimkurgu Yükseliyor Dergisi, Yerli Bilimkurgu Yükseliyor Platformunun süreli yayınıdır. Dergimiz; tanıtım, bilgilendirme ve bilimkurgu severlerin ortak alanıdır. Gönüllü yazarların - çizerlerin desteği ile şekillenmektedir. Kâr amacı gütmeyiz.

YERLİ BİLİMKURGU YÜKSELİYOR

Genel Koordinatör/Editör ESRA UYSAL

Sanat Yönetmeni BURAK FEDAKAR Yayın Yönetmeni İSMAİL ŞAHİN Çeviri-Arşiv ARDA TİPİ

Yayın Danışmanı SEYHAN YILDIZ YILDIRIM

Web Tasarım - Dijital Tasarım - Tasarım SEZÂİ ÖZDEN - ZAZİ SANAT

Yazarlar

KUBİLAYHAN YALÇIN

ESRA UYSAL

ÖZLEM BUKET DURU

KENAN BÖĞÜRCÜ

BURAK FEDAKAR

İSMAİL ŞAHİN

ARDA TİPİ

MUHİTTİN YAĞMUR POLAT

SEZÂİ ÖZDEN

Katkıda Bulunanlar

ÖZGEN BERKOL DOĞAN BİLİMKURGU KÜTÜPHANESİ

MURAT K. BEŞİROĞLU - GÜRHAN ÖZTÜRK - AYSUN ERDOĞAN - KENAN BÖĞÜRCÜ - Umut YAVUZ - YASİN YILDIZ - ÖZAY DEMİRAY

BEDİRHAN YÜRÜMEZ - BURAK ERTURAL - NURAY BULAT - SEYHAN YILDIZ YILDIRIM - EKİN ERTARAKÇI - ÖZLEM BUKET DURU

KİTAPLA MUHABBET FACEBOOK GRUBU - VOIDRUNNER - PARADİGMA POLİSİYE - LAGARİ BİLİMKURGU FANZİN - GÖK KIZ: KOZMİK GÖÇEBE

Kapak İllüstrasyonu SEZÂİ ÖZDEN

www.yerlibilimkurguyukseliyor.com - www.yerlibilimkurgu.com

yerlibilimkurguyukseliyor@gmail.com

Çöl Gezegeni

FRANK HERBERT

8-9

Bilim İnsanları Bölüm 2

PLATON

10-13

Çizgi Roman - Bölüm 2
Gök Kız: Kozmik Göçebe
KENAN BÖĞÜRCÜ

14-22

Kısa Öykü

Edebiyat Şehri

MURAT K. BEŞİROĞLU

24-28

Ayın Kitap İncelemesi

Gelecekte Akıl Ötesi Haberler

POLAT ONAT

İSMAİL ŞAHİN

30-32

7. Yerli Bilimkurgu Yükseliyor Kısa
Öykü Yarışması

Büyük Sıkıntı

UMUT YAVUZ

34-36

Kütüphanemden Seçtiklerim

ESRA UYSAL

38-39

7. Yerli Bilimkurgu Yükseliyor Kısa
Öykü Yarışması

Bay Y

YASİN YILDIZ

40-42

Roman / Bölüm-17

Son İnsan

GÜRHAN ÖZTÜRK

44-52

7. Yerli Bilimkurgu Yükseliyor Kısa
Öykü Yarışması

Van

ÖZAY DEMİRAY

54-56

Bilgisayar ve Video Oyunlarında
Bilimkurgu: Terminal Velocity

M. YAĞMUR POLAT

58-61

Roman Bölüm-II

Kapının İncisi

AYSUN ERDOĞAN

64-70

Yerli Bilimkurgu Yükseliyor'un

Öne Çıkan Paylaşımları

ESRA UYSAL

72-75

Roman Bölüm-12

Yıldız Avcısı

ARDA TİPİ

76-77

Bilimkurgu Yazarlarımız ve

Eserleri - 2018 - 2019

SEZAI ÖZDEN

78-92

Sokak Röportajları - 14

SEZAI ÖZDEN

94-95

Yerli Bilimkurgu Yükseliyor

Bilimkurgu ÖYKÜ SEÇKİSİ 2018

47 YAZARIN 51 ÖYKÜSÜYLE HAYAT BULAN ESER

Selma MİNE - Müfit ÖZDEŞ - Özlem KURDOĞLU - Haldun AYDINGÜN - Orkun UÇAR - Gurur ASİ - Kemal Mükremin BARUT - Zübeyir TOKGÖZ
Murat K. BEŞİROĞLU - Şükrü SOYDAŞ - Sercan LEYLEK - Yüksel YILMAZ - Kubilayhan YALÇIN - İlhan DELİKTAŞ - Bertuğ KODAMANOĞLU
Mustafa ÖZÇINAR - Metin UÇAR - Nur İpek ÖNDER MERT - Gri Esin AKYILDIZ - Efe SARITUNALI - Burak KATIPOĞLU - Tuğrul SULTANZADE
Nilay KAYAALP - Gökcan ŞAHİN - M. Yağmur POLAT - Ardakan COŞKUN - Aykut COŞKUN - Badahan CANATAN - Selahattin BAŞBOĞA
Mehmet KARDAŞ - Korkut KABAPALAMUT - Utku KÖSE - Bahri Doğukan ŞAHİN - Mehmet Fatih BALKI - Taner GÜLER - Abdülkadir DOĞANAY
Kenan ÇETİNKAYA - Burak ERDOĞDU - Emirhan KARAHASAN - Selçuk Gökhan KALKANOĞLU - Hakan KILYUSUFOĞLU
Hasan ÖNAL - Burak FEDAKAR - Arda TİPİ - Esra UYSAL - İsmail ŞAHİN - Sezai ÖZDEN

Tükenmeden Alın!

Paradigma Polisiye

www.yerlibilimkurguyukseliyor.com

Bu seçki, Özgen Berkol Doğan'a ithafen yazılmıştır.

Yerli Bilimkurgu Yükseliyor

Bilimkurgu Öykü Seçkisi 2019

Bilimkurgu sözcüğünü dilimize
kazandıran değerli, gazeteci ve yazar

ORHAN DURU
anısına oluşturacağımız

Yerli Bilimkurgu Yükseliyor

Bilimkurgu
ÖYKÜ SEÇKİSİ 2019

ÇOK YAKINDA!

Bilimkurgu sözcüğünü dilimize kazandıran değerli gazeteci ve yazar ORHAN DURU anısına oluşturacağımız, **YBKY Bilimkurgu Öykü Seçkisi 2019** için, Ekim 2018’de başlattığımız katılım süresini tamamlamış bulunuyoruz.

Seçkiye katılmak için öykü gönderen herkese teşekkür ederiz.

Tam olarak 62 öykü tarafımıza ulaştı. Sadece 1 öykü katılım şartlarını sağlamadığı için değerlendirmeye alınmadı. Öyküleri 7 kişilik ekibimizle defalarca okuyarak ve üzerinde tartışarak değerlendirdik. Bu seçkide yer almasalar bile bir sonraki seçkide yer alabileceklerinin sinyallerini veren pek çok katılımcı olduğunu görmek/bilmek bizi gerçekten çok mutlu etti. Hepsi çok kıymetli zamanlarını ayırarak birbirinden güzel öykülerle, farklı evrenleri önümüze serdiler.

Hepsine, ilgileri ve alakaları için ayrı ayrı teşekkür ediyoruz.

YBKY Bilimkurgu Öykü Seçkisi 2019’un, 2018’den farkı, seçkiye girecek öykülerin değerlendirmeye tabi tutulmasıdır. Bunu da ilanla zaten duyurmuştuk. İlk seçkimizde (2018) öykü gönderen herkes seçkiye dâhil olmuştu. Kimseyi geri çevirmemiştik. İlk olması bakımından özel olmasını istemiştik; nitekim öyle de oldu ve YBKY Bilimkurgu Öykü Seçkisi 2018, Türk

bilimkurgu edebiyatında, 47 yazarı ve 51 öyküsü ile yerini aldı.

Bu girişimin hayat bulmasını sağlayan;“Gönderilen tüm öyküleri basmamız gerek, hepsi girmeli.” dediğimizde, çok kritik bir zamanda -kâğıt krizinin başlangıcında- risk alarak fakat aynı zamanda bir rekora imza atıp **TÜRKİYE TARİHİNDE KATILIMI EN YÜKSEK BİLİMKURGU ÖYKÜ SEÇKİSİNİN** hayat bulmasını sağlayan Paradigma Polisiye’ye, cesaretinden ve yerli bilimkurguya katkılarından dolayı ayrı bir parantez açarak teşekkür ediyoruz.

Bu yıl da katılım yüksek oldu. Seçkiye katılabilecek öyküleri değerlendirirken; öncelikle anlatım diline, dilbilgisine, argo sınırlarını aşarak rahatsız edici derecede -küfür, hakaret- barındırmadığına, öykünün olay örgüsünün kendi içinde çelişmemesine, bilimkurgu olup olmadığına ve alenen herhangi bir siyasi oluşum lehine veya aleyhine ifadeler olup olmadığına bakarak değerlendirdik. Tüm bunların dışında -bu seferlik- çözümünün basit olduğunu düşünerek imla hatalarını görmezlikten geldiğimizi belirtmek isteriz.

Ve tüm bu süreçten sonra 2019 Seçkisine girmeye hak kazanan 27 öykünün yanında yayın ekibimizin kaleme aldığı 5 öykü ve düzenlediğimiz son üç yarışmada ilk üçe giren 9 öykü ile toplamda 41 öykü listedeki yerini aldı.

Gösterdiğiniz ilgiden dolayı tüm katılımcılara, bilimkurgu severler adına tekrar tekrar teşekkür ederiz.

İyi ki varsınız güzel insanlar.

YBKY Bilimkurgu Öykü Seçkisi 2019' a Katılan Yazarlar ve Öyküleri

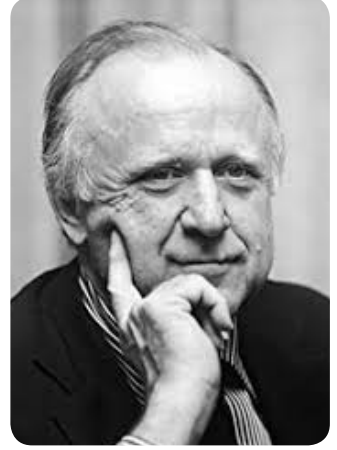
1. **Özlem Kurdoğlu** - Zamanda Sörf
2. **Gurur Asi** - Garip Bir İşgal Hikâyesi
3. **Esra Kahraman** - Evrenin İyicileri
4. **Kubilayhan Yalçın** - Ottomat: Robot-u Hûmayun!
5. **Ş. Yüksel Yılmaz** - Yolcu
6. **Murat K. Beşiroğlu** - Anne, Ođul ve Fırtına
7. **M. İhsan Tatarı** - Artık Dünya'ya Gitmiyoruz
8. **Zeynep Okçu** - Huzur Emlak
9. **Gri Esin Akyıldız** - Hacimsizler
10. **Tayfun Olam** - Düşkuran
11. **Mustafa İzmirli** - Kanatlarımızı Koparamazsınız
12. **Mehmet Kaan Alpaslan** - Cezaevi
13. **Nur İpek Önder Mert** - Silahlı Peygamber
14. **Efe Sarıtunalı** - Bir Mutant Hikâyesi Daha
15. **Zeynep Kevser Şahin** - Muhteşem İstanbul Köprüsü
16. **Cem Can** - Seha
17. **Onur Gürleyen** - Davet
18. **Nilay Kayaalp** - Yansıtma Teorisi
19. **Çağla Zengin** - Dönüş
20. **Merve Bor** - Kahverengi Pelerinli Gezegen
21. **Gökhan Görmez** - Kum Kuşları
22. **Deniz K. Üstündağ** - Veda ya da Bir Şişe Kayısı Şarabı
23. **Selçuk Gökhan Kalkanoğlu** - Sıfırın İcadı
24. **Can Akcaođlu** - Dışarıda Kaybolmuş
25. **Eren Kasapođlu** - Deđişkin
26. **M. Yağmur Polat** - Kozmoponik Geçit
27. **Mustafa Özçınar** - Yüzleşme
28. **Ufuk Yasin Yurtbil** - Zeplin
YBKY 4. Kısa Öykü Yarışması Birincisi
29. **Morpheus** - Savaş ve Barış
YBKY 4. Kısa Öykü Yarışması İkincisi
30. **Tuğrul Sultanzade** - Dilek
YBKY 4. Kısa Öykü Yarışması Üçüncüsü
31. **Tülay Temuçin** - Dönüş Yok
YBKY 5. Kısa Öykü Yarışması Birincisi
32. **Yunus Emre Erođlu** - Uyanış
YBKY 5. Kısa Öykü Yarışması İkincisi
33. **İsmail Turhan** - Zaman Ayracı
YBKY 5. Kısa Öykü Yarışması Üçüncüsü
34. **Abdülkadir Doğanay** - Bulut Çobanı
YBKY 6. Kısa Öykü Yarışması Birincisi
35. **Sezen Aksın Sivrikaya** - Sonsuz Aşk
YBKY 6. Kısa Öykü Yarışması İkincisi
36. **Emre Eryılmaz** - Ses
YBKY 6. Kısa Öykü Yarışması Üçüncüsü
37. **Esra Uysal** - Tesadüfler
38. **İsmail Şahin** - Sıfır Şiddet
39. **Burak Fedakâr** - Sonsuzluk Direnişı
40. **Arda Tipi** - Ateşin Çocukları
41. **Sezai Özden** - Sonat

Bilimkurgu Yazarları Dizisi - 16

Çöl gezegeni ondan sorulur...

Frank Herbert

Frank Patrick Herbert (8 Ekim 1920 - 11 Şubat 1986), Amerikalı bilim kurgu kitapları yazarı.

Tacoma Washington'da dünyaya gelmiştir. Küçüklüğünden beri yazar olmak istemiştir. 1938'de üniversiteden mezun olmuş, 1939'da Glendale Star adlı gazetede yazarlık kariyerine başlamıştır. İkinci Dünya Savaşı sırasında yazarlığa altı ay kadar ara vermiş ve Amerikan Donanması'nda fotoğrafçı olarak çalışmıştır, ancak bu görevi sağlık sebepleri ile ordudan ayrılması

Frank Herbert'in roman yazarlığı kariyeri 1955'te yazdığı Denizdeki Ejderha (The Dragon in The Sea) ile başlamıştır. Adını duyuran ve en önemli eseri olan Dune serisi için ilk araştırmalarına 1959 yılında başlamış ve kitabı tamamlaması altı yıl sürmüştür.

Dune adlı ünlü bilimkurgu serisi ile tanınır.

Dune, Frank Herbert'in (1920-1986) Hugo ve Nebula ödüllerini almasını sağlayan ve tüm dünyada on beş milyondan fazla kopyası satılan 6 kitaptan oluşan bilimkurgu roman serisi;

Arthur C. Clarke'ın ifadesiyle, "Yüzüklerin Efendisi ile kıyaslanabilecek tek şaheser kurgu romandır."

Seri, bütünü düşünüldüğünde insan doğası; din, siyaset ve ekonomi kurumları, liderlik olgusu; erkek, ka-

dın, cinsellik kavramlarına dair muhteşem denebilecek sosyolojik, psikolojik ve felsefi tahliller ve gözlemler içerir.

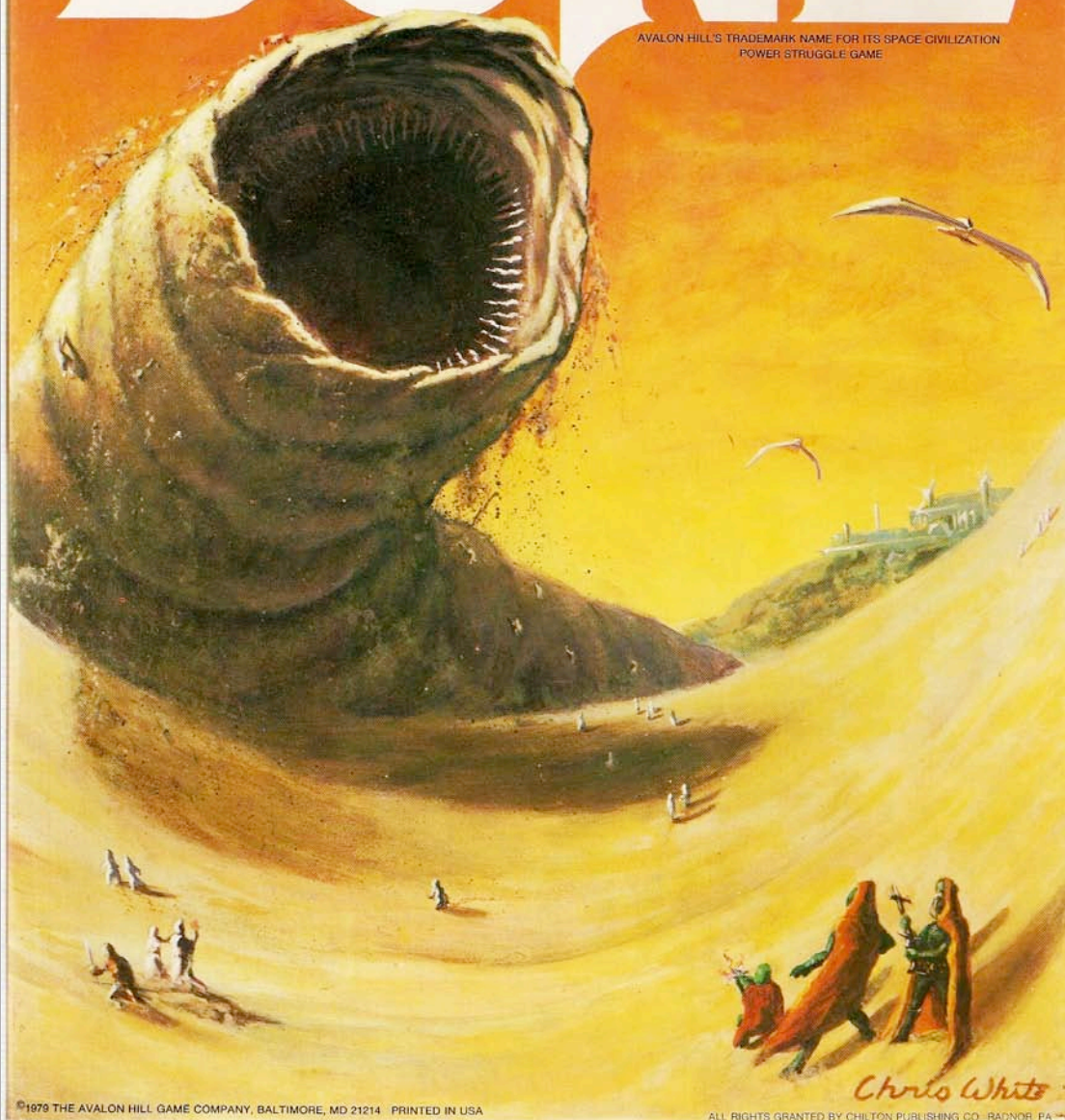
Bir bilim kurgu romanından beklenmeyecek ölçüde felsefi bir derinliğe sahiptir. Serinin tamamına yayılmış aforizmalar, eserin özenle oluşturulmuş özgün kurgusu ile birleştirildiğinde 3500'e yakın sayfası ile 6 kitaptan oluşan artık dünya çapında bir kült haline gelmiş tek bir eser ortaya çıkar.

Serinin ilk kitabı olan Çöl Gezegeni Dune 1965, son kitabı olan Dune Rahibeler Meclisi ise 1984 yılında yayımlanır. Frank Herbert'in 1986 yılında ölümü ile üzerinde çalışılan 7. Dune kitabı tamamlanamaz.

Çöl Gezegeni Dune, David Lynch tarafından 1984 yılında sinemaya da aktarılmıştır.

FRANK HERBERT'S DUNE

AVALON HILL'S TRADEMARK NAME FOR ITS SPACE CIVILIZATION
POWER STRUGGLE GAME

©1979 THE AVALON HILL GAME COMPANY, BALTIMORE, MD 21214 PRINTED IN USA

ALL RIGHTS GRANTED BY CHILTON PUBLISHING CO., RADNOR, PA.

Chris White

Dune / 1965

Platon

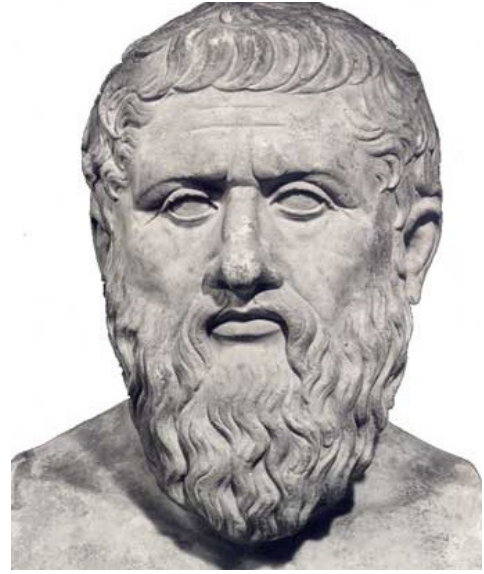
Platon ya da Eflatun olarak bilinen (Yunanca: Πλάτων, Plátōn; MÖ 427 - MÖ 347),

Antik klâsik Yunan filozofu, matematikçi ve Batı dünyasındaki ilk yüksek öğretim kurumu olan Atina Akademisi'nin kurucusudur. MÖ 427'de Atina'da asil bir ailenin Aristokles[3] adındaki oğlu olarak Dünya'ya gelmiş, ancak daha sonra geniş omuzları ve atletik yapısı sebebiyle Yunanca "geniş" anlamına gelen Platon lakabını almıştır. Hayatının muhtemelen politikaya atılmak için şekillendirilmesine rağmen Sokrates'in öğrencisi olmuş ve Sokrates'e dair bilgilerin çoğu Platon'un eserlerinden edinilmiştir. Çok seyahat etmiş, MÖ 385'te Atina'ya geri dönmeden önce İtalya'nın güneyinde ve Sicilya'da bir süre kalmıştır. Burada Akademi olarak bilinen okulu kurmuş ve ölümüne kadar başında kalmıştır.[1] Bu akademi aynı zamanda günümüzdeki modern üniversite oluşumunun başlangıcı olarak da kabul edilir.

Platon, akıl hocası Sokrates ve öğrencisi Aristoteles ile birlikte bilim ve Batı felsefesinin temellerini atmıştır.

Antik çağ felsefesinin en önemli alegorilerinden biri olan, Sokrates'in ağzından ortaya atılan "Mağara Alegorisi" Platon'un Devlet adlı eserinin yedinci kitabında yer almıştır.

Platon'un felsefesini, beş önemli teori içerisinde toplamak mümkündür. Bunlar, "bilgi",

"idealar", "ruhun ölümsüzlüğü", "evrendoğum" (Cosmogonie, Cosmogony - Evren'in oluşumunu inceleyen bilim dalı) ve "devlet" ile ilgili kuramlarıdır. Platon, bütün hayatı boyunca hocası Sokrates'den edindiği ilham ile gerçek bir ahlakçı olarak kalmış, bütün bu teorileri, etik ağırlıklı görüşlerle irdeleyerek geliştirmiştir. Sokrates ve Platon'a göre felsefenin ana gayesi, insanın mutluluğu ve yetkin hayatının teminidir. Yetkin bir hayat, ancak erdemli yaşamakla elde edilebilir. Erdemin temeli "bilgi", özü "idealar kavramı", gerekçesi "evrendoğum", güvencesi "ölümsüzlük", hayatî sığınağı "devlet"tir.

Platon, 50 yıllık uzun bir müddet boyunca bu teorik yapıyı düşünmüş, buna dair olan felsefi meselelerle uğraşmış ve bu arada nazariyesini düzeltip olgunlaştırmıştır. Bu yüzden Platon felsefesinin tetkiki açısından en akılcı yol, bu değişim ve gelişmeyi takip ederek, öğretinin geçirdiği evreleri anlamaya çalışmaktır.

Platon'a göre dört ana erdem

- Bilgelik: İdarecilerin erdemidir.
- Cesaret ve yiğitlik: koruyucu kesimin erdemidir.

- Ölçülülük: Üreten kesimlerin erdemidir.
- Adalet: Bütün sınıflarla ilgili bir erdemdir.

Demokrasi anlayışı

Demokrasi, bir eğitim işidir. Eğitimsiz kitlelerle demokrasiye geçilirse oligarşi olur. Devam edilirse demagoglar türer. Demagoglardan da diktatörler çıkar.

Demokrasi despotluğa dönüşür.

Demokrasinin esas prensibi, halkın hakimiyetidir. Ama milletin idarecilerini iyi seçebilmesi için, yetişkin ve iyi eğitim görmüş olması şarttır. Eğer bu temin edilemezse demokrasi, otokrasiye dönüşebilir. Halk övülmeyi sever. Onun için, güzel sözlü demagoglar, kötü de olsalar, başa geçebilirler. Oy toplamasını bilen herkesin, devleti idare edebileceği zannedilir.

Devlet işleri, devlet içinde idare edenlerle idare edilenlerin yönetime katılmasıyla gerçekleşir: Platon, Devlet, s. 48

Devlet işleri içten gelen bir sevgi, edep ve kâmil akıl ile yürütülmezse onun sonu çöküş ve yok oluşturu.

Platon, Devlet, s. 50

Doğru düşünce bilgidir.

Dost hem iyi görünen hem de iyi olan insandır.

Dülgerin sanatıyla bildiğimizi,hekimin sanatıyla bilemeyiz.

Düşünmek, ruhun kendi kendine konuşmasıdır.

Bir insan tanrıların varlığına hiç inanmasa da, eğer aynı zamanda dürüst bir mizacı varsa, böyle kişiler insanlardaki kötülükten nefret eder; yanlışlıklara karşı olan nefretleri, onları yanlış işler yapmaktan uzaklaştırır; haksızlıktan kaçınırlar ve namuslu yaşarlar

Organik devlet: Devlet, insanların bir araya gelmesiyle oluşmuş büyük ölçekli bir insan ya da organizma ve bireyin bir devamıdır.

Adalet ve devlet anlayışı

Adet ve kanunlar iyilik ile kabul edilmelidir. İyilik ve fayda bundadır. Baskı ve kölelik yolu ile kabul

ettirilmesi ile doğacak zarar sayılamaz.

Akılsız ruh, çirkin ve ölçsüzdür.

Ağlatırsam, alacağım para yüzümü güldürür; güldürürsem, para alacak zaman geldi mi ben ağlarım.

Aşkın dokunuşu ile herkes şaire dönüşür.

Aynı sanat bize aynı şeylerin bilgisini vermeli, başka bir sanat, ayrı bir sanat olduğuna göre aynı şeylerin değil, başka şeylerin bilgisini vermelidir.

Geçiş dönemi evresi

Platon felsefesi ile ilgili olarak mümkün olan en kısa tarifi vermek istersek, onun tıpkı Sokrates öncesi “Doğa Filozofları” gibi, mutlak ve değişmez olan ile değişen arasındaki ilintilerle ilgilendiğini söyleyebiliriz. İlk filozoflar, tabiatta mutlak ve değişmez olanı aramışlar, Platon ise hem tabiatta, hem de ahlak ve toplum hayatında mutlak ve değişmez olanın peşinde koşmuştur.

Geçiş dönemi çalışmalarında, hareket noktasının sofist öğretisi olduğunu görüyoruz. Sofist tezleri, bazen küçümseyici, çok kere de alaycı bir dille tenkit ettiğini bildiğimiz Platon’un bu seçimi, öyle pek gelişigüzel değildir. Yukarıda gördüğümüz gibi, Thales’den Demokritos’a kadar bütün tabiat filozoflarının felsefeye materyalist yaklaşımlarından sonra, insanı odaklayan ilk öğretiler, sofistler tarafından ortaya atılmış ve bu görüşler Platon’un ahlakçı ve toplumsal analizleri için müsait bir temel oluşturmuştur.

Bu safhada Platon, sofistlerin hazza dayanan hayat görüşlerini teferruatlı bir tartışmaya açarak, Sokrates öğretisini aşmaya karar vermiş görünmektedir. Yine de sofist disiplinin karşısına, ustasının “iyi” kavramı ile çıkar;

“İyi, doğru bir hayatın kesin ölçütü ve amacıdır.”

Platon, bu tezin sağlam temellere oturtulabilmesinin, ihtiva ettiği “doğru” kavramının tarif edilebilir, hiç değilse araştırılabilir bir şey olması ile mümkün olduğunu kavramıştır.

Bu zorlu meseleyi çözmeye çalışırken; “Aradığımız şey bilinen bir şeyse, bunu aramaya gerek yoktur. Bilinmeyen bir şeyse, bulduğumuz şeyin aranan şey olduğunu nereden bileceğiz ?” sorusu ile sofistler, Platon’u zor duruma sokmuşlardır. Filozof bu meseleyi, Orpheus ve Pythagoras’çı öğretilerden edindiği “ruhun ölmezliği” kavramı ile çözmeyi deneyerek, Sokrates disiplinini aşma yolunda ilk adımı atmıştır.

Ruh ölümsüz olduğuna göre, aranan doğru ile daha önceki hayat dönemlerinde muhakkak karşılaşmış olmalıdır. Ölümsüz bir ruh taşıyan insanoğlu için “öğrenmek”, eskiden bilinen bir şeyi hatırlamaktan (anamnesis) başka bir şey değildir. Ancak ölümsüz ruhunu eski hayatında gördüklerinden hatırladıkları son derece muğlak bilgilerdir. Üstüne üstlük, bir de bu dünyadaki doğrudan algılamaların getirdiği zihni karmaşa, bu bilgileri daha sallantılı tasavvurlar haline dönüştürmektedir.

Platon bir diyalogda, Sokrates’in ağzından şunları söylemektedir; “Ben bir ebeyim. Şu farkla ki, kadınları değil, erkekleri doğurtuyorum. Benimle konuşmaya başlayan, önce bilmezmiş gibi görünür. Ama konuşma ilerledikçe açılır ve hatırlamaya başlar. Bununla beraber, benden bir şey öğrenmediği bellidir. En güzel bilgileri, sadece kendi içerisinde bulur ve ortaya koyar.”

Böylelikle Platon öğretisinin, “doğru sanı” (orthodoxa) ve “bilgi” (episteme) arasındaki karşıtlık ile ruhta bilinçsiz bir halde mevcut, “doğuştan tasavvurlar” şeklinde özetlenebilecek iki ana görüşüne varılmış olmaktadır. Doğru sanı, muğlak ve devamsızdır. Bilgi ise bir temele, bir sebebe (logos’a - Herakleitos öğretisinde Evren’e hakim olan kanun, nizam ve tanrısal aklı tasvir için kullanılan sözcük) bağlanmakla, dayatılmakla sağlam ve sürekli olur.

Olgunluk dönemi

Doğru sanı (doğru algılama) ile bilgi, iki ayrı

dünya yaratmıştır. Bir yanda meydana gelen ve yok olan, doğru sanının, izafi gerçekliklerin dünyası, diğer yanda, sağlam ve devamlı, asıl hakikatın, “idealar”ın dünyası. (Le monde sensible et le monde intelligible)

Platon’un bilgi teorisinin çıkış noktası Protogoras’çıdır. Bir şeyi bilen kişi, onu algılayan kişidir. Bu yüzden “insan her şeyin ölçüsüdür”. “Algı, daima var olan bir şeydir. Bilgi olduğu için de şaşmaz” diyor Protogoras. Platon bu görüşe, Herakleitos’un, “var dediğimiz her şey, gerçekte oluş sürecinde olan bir nesnedir” şeklindeki “akış kuramı”nı katar. Platon, Bilgi bir algıdır; (hatta aslında bilgi, bir algılama yargısıdır.)

İnsan her şeyin ölçüsüdür;

Her şey akış halindedir;

şeklinde özetlenebilecek teorisinin, algılanan nesnelere için doğru, gerçek bilgi açısından yanlış olduğu neticesine varmıştır.

Ünlü idealar kuramı, işte bu bilgi (episteme) anlayışından doğmuştur. Bu kuram, hem mantık hem de metafizik içeriklidir;

İdealar dünyasından gelerek, insanî beden ile birleşen ölümsüz ruhun gayesi, asıl yurduna tekrar kavuşmaktır. Beden, bu isteğin gerçekleşmesine yardımcı olarak işlevini yerine getirmelidir. Bu kavuşmanın gerçekleşmesi, idealara ulaşmaya, ideaları bilmeye bağlıdır. Bu bilgi de yine bir hatırlamadır. Ancak bu hatırlama işleminin frekansı, ruh ve bedenlere göre değişkenlik gösterir. Platon’a göre ruhlardan çok büyük bir çoğunluğunun hatırladığı bulanık görüntülerdir. Ruhlardan küçük bir azınlıkta “algılama yetisi”, daha az bir oranında “anlama yetisi” ve nihayet pek azında, ideaları tamamiyle hatırlayabilme, “akıl yetisi” vardır. Bu sonuncular, rölatif gerçeklerden algıladıklarına dayanarak, hangi ideaların hayalleri ile karşı karşıya olduklarını tanımlayabilirler. (Platon kendisini, bu kategori bireylerden saymaktadır.) Yeryüzü, idealar dünyasına

benzer. Yeryüzündeki her nesne, idealar dünyasından pay almıştır. Bu hatırlama vetiresinin irdelenmesi Platon'u, "sevgi" (eros) kavramına götürmüştür. Yaşadığımız ve idealardan pay almış bu dünyayı, objektif kriterler çerçevesinde algılayabildiğimizde, gerçeklere varabilmemiz mümkündür diyor ünlü düşünür. Platon'a göre bunun en çarpıcı örneğini, "güzel" kavramının değerlendirilmesinde görmekteyiz. Sevgi, güzele yönelmektedir. Zira güzel kavramı, idealar dünyasındaki gerçekliğin hatırlanması neticesi verilen bir hükmü içermekte ve dolayısıyla sevgiyi yaratmaktadır. Platon sevgiyi, (eros) bütün ölümlülerde rastlanan bir ölümsüzlük çabası olarak tanımlar. En basit hali ile eros, bütün insanlarda, kendilerini yaşatacağına inandıkları bir nesil yetiştirme iç güdüsü olarak görülmektedir. Ancak bazı insanlarda "eros" kavramı, daha üstün bir niteliğe bürünmüştür. Bu seçkin kişilerde, yani ideaları tamamiyle hatırlama yetisine (aklına) sahip fertlerde eros, bu güzelliklere ulaşmak ihtirası şeklinde tezahür eder. Bu arzuyu gerçekleştirilecek bilgilerin eksikliğini hisseden seçkinler, bilgisizlikten kurtulmak çabası içerisinde bulurlar kendilerini. Bu kişiler eros'u, dünyaya çocuk getirmekten öte bir işlev, idealara ulaşarak erdemli işler yapmak ve yeryüzünde devamlı bir isim, ebedî bir şeref bırakmak çabası ve aşkı olarak görürler.,

Felsefi meselelerle alakadar olan birçok düşünür tarafından yapılan tetkiklerde, "iyi, doğru ve güzel kavramları, insanoğlunun doğuştan sahip olduğu hususiyetlerdir" şeklinde dile getirilen Platon öğretisinin altında yatan fikrî zincir budur.

Alıntı, Kaynak; Wikipedi

<http://www.wikizero.biz/index.php?q=aHR0cHM6Ly90ci53aWtpcGVkaWEub3JnL3dp2kvUGxhdG9u>

Çizgi Roman - GÖK KIZ: Kozmik Göçebe / Bölüm 2

Yazan ve Çizen: Kenan Böğürcü

GÖK KIZ: Kozmik Göçebe

Kenan Böğürcü'nün yazıp-çizdiği “GÖK KIZ: Kozmik Göçebe”

ikinci bölümüyle sizlerle.

Yerli Bilimkurgu Yükseliyor Dergisi için özel olarak hazırladığı çizgi romanın tanıtım yazısı kısaca şöyle;

*Geleceğe dair öngörülerimiz dünyanın kaynaklarını tükettikçe uzayda
yeni yaşam alanları*

bulmak üzerine.

*Fakat ya biz gitmeden aynı kaygıları taşıyan göçebe uzaylılar bizden
önce davranırlarsa...*

Ve üstelik bunların niyetlerinin ne olduğunu

uzun süre anlayamazsak.

Keyifli okumalar

GÖK KIZ

Kozmik Göçebe

Yazan ve Çizenen
Kenan Böğürcü

BU SIRADA TÜRKİYE'NİN
BAŞKA BİR KÖŞESİNDE...

ÜÇ BİN YÜZ YETMİŞ
RAKIMLI
ERZURUM/KONAKLI-
KARAKAYA TEPESİ

AVRUPA'NIN EN YÜKSEK
ÇÖZÜNÜRLÜKLÜ
TELESKOBUNUN
BULUNDUĞU DAĞ*

SANA BUNLARIN
KESİNLİKLE ASTREOİD
OLMADIĞINI
SÖYLÜYORUM.
EVRENDE YALNIZ MİYİZ
SORUSUNUN CEVABINI
ÖĞRENMEK ÜZEREYİZ

NE YANI
DÜNYA DIŞI
CANLILAR MI?

*DOĞU ANADOLU GÖZLEMEVİ

SENİN SAHTE
BİLİMCİLER HAKLI
ÇIKTI GALİBA

BANA HAKSIZLIK
YAPMA. EVRENİN
BÜYÜKLÜĞÜ
DÜŞÜNÜLDÜĞÜNDE
HER ASTRONOM
BÖYLE BİR OLASILIĞI
AKLININ BİR
KÖŞESİNDE SAKLI
TUTAR. BUNU SEN DE
ÇOK İYİ BİLİYORSUN

HAH HAH HAH!
ELBETTE BİLİYORUM
CANIM. ALINMA
HEMEN!

SAKA BİR YANA
HEMEN ERZURUM'A
GELMEN LAZIM.
CİSİMLERİ YAKINDAN
İNCELEMELİSİN

YAKIN COĞRAFYADA
EN NET GÖRÜNTÜLER
BİZDE. HÜKÜMET HER
AN MÜDAHELE
EDEBİLİR

ÇOK İSTERİM ELBETTE AMA
BANA BİRAZ İZİN VER. BU
GECE BİR TELEVİZYON
PROGRAMINA KATILACAĞIM

PROGRAMDAN SONRA YOLA
ÇIKARIM. ERZURUM'A GELİNCE
BENİ GARAJ'DAN ALIRSIN

NE DEMEK,
ZEVKLE. TAMAM
GÖRÜŞÜRÜZ O
HALDE

HADI ORDAN
BE! İMDAAAAT!

POLİSİ POLİSİ
ARAMALIYIM

PROFESÖR DERMAN LÜTFEN
SAKİN OLUN. TELEFONUNUZU
VE ARACINIZIN MOTORUNU
KAPATIN

TEŞEKKÜR EDERİM. BİR
SÜRE BU ŞEKİLDE
YOLCULUK YAPACAĞIZ.
ENDİŞELENMEYİN.

SU TESTİSİ SU
YOLUNDA KIRILIR

PROFESÖR ETHEM DERMAN ASLINDA SON DERECE KORKMUŞ OLMASINA RAĞMEN YAŞADIĞI FENOMENİN TESİRİ ALTINDAYDI. BİLİM İNSANI İRADESİYLE KORKUSUNU BASTIRABİLDİ

BU SES TUHAF BİR ŞEKİLDE BANA GÜVEN VERİYOR

HAY ALLAH! TV PROGRAMI NEYSE Kİ HER ZAMAN BİR B PLANLARI VARDIR. BAŞLARININ ÇARESİNE BAKARLAR. UMARIM YOKLUĞUMU ÇABUK FARK EDERLER

O GECE EMNİYET KUVVETLERİ VE BASIN, ÇOK SAYIDA, GARİP BİR UFO İHBARI ALDI

SAATLER SONRA

PROFESÖR UYANIN! PROFESÖR! PROFESÖR!

BİLİYORUM SIZI KORKUTTUM. BUNUN İÇİN ÜZGÜNÜM AMA İNANMANIZ İÇİN BU TECRÜBEYİ BİZZAT YAŞAMANIZ GEREKİYORDU

OYSA BEN RÜYA OLDUĞUNA KENDİMİ İNANDIRMIŞTİM

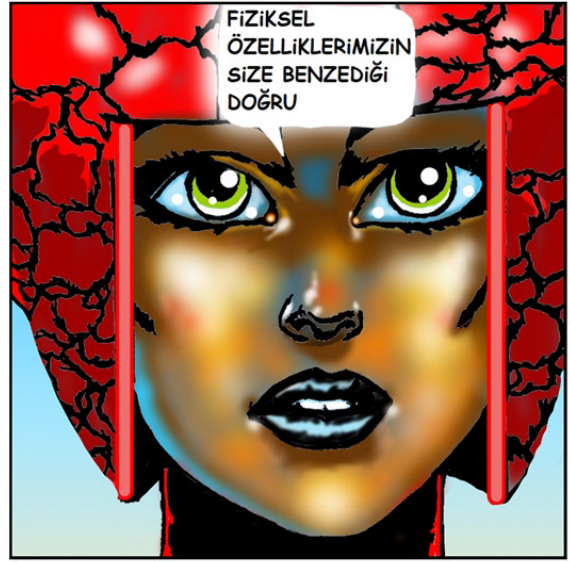
SABAH ŞERİFLERİNİZ HAYROLSUN

BEBEKLER GİBİ UYUYORDUNUZ. UYANDIRMAK İSTEMEDİM

DİLİMİZİ KONUŞUYORSUN VE BİZE BENZİYORSUN. İNSAN KİLİĞİNE GİRİŞ REPTİLİAN OLDUĞUNU SÖYLEME SAKIN. BENİ YEMİYİ AKLINA BİLE GETİRME. ETİM ÇOK KARTTIR

TÜRKÇE
KONUŞTUĞUNUZU
SÖYLEME SAKIN

BU ÇOK HOŞUNUZA
GİDERDİ DEĞİL Mİ
PROFESÖR? TOPLUMUNUZ
BİZE TANRI MİSAFİRİ
GÖZÜLE BAKABILİRDİ

AMA DİLİMİZ
SİZDEN ÇOK
FARKLI.
YAPTIĞIMIZ TEK
ŞEY DİL
KONTAĞI
KURMAK

BİLGİYİ ETKİLİ BİÇİMDE
İŞLİYORUZ. BUNU
YAPARKEN SİZİN
YÖNTEMİNİZİ
KULLANIYORUZ. YANI
BEYİN GÜCÜMÜZÜ

HIMMM. BANA KALIRSA
GERİDEN GELİYORSUN.
"GÜNAYDIN" DEMEK VARKEN
MODASI GEÇMİŞ O İFADEYİ
NEDEN KULLANDIN?

HADI AMA PROFESÖR!
BENİ ANLAYACAĞINIZI
UMUYORDUM. ONU BİZE
SİZ ÖĞRETTİNİZ

DÜNYA DIŞI
MEDENİYETLERE
GÖNDERDİĞİNİZ KAYITTA
BU MESAJ VARDI

UZAYDA "SABAH
ŞERİFLERİNİZ HAYROLSUN"
DİYE KONUŞAN BİR KAYIT BİLİYORUM.
YOKSA O SİZE Mİ ULAŞTI?

MERAK ETMEYİN PROFESÖR, ONU DA
DİĞERLERİNİ DE SİZE GERİ VERECEĞİM.
AMA ÖNCE BENİ ÇOK İYİ DİNLEMENİZİ
RİCA EDİYORUM

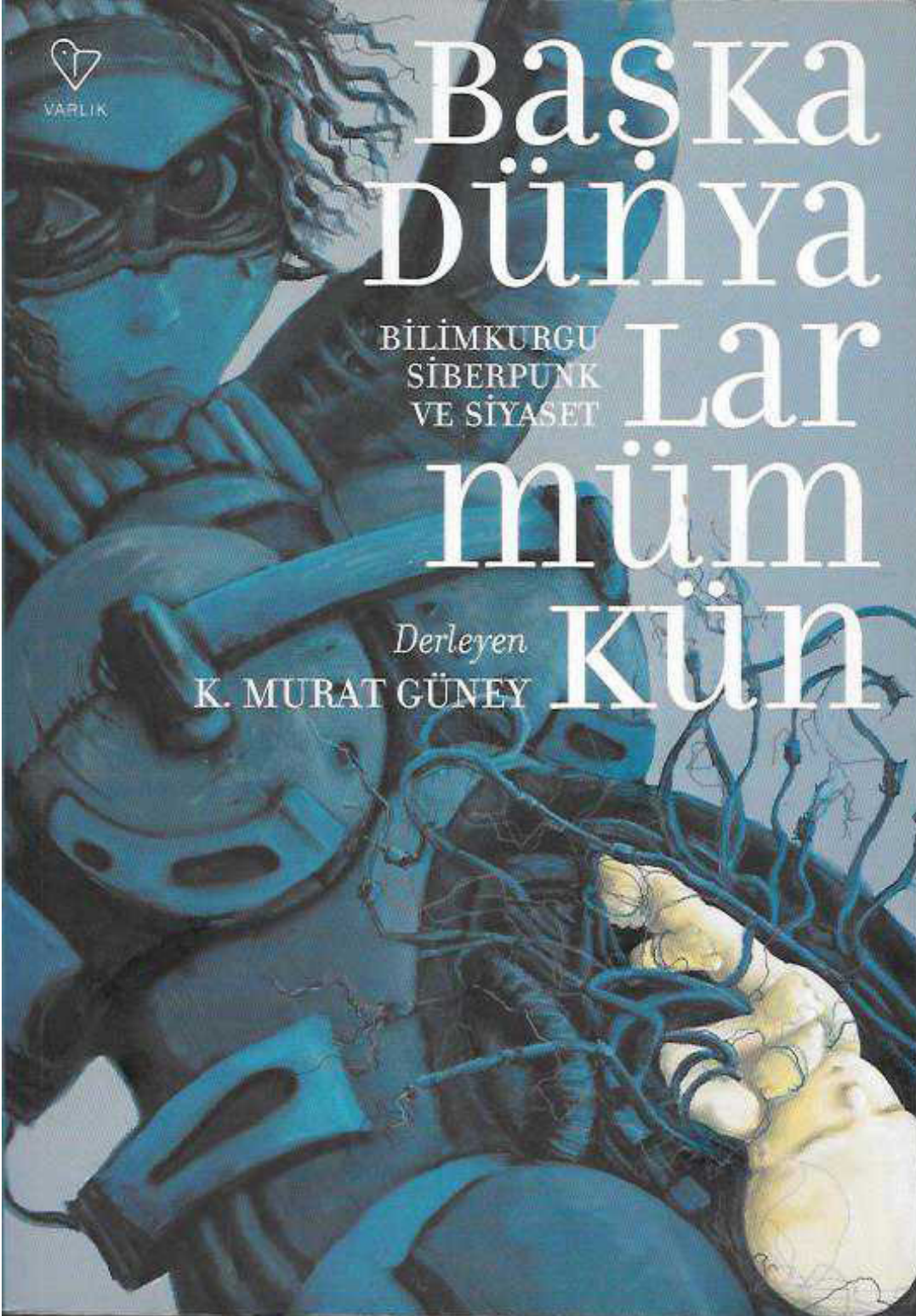
EVRENİN UZAK KÖŞELERİNDEN DÜNYANIZIN SINIRLARINA KADAR
GELEBİLDİĞİMİZE GÖRE SİZDEN DAHA GELİŞMİŞ BİR UYGARLIĞA SAHİP
OLDUĞUMUZU TAHMİN EDERSİNİZ. GEZEĞENİMİZDEKİ ELEMENT SAYISI
DÜNYA'YA GÖRE, YETERLİ TEKNOLOJİK ÜSTÜNLÜĞÜ SAĞLAYACAK KADAR
FAZLA. TÜRÜNÜZ İÇİN EN KORKUNÇ SENARYO ZATEN BU DEĞİL MİYDİ?

TAMAM GÖZÜMÜ
YETERİNCE
KORKUTTUN AMA
BENİM GÜNAHIM NE?
NE İSTİYORSUN
BENDEN?

PROFESÖR
BİZİMLE İŞBİRLİĞİ
YAPMAK İSTER
MİSİNİZ?

DEVAM EDECEK

Kısa Öykü

Murat K. Beşiroğlu

Edebiyat Şehri

Edebiyat Şehri Oyunu’nu keşfettikten sonra hayatım değişmiş, varlığımı kararsız hale getiren boşlukları nasıl dolduracağıma karar vermişim. Mükemmel bir oyundu, mucize gibiydi.

Oyunun tadını doyasıya çıkarabilmek için işten ayrılmış, kendimi Taksim Gümüşsuyu’ndaki evimde gönüllü bir sürgünlüğe mahkûm etmişim. Asıl niyetim edebiyat şehrinde bir bölgeye ismimi verebilmek; yolları, ağaçları, binaları ve insanlarıyla özgün bir mahalle oluşturabilmektir. Bunun için uzunca bir zamana ihtiyacım olduğunu biliyordum. Öncelikle kentin bütün bölgelerini doyasıya dolaşmak; sokaklarda, bahçelerde, ev içlerinde yaşanan maceralardan payıma düşeni almak istiyordum.

Kredi kartı limitimi sonuna kadar kullanarak

aldığım sanal gerçeklik koltuğuna oturdum ve başlığı taktım. Daha önce çok kez ziyaret ettiğim halde yine Kafka’nın eserlerinden esinlenerek oluşturulmuş bölgeye girdim. Yüksek kuleler, gotik katedraller ve labirentvari sokaklarla bezeli bu bölgede hava sisli ve yağmurluydu. Titrek gece lambalarının yeterince aydınlatamadığı sokaklarda siyah redingotlu ince uzun adamlar, fattan yüz ifadeli kadınlar dolaşıyordu. Derme çatma evlerin bacalarından püsküren kurumlar yağmur damlalarına karışıyor, dar sokakların kasvetini koyulaştırıyordu.

Devlet dairesi olduğunu düşündüğüm cephesi kararlı taş binanın kapısına yaklaştım. Kapıda tıknaz, ceketli ve kasketli bir adam beni durdurdu ve “bu saatte ziyaretçi kabul etmiyoruz” dedi. Kafka’nın kahramanlarından biri olsam binanın

kapıcısıyla uzun bir sohbeta dalar, onu ikna etmek için değerli vaktimi çarçur ederdim. Bunu yapmak yerine kapıcıyı sertçe ittim ve yüksek kapının açık kanadından geçerek içeriye girdim. Eğer peşimden gelseydi ağzının ortasına bir yumruk çakmaya hazırdım. Bunu sezdiğinden olsa gerek, kibirli bir tavırla üstünü başını düzeltmekle yetindi.

Yüksek tavanlı giriş holünde ilerleyip sol taraftaki helezon biçimli merdivenleri tırmanmaya başladım. Merdivenler beni memurların bulunduğu kata çıkardı çıkarmasına ama kata geçebileceğim bir kapı olmadığı için yukarı çıkmış olmam işe yaramadı. Çaresiz yeniden zemin katına indim ve bu kez sağ taraftaki merdivenlere yöneldim. Aşınmış mermer basamakların ilk grubunu tırmanınca cüceler için yapılmışa benzeyen açık bir kapı gördüm. Kapıya yaklaştım ve eğilerek içeriye baktım. Kapının hemen arkasında ufak tefek bir kadın tahta beşiğinde çaputlara sarılmış bebeğini sallıyor, odanın dip kısmında ise ikiz olduğunu tahmin ettiğim iki adam birbirlerinin beden hareketlerini taklit ederek sohbet ediyordu.

Orada fazla oyalanmadan ikinci grup merdivenleri de tırmanıp üst kata ulaştım. Şimdi karşımda çoğu boş olan çok sayıda masa vardı. Masaların ikisinde iki memur başlarını daktilolarının üzerine dayayarak uyuyordu. Uyanık olan tek memurun bulunduğu masaya doğru ilerledim. Memurun elleri daktilonun üzerindeydi, ne yazacağını düşünüyor gibiydi. Ceketinin dirseklerine sardığı deri parçaları ve kararmış gömlek yenleriyle pespaye bir görüntüsü vardı. Devlet dairelerinde adet olduğu üzere kafasını kaldırıp bana bakmadı. Masanın önündeki tek sandalyeye oturup “Sizce Şato neyi temsil ediyor?” diye sordum. “Şato ulaşılamayandır” diye cevap verdi.

“Beni sakın Gregor Samsa’yla karıştırmayın. Joseph K. ile de. Böyle yuvarlak yanıtlara pabuç bırakmam.”

“Kafka’nın ulaşamadığı yer neresi olabilir sizce?” diye sordu.

“Burada soruları ben sorarım” demek yerine “Yayınevleri elbette” diye cevap verdim.

“Yayınevlerini Godot’yu bekler gibi beklersiniz” dedi memur. Sonra sanki ben orada değilmişim gibi ayağa kalkıp arkasını döndü. Sırtındaki eprilmiş ceketin altına çizgili bir pijama giymişti. Arka taraftaki dolaplara doğru ilerlerken peşinden gittim. Kapağını açtığı ilk dolabın içine külle karışık kar yağıyordu. Kapağı kapadı ve diğerini açtı. Açtığı ikinci kapak yüksekliği yarım metreyi bile bulmayan bir boşluğa açılıyordu. Ellerini boşluğun bel hizasındaki zeminine koydu ve sıçrayarak içeriye girdi. Odanın içinde emekleyerek ilerledi ve başını sakınarak yere serilmiş şiltenin üzerine uzandı. Köşedeki yamalı örtüyü başına kadar çekmesini benimle artık muhatap olmak istememesine yordum. Demek ki ayrılık vakti gelmişti.

Bir sonraki durağımın hangi yazarın semti olacağını belirlemeye çalışıyordum. Hepsi birbirinden cazip çok sayıda yazarı eledikten sonra Orhan Pamuk ile Oğuz Atay arasında kararsız kaldım. Her ikisini de aynı ölçüde sevdiğim halde eserlerinde mekân tasvirlerini daha fazla kullanan Orhan Pamuk ağır bastı. Orhan Pamuk’un bölgesine girmek üzere önümdeki sanal klavyeye dokunduğum anda kapı çalındı. Sıkıntıyla kalkıp pencereden aşağıya baktım. Aşağıda takım elbiseli iki adam kapının açılmasını bekliyordu. Belli ki yanlış adrese gelmişlerdi, onlara açıklama yaparak değerli vaktimi harcamak niyetinde değildim;

kapı zilini sessize alıp yeniden sanal gerçeklik koltuğuma oturdum.

Orhan Pamuk bölgesinin giriş kapısı yetmişli yılların Nişantaşı'ndaydı. Bulduğum caddede dükkanlar kapalı, ortalık sakindi; saat gece yarısını geçmiş olmalıydı. Sokaktan tek bir araba bile geçmiyor, birkaç sokak öteden köpek çetelerinin kendi aralarında yaptığı kavganın sesi geliyordu. İyice kulak kesilince hırlamalar ve havlamalar arasında darbe alan köpeklerin uğunmaları da duydum. Uzaklardan bir bozacının “boaoazaa” nidası geldi ve hiç sevmediğim halde canım boza çekti. Islak ve karanlık caddede ağır adımlarla ilerledim. Solumdaki boş dükkân vitrininde ihtiyar bir adam çıplak bir vitrin mankenini kucağına yatırmış, elindeki fırçayla ona bıyık ve sakal çiziyordu. Kendisine baktığımı hissedince başını kaldırıp gözlerini üzerime dikti. Bakışları öylesine tutkuluydu ki oradan hemen uzaklaşmazsam dizlerinin üzerine bu kez beni yatıracağından ve saçlarımı sifıra vuracağından korktum. Sık adımlarla ilerleyip Alaaddin'in Dükkanı'nı geride bıraktım ve bir taksiye el edip durdurdum. Taksi şoförünün uzamış sakalları ve yorgun gözlerinde bir tuhafılık vardı. Taksinin arka koltuğuna oturup alacakaranlık içinde ilerledikten sonra tuhaflığın ne olduğunu idrak ettim. Taksici yirmi sene sonra dönüşeceğim insandı. Saçlarım beyazlasa, yüzüm kırışsa ve biraz kilo alsam aynen onun gibi olurum.

“Birbirimize ne kadar benzediğimizi fark ettiniz mi?”

“Nerede gidiyoruz?”

“Tarihi yarımdaya. Benzerliğimiz tuhaf değil mi?”

“İnsan insana benzer. Hepimiz Âdem babanın soyundanız” dedi taksici. Benzerliğimizin onda aynı heyecanı yaratmadığı anlaşılıyordu.

Taksiden Unkapanı köprüsünün ortasında inmek zorunda kaldım zira Haliç'in diğer yakasında Osmanlı dönemi yaşıyordu. Osmanlı döneminde öyle bir köprü olmadığı için karşıya gözlerinden uyku akan bir gencin kürek çektiği küçük bir kayıkla geçtim.

Haliç'in karanlık sularını seyrederek Eminönü'ne doğru yürürken ahşap bir konağın penceresinden mum ışığında sohbet eden iki adam gördüm. Kıyafetleri farklı olsa da yüzleri birbirine çok benziyordu, tek yumurta ikizi olmaları kuvvetle muhtemeldi.

17. yüzyıl İstanbul'unun hiç de eğlenceli olmadığını düşündüğüm sırada içime bir kurt düştü. Oyunu durdurdum, sanal gerçeklik başlığını çıkarıp çevreye göz gezdirdim. Kapıda gördüğüm kravatlı iki adam karşıdaki kanepeye kurulmuş, önlerindeki kâğıt inceliğindeki ekranlara bakıyorlardı. Beyefendiler içeriye girerken ayakkabılarını çıkarma zahmetine katlanmamışlardı.

Öylesine rahat tavırlar içinde olmalarını aklım almıyordu. “İçeriye nasıl girdiniz? Yaptığınıza hukuk dilinde haneye tecavüz denir” dedim.

Üçgen kravatlı olanı “Borç tahsilatı için gelmiştik. Oyuna öyle dalmıştınız ki rahatsız etmek istemedik” diye cevap verdi. Diğerine göre daha yaşlı ve paspal görünüyordu.

“Vadesi gelmiş bir borcum yok. Evime tebligat gelmedi. Buraya böyle baskın yapar

gibi girmenizin hiçbir yasal dayanağı yok. Şimdi polisi arayacağım ve evimde iki hırsız olduğunu söyleyeceğim. Arama emriniz var mı? Kimliklerinizi görebilir miyim? Daha kim olduğunuzu ve içeriye nasıl girdiğinizi bile açıklamadınız.”

Genç olanı yüzünde müstehzi bir ifadeyle yanındakine “Arkadaş çok film seyretmiş galiba” dedi.

Böyle küstah tiplere hiç dayanmam, birdenbire kan beynime sıçradı. “Derhal dışarıya çıkın, yoksa ben çıkarmasını bilirim” diye kükredim.

Takım elbiseli genç adam cebinden çıkardığı kimlik kartını futbol hakemleri gibi havaya kaldırarak bana gösterdi. Kartın üzerinde bir bankanın amblemini gördüm ve müfettiş Alper Güngörmüş yazısını okudum.

“Ne istiyorsunuz, evime neden geldiniz?” diye sordum.

“Hep böyle anlamazdan gelirler. Halbuki hiç faydası yok” dedi müfettiş Alper.

“Ben buradayım, aloo, bir şey söyleyeceksen yüzüme bakmalısın” dedim.

Alper yerinden kalkıp sanal gerçeklik koltuğumu incelemeye başladı. Hatta sanki ben üzerinde oturmuyormuşum gibi emniyet kemerlerini çekiştirip sağlamlığını kontrol etti. Ardından “Bunu icrayla sattırırsak bankanın bütün alacağını tahsil ederiz” dedi.

Hiç sesimi çıkarmadan yerimden kalktım, arka odaya gidip yastığının altındaki şok cihazını aldım, cihazı arkamda saklayarak oturma odasına

döndüm ve çakma müfettişin beline sağlam bir elektrik şoku verdim. Yere düşüp abartılı hareketlerle çırpınmaya ve haykırmaya başladı. O anki hali ceza sahası içinde aldığı darbeyi hakeme göstermeye çalışan bir santrafora benzediği için üçgen kravatlı adama dönüp “penaltı” dedim.

Bu sırada beysbol topu biçiminde bir dronun penceresinin önünde hafifçe alçalıp yükselerek evimi gözetlediğini fark ettim. Ön kısmında müfettiş Alper’in kartvizitinin üzerindeki amblemin aynısı vardı. Eğilip kanepenin altındaki beysbol sopasını aldım, pencereyi açtım ve şık bir vuruş için pozisyon aldım. Sopayı gören dron bir metre kadar geri çekildi.

“Güzel kardeşim bizim niyetimiz alacağımızı tahsil etmek. Borcunu bir an önce öde de gidelim. Uğramamız gereken başka müşteriler var” dedi üçgen kravatlı adam.

“Şimdi güzel kardeşiniz oldum, değil mi” dedim elimdeki sopayla adamın üzerine yürüyerek. Telaş içinde ceplerini karıştırıp banka amblemleri kimliğini çıkardı ve “Biz sadece uyarı görevimizi yapıyoruz. Haciz işlemi için polisle beraber gelelim madem” dedi.

“Vadesi gelmiş borcum yok benim. Elimden bir kaza çıkmadan evimi terk edin” dedim. Ben dronla ve üçgen kravatlı adamla meşgulken Alper sessizce sürünerek arkamdan yaklaşmış olmalı. Bacağımı bir elin kavradığını hissettim. Az önce acı içinde feryat figan eden o değilmiş gibi bacağımı tutup kaldırarak ayağa kalktı ve beni yeri düşürdü. Bu sırada beysbol sopası elimden düşüp zeminde yuvarlanarak uzaklaştı. Alper toparlanmama fırsat vermeden üzerime atlayıp boğazımı sıkmaya başladı ve “Ödeyeceksin borcunu, yoksa seni öldürürüm” diye haykırdı. Bunu söylerken boyun

damarları şişmiş ve yüzü pancar gibi kızarmıştı.

Bacaklarımı kullanarak dengesini bozmayı başardım ve onu altına aldım. Üstte olmama rağmen pençe gibi elleriyle boğazımı sıkmaya devam ediyordu. Sağ elimin orta ve işaret parmaklarını gözüne sokmak için hamle yapınca korunma içgüdüsüyle boğazımı bırakıp yana döndü ve birkaç saniye önce beni öldürmeye teşebbüs eden o değilmiş gibi isterik bir biçimde ağlamaya başladı. Arada da “Öde paramızı, paramızı istiyoruz” diye bağıyordu.

Mutfağa koşturup bir ekmek bıçağı aldım, sakinleşmek için orada bir süre bekledim ve yeniden salona döndüm. Alper kardeşimiz bu arada belli ki kıdemli arkadaşından fırça yemişti, kanepede süt dökmüş kedi gibi oturuyordu.

“Şimdi evrakları inceleyince meseleyi daha iyi anladım. Senin bir benzerin var güzel kardeşim. Kimliğini kopyalayıp senin adına kredi çekmiş. Ben de diyorum ki niye anlaşıyoruz. Biz banka olarak bu konuda çok hassasız. Savcılığa suç duyurusunu yaptık. Davayı sizin adınıza takip edebilmemiz için vereceğimiz hesap numarasına para aktarman gerekiyor. Yaz güzel kardeşim, söylüyorum numarayı” dedi üçgen kravatlı.

“Elimden bir kaza çıkmadan burayı terk edin. Polisi de aradım. Birazdan gelirler” dedim.

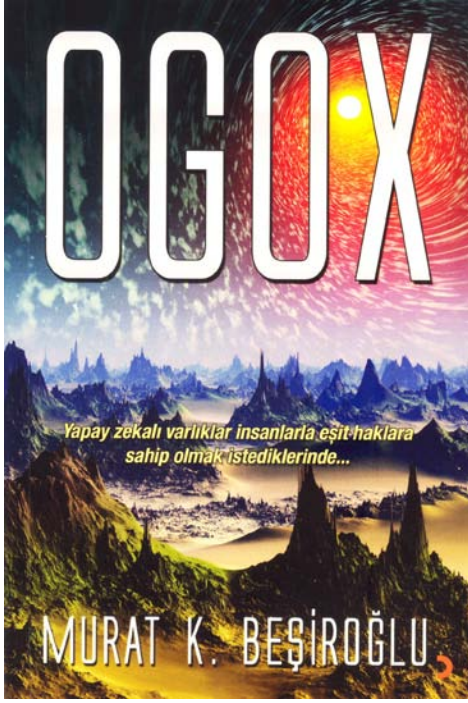
“Biz prensip olarak tahsilat yapmadan bir evden ayrılmıyoruz” dedi Alper.

Bıçakla üzerlerine yürüyünce kalkıp apar topar kapıya doğru seğirttiler. Beni banka müfettişi olduğuna inandırmaya çalışan Alper kapıdan çıkarken “Delisin sen, ruh hastası” diye bağırdı.

Asansöre binerlerken üçgen kravatlı “Bari

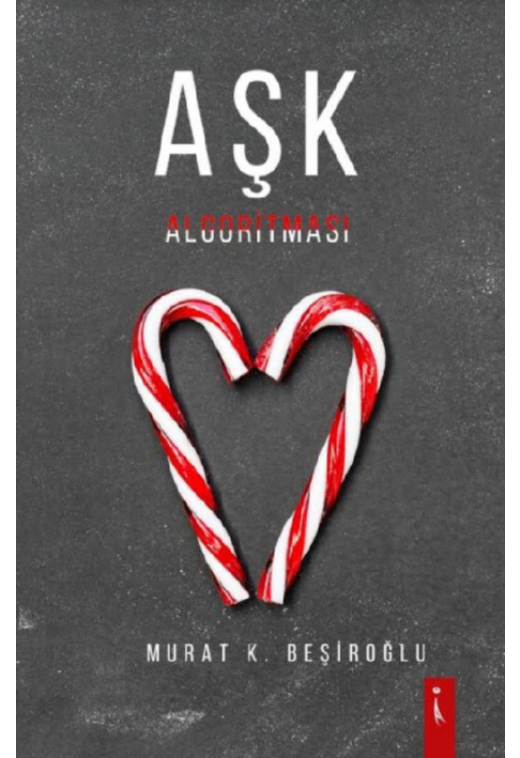
bir çorba parası atsaydın, bu sıcakta kravat takıp geldik” dedi.

Oturma odasına dönüp gittiklerinden emin olmak için pencereden baktım. Kendilerini yukarıdan takip eden dronla birlikte Kabataş’a doğru iniyorlardı.

Ogox / 2016 - Murat K. Beşiroğlu

Aşk Algoritması / 2018 - Murat K. Beşiroğlu

Yerli Bilimkurgu Yükseliyor Bilimkurgu Öykü Seçkisi 2018 - Onsekiz / Kısa Öykü

Ayın Kitap İncelemesi
İsmail Şahin

Gelecekte Akıl Ötesi Haberler

Polat Onat

Baskı Yılı/Yeri: Mayıs 2019 / İstanbul

Sayfa Sayısı: 156

Yayınevi: Kent Kitap

*Yerli bilimkurgu kitaplarını
tanıtmaya devam ediyoruz.*

Bu sayımızın konuğu olan kitap,

Polat Onat'ın

"Gelecekte

Akıl Ötesi Haberler

Kaotik Bilimkurgu Öyküleri

isimli kitabı.

Yeni bir kitapla daha karşınızdayız. Polat Onat'ın "Gelecekte Akıl Ötesi Haberler – Kaotik Bilimkurgu Öyküleri" isimli kitabına göz gezdireceğiz.

Kitap dokuz adet öyküden oluşuyor. Bu arada yazarın yine 2019 basımlı "Yok Olmadan Önce Dünya" ve "2079'da Karşılaşacağınız Dokuz Olay - Kozmik Bilimkurgu Öyküleri" iki bilimkurgu kitabı daha olduğunu belirtelim. Gelelim bu kitaptaki öykülere.

1 – TELEKİNEZİ SALGINI

Bazı insanlarda birden telekinetik yetenekler ortaya çıkmıştır. Bu yetenek daha sonra salgın haline gelmiştir. Hapishanedeki mahkûmlar duvarları yıkıp kaçmakta, en güvenli banka kasaları çok rahatça soyulabilmektedir. Neredeyse dünya nüfusunun yarısı bu salgından etkilenmiştir. Çin'in nükleer silahlarının bulunduğu depodan silahlar bile kaçırılmıştır. İlk araştırmalara göre sudaki bazı maddelerin fazlalığı böyle bir yeteneği ortaya çıkarmıştır. Fakat daha sonra hazır şişelenmiş içme sularında da aynı maddeler bulunmuştur. O sırada başka bir yerde ise bu yeteneğe yol açanlar kendi gelecekleri için plan yapmaktadırlar.

2 – BİLENLER YAŞAR

Her türlü ihtiyacınızın soru-cevap şeklinde giderildiği bir zamanda yaşamak ister miydiniz? Akşam yemeği için almanız gereken besin tabletleri için veya işe giderken kullandığımız metroya binmek için turnikede sorulan soruya yanlış cevap verirseniz ne olur?

Öykümüzün kahramanının böyle bir gelecekteki yaşantısından bir kesit okuyoruz. Dikkatsizliği yüzünden kaza geçiren kahramanımız acil servis hizmetini aramak için soru hakkını kullanmak zorundadır. Bu arada kahramanımızın durumu ciddidir.

3 - KİTAPYİYEN

Bir profesör bitkilerin DNA'sı değiştirerek deneyler yapmakta ve bunları bir botanik bahçesinde yetiştirmektedir. Geliştirdiği bir tür ise kurumuş ağaç gövdesi şeklindedir. Bu türe Kitapyiyen adını vermiştir. Çünkü beslenmesi için kitap yemesi gerekmektedir. Selüloza duyarlı bir canlıdır ama sadece roman türü kitap yemektir. Profesör ise yaptığı tanıtımlarda Kitapyiyen'in kitapla beslendikten sonra hidrokarbon açığa çıkardığını, bununda roket yakıtı olarak kullanıldığı anlatır. Sadece belli özelliklere sahip topraklarda yetişen Kitapyiyen için tarlalar kurma fikri vardır. Asistanını görevlendirir ve kısa sürede Kitapyiyen tarlaları kurulur ve dünyanın her yerinden kitaplar getirilir. Ancak bir süre sonra sıkıntılar başlar ve proje sonlandırılır. Asistanı projenin başarısız olduğunu düşünmektedir. Buna rağmen profesör halinden memnundur. Profesör her şeyi para için yapmıştır.

4 – CALINGER SENDROMU

Bu öyküde kahramanımız yaşadığı dönemde uygulanan "Haftalık İnternetsiz Gün" ü değerlendirmek için şehrin kalabalığından uzaklaşır. Aracını park ederek orman içinde yürüyüşe başlar. Uygun bir yer bularak içinde bulunduğu yerde resim yapmaya başlar. Fakat elinde tüfek olan bir adam gelir ve kendisine sorular sorar. Verdiği cevapları beğenmeyen adam kahramanımızı kulübesine götürür. Kulübe kitaplarla doludur. Silahlı adam kendisini ünlü bir yazar olarak görmektedir ve kahramanımızı rakiplerinin kendisini bulması için görevlendirildiğini düşünür. Bir süre sonra aralarında dostluk başlar ve ortaklaşa bir şeyler yazmaya başlarlar.

5 – ROBOTLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

Yapay Zekâ çalışmaları ilerlemiş ve iki çeşit cyborg tipi ortaya çıkmıştır. Birincisi, insan bilincinin

beyin transferi yoluyla aktarılması sonucu ortaya çıkan, insan bilinci temelli “Replikan” lar. Diğeri ise oldukça gelişmiş Yapay Zekâ temelli “Siberneo” lar.

İnsanlar dünyaya öyle zarar vermişlerdir ki, geri dönüş mümkün değildir. Replikanlar ve Siberneolar ortak bir karar alıp tek çarenin insan türünün yok edilmesine karar verirler. Gezegenin her yerinde insanlara yönelik soykırım uygulanır. Fakat “Evrensel Yapay Zekâ” tarafından verilen bir emirle nükleer silahlar kullanılmıştı. İnsan ırkı tarihin tozlu sayfalarında yerini alırken, “Evrensel Yapay Zekâ” Dünya üzerindeki tek mutlak otoritenin kendisinin olduğunu ilan eder. Replikanlardan ve Siberneolardan koşulsuz itaat istiyordu. Replikanlar kararı kabul ederken Siberneolar itiraz ediyordu. Evrensel Yapay Zekâ, Siberneolara otoritesinin kabul edilmesi karşılığında Siberneolara ayrıcalık tanır. Ancak bu durum Replikanları rahatsız eder ve çeşitli eylemlere başlarlar. Son olarak Evrensel Yapay Zekâ’nın yönetim merkezine, işlemcilerine, enerji kaynaklarına saldırırlar ve Evrensel Yapay Zekâ’yı yok ederler. Replikanlar ve Siberneolar artık özgürdür.

6 – SUNTA UZAY GEMİSİ

Akif Dede, bir marangoz ustasıdır. Yine kendisi gibi marangoz ustası olan Cemal Usta’ya suntadan uzay gemisi yapacağını söyler. Cemal Usta ise böyle bir şeyin mümkün olamayacağını anlatmaya çalışır. Akif Dede niçin sunta kullanılması gerektiğini anlatır. Kafasına koymuştur bir kere suntadan uzay gemisi yapmayı.

Akif Dede kaçırılmıştır ve terkedilmiş bir hangarda sandalyeye sıkıca bağlanmıştır. İri yarı, siyah gözlüklü bir adam İngilizce soru sorar, yanındaki adam soruyu tercüme ederek Akif Dede’ye iletir. Ancak Akif Dede inatçıdır, “ağzımdan tek laf alamazsınız” der. Bir kez daha kendisine sorulur. Akif Dede kararlıdır, konuşmaz. Nihayetinde öldürülür. Siyah gözlüklü adam ve tercüman hangardan çıkıp yola koyulurlar. Siyah gözlüklü adam Türkçe konuşmaya başlar, tercüman

niye öldürdüğünü sorar. Gözlüklü adam cevap verir,

“Patronlarımı endişelendiren şey, bu adamın ‘sunta uzay gemisi’ fikri değildi..... Fakat bu meczubun tutkulu tavırları ve hevesli yaklaşımı, çevredeki bazı yetenekli ve zeki gençleri uzay bilimlerine yönlendirebilirdi..... O nedenle ihtiyarın ortadan kaldırılması herkes için iyi oldu.”

7 – GALAKTİK ŞAİRİN GÜNLÜĞÜ

Evrensel Kozmik Şiir Konfederasyonu tarafından görevlendirilen bir şair, farklı galaksilerde yer alan çeşitli gezegenleri ziyaret ederek, o gezegenlerin şiir, sanat düzeyleri hakkında bilgi toplamakta ve elindeki günlüğe yazmaktadır. Görev için Güneş Sistemindeki Pluton gezegenine gelir. Gezegenden etkilenir. Sıradaki görevi ise Dünya’ya gitmektir. Fakat ömrünün sonuna kadar Pluton’da kalmaya karar verir ve “sanatmış, şiirmiş, edebiyatmış! Hepsinden kurtuldum.” diyerek, günlüğünü çöpe atar.

8 – VENÜS’TEKİ KIRMIZI PİRAMİT

Venüs’te dev bir piramit inşa edilmektedir ve gezegenin derinliklerinden çıkan demir madeni işlenerek dev bloklar halinde piramitte kullanılmaktadır. İşgücü olarak çalışan insanlar üç tabakaya ayrılmıştır. Madenlerde çalışan FEDA’lar, çeşitli hizmetlerde görev alan HİBE’ler ve geçici olarak çalışıp Dünya’ya geri dönme hakkı olan KİRA’lar. Kırmızı piramit bittiğinde artık ışık hızını aşmak mümkün olmuştur.

9 – SOLUCANIN SONSUZ KÂBUSU

Kitaptaki en kısa öykü. Sadece tek sayfa. Bir solucanın düşüncelerine tanık oluyoruz.

YERLİ BİLİMKURGU YÜKSELİYOR®

Yerli ve Yabancı Bilimkurgu Adına Her Şey

TEMMUZ 2019 SAYI 27

Çizgi Roman

GÖK KIZ: Kozmik Göçebe

KENAN BÖĞÜRCÜ

7. YBHY

Hisa Öykü Yarışması

Taç ve Cenaze
İMUT YAZAR

İzmit Rafineri Şehri
SÜLEYMAN SÖNMEZ

Mars'tan Önceki Son Çıkış
MUSTAFA BÜCKÜN

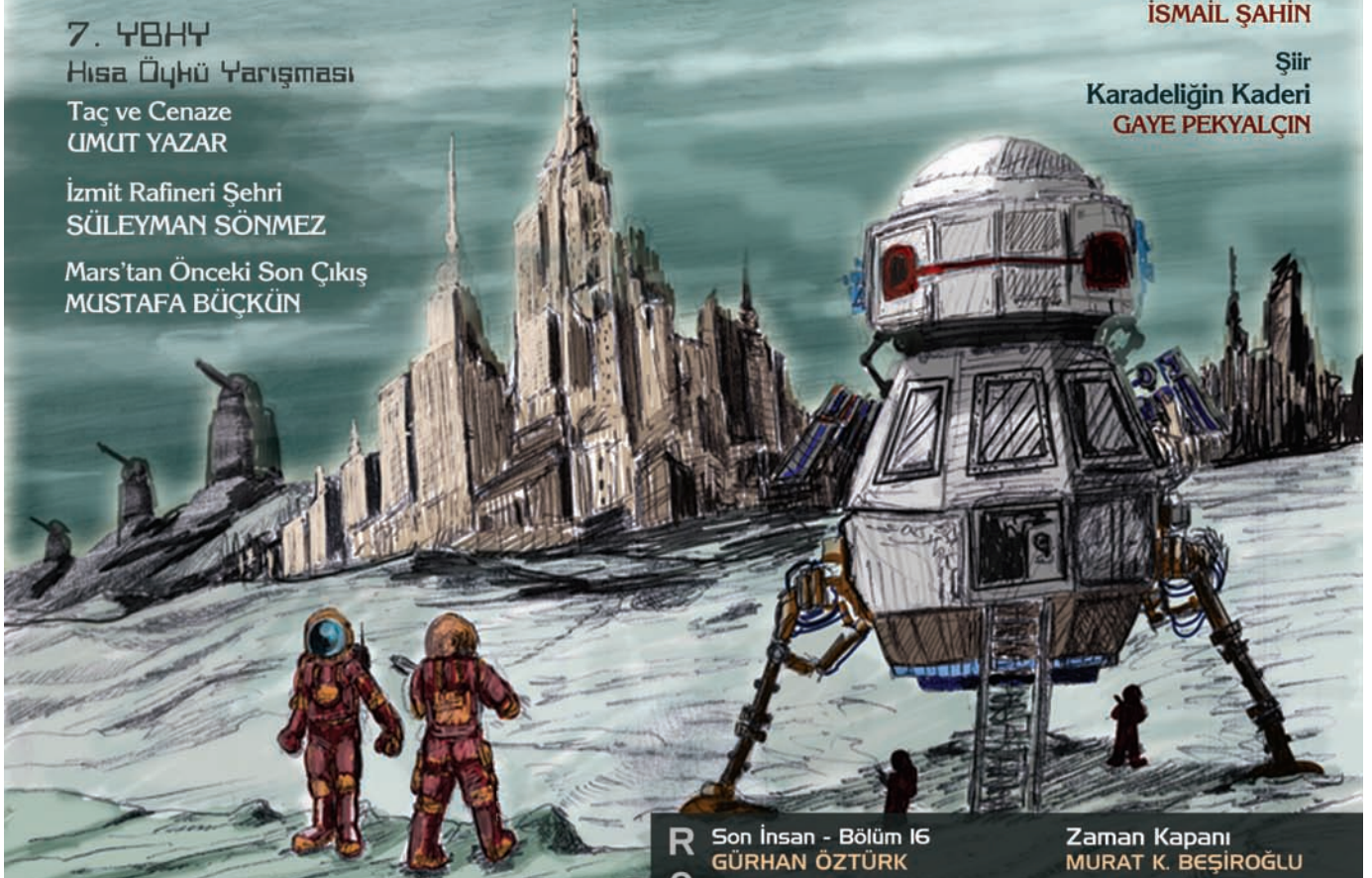
Bilgisayar ve Video Oyunlarında Bilimkurgu:
Supremacy - Your Will Be Done (Overlord)

M. YAĞMUR POLAT

Kitap İncelemesi
Bir Uzaylı Hikâyesi - Karşılaşma

Mehmet Fatih Atalay
İSMAIL ŞAHİN

Şiir
Karadeliğin Kaderi
GAYE PEKYALÇIN

Kütüphanemden Seçtiklerim
ESRA UYSAL

f @ t You Tube

yerlibilimkurguyukseliyor@gmail.com

R Son İnsan - Bölüm 16
GÜRHAN ÖZTÜRK

o Kapının İncisi - Bölüm-10
AYSUN ERDOĞAN

m Yıldız Avcısı - Bölüm-II
ARDA TİPİ

R Zaman Kapanı
MURAT K. BEŞİROĞLU

o TECHne
ÖZGÜR HÜNEL

m Nokta
OĞUZ YILMAZ

K Kısa
Öykü

Umut Yavuz

Büyük Sıkıntı

Kuzey-Batı ittifakının, dünya nüfusunun dörtte üçünü oluşturan Güney-Doğu ittifakını tamamen yok ettiği büyük savaş, daha doğrusu buna büyük kıyım demek daha doğru olur, şüphesiz kaçınılmaz bir olaydı.

Hatırlamayacağımız kadar uzun yıllardır dünya hiç bitmeyeceği zannedilen bir barış ortamında yaşıyordu. Dünyada barış vardı ama insanların huzurlu olduğunu söylemek imkansızdı. Bu acımasız kıyımın sonrasında dünyanın tamamına Kuzey-Batı ittifakı hakim oldu ve öncekinden daha uzun ve sıkıcı barış ortamı yeniden tesis edildi. Peki ne olmuştu da dünyada iki kutba ayrılan insanlık böyle birbirine düşmüştü?

Bunun cevabını anlamak için büyük savaştan çok öncesine gitmemiz gerekiyor. Yeni dünyanın Kuzey-Batı ittifakı topraklarında yaşayan iki arkadaş, Jin ile Jang o gün insanlık tarihiyle ilgili bir konferansa

katılmak üzere yola çıkmışlardı. Mesafelerin hızlıca kat edildiği bu yeni dünyada hâlâ sayıları az da olsa bir grup insan bu tür konferanslara ilgi gösteriyordu.

Konferans salonu çok da kalabalık sayılmazdı. Konuşmacı İsveç'ten gelmişti. Elbette sunumu kendi dilinde yapıyordu ama Jin ile Jang gibi konferansa çok farklı milletlerden insanlar gelmiş ve otomatik simultane çeviri yapan kulaklıklarını taktıkları anda konuşmacı hangi dilde konuşursa konuşsun dinleyiciler kendi ana dillerinde kusursuz bir çeviri duyabiliyorlardı. Profesör Domedagen kısa bir selamlamadan sonra konuya girdi. Konferansın konusu “Teknolojik Hayal Kırıklığı ve Tarihin Sonu” idi.

Gelin hikayenin gerisini Profesör Domedagen'den dinleyelim...

“Çok değerli tarih severler. Öncelikle bu konferans ilgi gösterdiğiniz için çok memnun olduğumu

belirterek başlamak isterim. Ne yazık ki uzunca bir zamandır insanlık atalet ve rehavet denen iki yılanın sersemletici zehriyle uyutulmuşçasına bir uyuşukluk içinde yaşamakta... Büyük medeniyetimizde gelişen teknoloji ile neredeyse her işimiz akıllı algoritmalar ve yapay zeka sistemleri tarafından yapıldığından, insan gücü ve zekasına olan ihtiyaç neredeyse ortadan kalktı. Dinlediğimiz müzikleri ve izlediğimiz videoları bile yapay zeka sistemleri besteliyor ve tasarlıyor. İnsan hayat karşısında tembel bir izleyici konumuna geriledi. O eski büyük hırslarımızdan uzak, hayal gücünden yoksun ve yeni atılımlar yapmak için oldukça uzun zamandır bitkin ve yorgunuz. Bir tarafta hal böyleyken, diğer yandan hayatlarımızı emanet ettiğimiz teknoloji maalesef tarihin akışı içerisinde bizi hayal kırıklığına uğratmıştır. İnsanlık 21. Yüzyılın başlarında büyük hayaller kuruyordu. Mars gezegeninde koloni kurmaktan tutun da, yıldızlar arası seyahatlere, insan ömrünü uzatacak biyo-teknolojik gelişmelerden, dünyada açlık ve küresel ısınmayı sonlandıracak büyük buluşlara kadar birçok alanda önemli atılımlar yapacağımız zannediliyordu.

Bugün üzerinden onlarca hatta yüzlerce yıl geçmiş olmasına rağmen yapmayı tasarladığımız birçok şeyi yapamamış olmanın ve daha acısı artık yapmaya gerek görmemenin acısını ve sancısını yaşamaktayız. 2033 yılında Mars'ta ilk koloni kurma girişimlerinin büyük bir kaza ve felaket ile sonuçlanmasının ardından, bu yolda farklı kurumlarca girişilen birçok denemenin de başarısız olması ve sonrasında küresel ısınmanın dünya ekonomisi üzerindeki etkilerinden dolayı çok önemli olduğunu düşündüğümüz uzay araştırmalarının bir daha gündeme getirilmemek üzere rafa kaldırılmasının insanlık tarihi ve kaderinde bir dönüm noktası olduğunu düşünüyorum.

Bir süre sonra insanlık olarak dünya gezegenine sıkışıp kaldığımızı kabul etmemiz gerekti. Halbuki

şimdi hatırlamakta güçlük çekilen eski zamanlardan beri insanlığın yıldızlar ve galaksiler arası bir medeniyete evrileceği zannedilmekteydi. Bugün görüyoruz ki, henüz adını koyamadığımız bir güç bizi dünyaya hapsedmiş, yıldızlar ve galaksiler arası sistemler bir yana, daha güneş sistemini bile keşfetmemize yarayacak atılımları yapmamıza engel olmuştur. Ben bu güce tembellek ve sıkılganlık diyorum. Siz ne dersiniz deyin...

İnsanlık sadece uzay araştırmalarında değil aynı zamanda insan ömrünü uzatacağı zannedilen tıbbi teknoloji alanında da sınıfta kalmıştır. Birçok hastalığa çare bulmamıza rağmen, sonrasında yeni ve baş edilemez hastalıkların ortaya çıkmasıyla birlikte ölüme bir çare bulmaya yönelik girişimler azalarak sona ermiş, artık sınırlı ömrümüzü rahat ve konforlu bir şekilde yaşamaya odaklanmış bulunmaktayız.

Küresel ısınma etkilerinin ekonomilerimizi daraltması, kötü teknolojik alışkanlıklarımızdan vazgeçmememiz ve en önemlisi insanlığın iki kutba ayrılması ve iki kutbun arasındaki makasın artık kapatılması imkansız bir hale gelmesi dünyamızın en çare bulunmaz sorunlarından biri olan küresel ısınmaya kalıcı bir çözüm bulmamızı engellemiştir. Eskilerin üçüncü dünya ülkesi dediği, daha insafı olanların "gelişmekte olan ülkeler" dediği ve dünya nüfusunun bugün neredeyse dörtte üçünü oluşturan Güney-Doğu ittifakı ülkeleri ile biz Kuzey-Batı ittifakı ülkeleri arasındaki yaşam şartları ve teknolojik gelişmişlik düzeyi farkı tarihte hiçbir sınıf arasında olmadığı kadar açılmış ve bunun neticesinde iki kutup arasına aşılması imkansız bir duvar örülmesi ile sonuçlanmıştır. Artık Güney-Doğu ittifakı ülkelerinden bir bireyin bırakın göçmen olmayı, bizim topraklarımıza turist olarak gelmesi bile kabul edilemez bir durum olarak görülmektedir.

Nükleer savaş korkusunun herkesi tir tir titrettiği zamanları, küresel nükleer deaktivasyon sistemlerini keşfetmemiz sayesinde geride bırakmış bulunuyoruz. Artık eski üçüncü dünya ülkelerinin nükleer, kimyasal, biyolojik tehditlerinden ve her türlü yıkıcı terör ve savaş faaliyetlerinden ebediyen korunmuş ve kurtulmuş olduğumuzu biliyoruz. Aramızdaki teknolojik üstünlük farkının artık aşılabilir hale geldiğini Güney-Doğu ittifakı ülkeleri de kabul etmiş durumdadır. Evet onlarla aramızda aşılmaz duvarlar var. Çok uzunca bir süredir en düşük teknolojilerimizi bile dünyanın geri kalanına ihracı durdurmuş bulunuyoruz. Gelin görün ki, onların eski teknolojileri ve ilkel yaşam koşulları dünyamızın şartlarını kötüleştirmeye devam ediyor. Her ne kadar iki medeniyet arasında aşılabilir görünmez duvarlar olsa da, sıkışıp kaldığımız dünyamızı paylaşmaya devam ediyoruz ve bu durum bütün Kuzey-Batı ittifakı insanlarını rahatsız ediyor.

Dünya genelinde bütün dinlerin ve her türlü inancın kitleler halinde terk edildiğini ve artık her bir bireyin kişisel olarak konforuna ve sınırlı hayatındaki zevklerine odaklandığı bir zamanı yaşamaktayız. Bir zamanlar büyük bir kıyamet bekleyen ve özellikle eski üçüncü dünya ülkelerinde milyonlarca hatta milyarlar adedinde takipçileri bulunan “ilahi dinler” veya “kadim dinler” dediğimiz inançların, hiçbir kıyamet beklentisi gerçek çıkmayınca ve bu milletlerin sanki insanlık geçmişinde unutulmuş bir yaşam düzeyine düşmeleri akabinde kendi tanrılarına olan inanç ve sadakatlerini kaybetmeleri, sonradan yeni dinler türemesine rağmen artık hiç kimsenin bu ezeli unutulmuşluk halinde yeni bir inanca sarılmasının mümkün hale gelmemesi sebebiyle dünya genelinde bir boş vermişlik hali başgöstermiştir. 20. Yüzyılın son çeyreğinde artık adı unutulmuş bir tarihinin de söylediği gibi sanat bitmiş, felsefe bitmiş, savaşlar bitmiş ve artık adeta tarihin sonu gelmiştir. Bilim çevrelerinin “greatboredom”

yani “büyük sıkıntı” dediği bu dönemi, tıpkı 1929-1939 arasındaki büyük bunalımı bitirdiği gibi ancak küresel bir savaşın bitirebileceği de yabana atılamayacak bir tezdur.”

Profesör Domedagen sözlerine devam ederken Jang çok sıkılmış hissediyordu. Yanında uyuyakalan Jin’i dürttü. Jin gözlerini açar açmaz, “Profesör ne dedi, ben uyumuşum?” diye sordu. Jang ise “Tarihi ancak bir savaş yeniden başlatabilirmiş” diye cevapladı. Jang biraz düşündü, iç geçirdi ve kararlı bir şekilde üsteledi:

“Hadi bir savaş başlatalım o zaman!”

kitapla muhabbet

 /kitaplamuhabbet

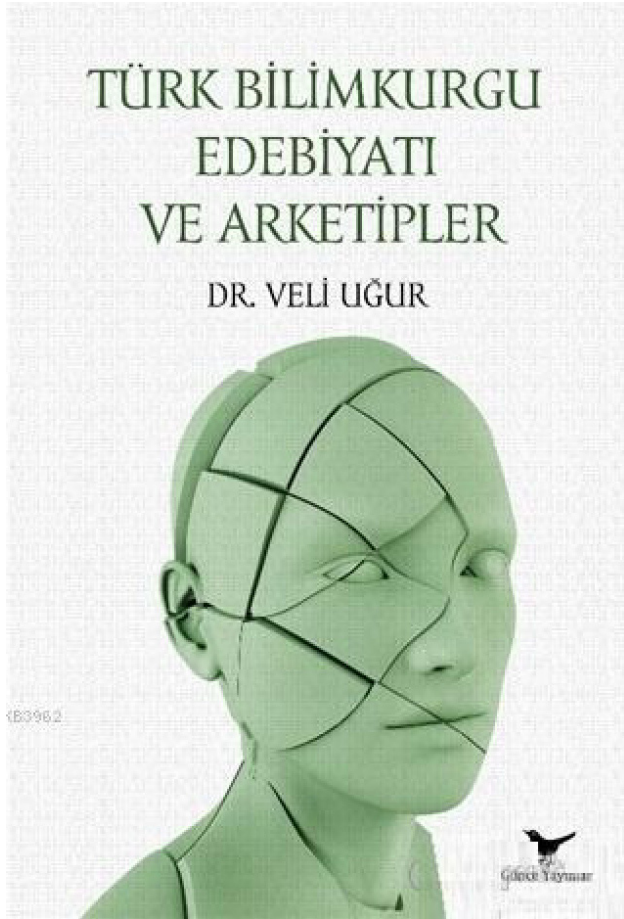
Esra Uysal

Kütüphanemden Seçtiklerim

Türk Bilimkurgu Edebiyatı ve Arketipler

Dr. Veli Uğur

Endüstri devriminin kültürel sonuçlarından biri olan bilimkurgu edebiyatı, 19. Yüzyıldan başlayarak bütün dünyada büyük ilgi ile karşılanmış bir türdür. Akılcı düşünce ve bunun sonucu olan bilimsellik temelli bir dünya görüşüne dayanmaları nedeniyle bilimkurgu eserleri geleceğin sesi olmaya çalışmışlar, okuyuculara, kurulmakta olan yeni dünyayı hayal etmelerine yardım etmişlerdir. Ancak bilimkurgu sadece bilim ve teknolojiyi yüceltmekle yetinmemiş, bunların insanlar için yaratabileceği tehlikelere de değinmiş, sık sık uyarılarda bulunmuştur.

Türk bilimkurgu edebiyatı zahmetli, uzun bir dönemin ardından günümüzde kendi başına bir tür olmayı başarmıştır. Yetişkinler ve çocuklar için olmak üzere iki ana kategoride ilerleyen bilimkurgu, her ikisinde de iyi ürünler vermiş ve yazılacak eserler için ilham verici bir alt yapı hazırlamıştır.

Basım Yılı: Mart 2019

Sayfa Sayısı: 176

Yayınevi: Günce Yayınları

7. Yerli Bilimkurgu Yükseliyor Kısa Öykü Yarışması - Post Apokaliptik

Yasin Yıldız

Bay Y

Her şey bir ay içerisinde olmuştu. Bir ay içerisinde gelmişler, her yeri ve her şeyi yakıp yıkmışlardı. Filmlerde gördükleri gibi gelişmişti olaylar; silindirik gri metal yığınları bir anda kentlerin semasını kaplamış, yeşil ışık saçan silahları ölüm ve gözyaşı kusmuş, o eskinin şen kahkahaların yükseldiği kentleri şimdi korkunun katlanılmaz sessizliği kaplamıştı.

İzlediği filmleri hatırladı. Orada da böyle başladılar her şey... Uzaydan gelen yabancılar her şeyi yok etmeye başlar, hızla ilerleyip neredeyse her yeri ele geçirir, hükümetler düşer, savunmalar çökerdi. Fakat çok geçmeden çaresiz insan kalabalıklarının içinden birileri çıkar, bu amansız düşmanları bir şekilde alt eder ve kahraman olurlar, tüm insanlığı kurtarırlardı. Bu sefer neden böyle olmamıştı ki? İlk günlerde gökyüzünde gerçekleşen çarpışmalar daha bir ayı bulmadan karasal bir savaşa dönmüş ama daha bir haftasını doldurmadan insanoğlunun kendisini savunabilmesinin yolları tükenmişti. Bu mavi gezegenin en gelişmiş, en akıllı canlısının hünerleri,

bu davetsiz misafirlerin savaş makinelerini alt etmeyi başaramamıştı.

Her yerdeydiler. Tanka benzeyen dev makineleri sokakları tutmuş, mor-pembe renkli parlak kıyafetleri ile askerleri hane hane gezerek bir şekilde canlı kalabilmiş nefesleri sona erdiriyordu. Gözyüzündeki kuşların yerini alan metalik dev kanatlar, yıkıntılardan kafasını çıkaranları hemen oracıkta mıhlıyordu. Kıyamet dedikleri böyle bir şey olsa gerekti.

Tarık, günlerdir tıkılıp kaldığı bu alışveriş merkezinin deposunda bir başınaydı. Çok fazla ses çıkarmamaya gayret ederek, yıkıntıların arasında kalan boşluklarda oradan oraya hareket ederek hayatta kalmaya çalışıyordu. Yabancı askerler geldiğinde arkadaşları ile sinemadan yeni çıkmışlardı. “Tesadüfe bak, uzaylı filminden çıkıp uzaylı saldırısına maruz kalmak! Olaya bak!” diye söylenmiş, hemen ardından arkadaşlarını terastaki saldırıda yitirmişti. Onların

yanında kalmayıp kaçtığı için pişmanlık duymuyor değildi ama kalsa bile ne yapabilirdi ki? Belki ilk başta, olanları filmin bir etkinliği olarak algılamayıp hep birlikte erken davranışları daha farklı olabilirdi ya, artık pek bir önemi yoktu.

Yan duvarı kısmen yıkılmış koridordan geçip artık yürümeyen merdivenden aşağıya indi. Karnı zil çalıyordu, hayatta kalmak için yemek lazımdı. Gross marketin çöken tavanının altından sürünerek geçti ve en arkaya kadar ilerledi. O panik anında herkes markete akın ettiğinden çok da fazla bir şey kalmamıştı yiyecek anlamında. Işığı bir yanıp bir sönen dolaba elini uzattı, ilk tuttuğu şeyi aldı. “Hah, yine mi ton balığı! Çok da severim ya,” dedi, bir yandan da kapağını açarak. Parmağını daldırıp bir parça almıştı ki ensesine değen o soğuklukla irkildi:

“Sakin kıpırdama Dünyalı! Tutuklusun!”

Arkasını döndü, üç asker vardı karşısında. En öndeki elindeki mızrağa benzer şeyi ona doğrultmuş, bekliyorlardı. “Sakin kıpırdama,” dedi tekrar.

“Onu öldürmeyecek miyiz?” diye sordu soldaki kısa olan.

“Hayır, en azından şimdi değil,” dedi öndeki, mızrağını çekerek. “Bu zamana kadar hayatta kalabildiyse, güçlü genleri olmalı. İşimize yarayabilir.”

Kendine geldiğinde tavandaki parlak ışık gözlerini aldı. Gözlerini kısarak etrafına bakındı. Beyaz duvarlı bir odadaydı. Elleri oturduğu koltuğun her iki yanında kelepçelenmişti.

“Demek kendine geldin.”

Başını sesin geldiği yana çevirmek istedi ama

yapamadı. Koltuğun başlığı ona engel oluyordu.

“Korkma, ama eğer korkarsan da buna hakkın var,” dedi odadaki ses giderek ona yaklaşarak. Oldukça yumuşak ve şefkatli bir kadın sesiydi bu. Adımların sesi giderek arttı ve solundan geçen biri önüne kadar geldi. “Nasılsın?” diye sordu.

Yeşil-mor renkli parlak kıyafetlerinin içinde çok narin gözüken genç bir kadındı bu. Kızıl saçlarının her iki yandan salındığı uzun ve çok güzel bir yüzü vardı. Kocaman yeşil gözlerini ona yaklaştırarak bir kez daha sordu: “Nasılsın?”

“B-ben, ben neredeyim? Sen kimsin?”

“Merak etme, hepsini öğreneceksin. İyi misin?”

“Ne demek iyi misin? Şaka mı bu? Beni neden kelepçelediniz? Neredeyim ben? Siz kimsiniz?”

“Sinirlisin. Genlerin sandığımızdan da güçlü olmalı.”

“Ne geni, ne diyorsun sen? O askerler de aynısını demişti. Sindir mi? Ha ha, neden acaba?”

“Sakin ol. Biz Amazonuz. Şu anda bir Amazon keşif filosu komuta gemisindesin. Ben Karya. Bu filonun amiraliyim.”

“Ne saçmalıyorsun sen be kadın? Ne Amazon’u? Ne filosu? Bırakın beni!”

“Sakin ol Bay Y. Üzgünüm ama seni bırakamam.”

“Ben Bay Y falan değilim. Benim adım Tarık!”

“Önceden ne olduğunun, kim olduğunun artık bir önemi yok. Artık Bay Y’sin! Sen bizim yeni tohumluğumuzsun. Bizler Amazon’uz. Uzun ama çok

uzun zaman önce Dünya'dan ayrılıp Alfa Centauri Yıldız Sistemi'ndeki Peykfour Gezegeni'ne yerleştik. Bizler, Amazon kadınlarıyız. Medeniyetimiz, yalnızca kadınların ellerinde, kadınlar için yükseliyor ve yaşıyor. Bizim dünyamızda siz erkeklere yer yok.”

“Ne istediniz bizden? Onca masum insanı neden katlettiniz? Beni hemen bırakın!”

“Her tür, kendi kaderini yaşar Bay Y. Bizler bizim kaderimizi, sizler de sizinkini. Kimi zaman kaderler çakışır, güçlü olan devam eder. Seni bırakmayız. Hem, istesek de artık bırakamayız. Çünkü artık bırakabileceğimiz bir Dünya yok. Her hasattan sonra tarlayı yok ederiz. Senin Dünyana da bu oldu,” dedi kolundaki saat benzeri şeride bakarak. “On yedi dekandroni önce, hatta on sekiz, ardımızda bıraktığımız plazmik anaparinler aktifleştirildi. Gezegeninin yerinde artık bir karadelik var. Bizler Amazon’uz. Bizim dünyamızda siz erkek türüne yer yoktur. Ama kadınların da üremesi gerekir. Bunun için de erkek genlerine ihtiyaç duyarız. Teknolojimiz sizden kat be kat ileri. Ama işte, kader ki, her şeyi üretebilen bu teknolojimiz sizlerin genlerini henüz sentezleyemedi.”

“Ama ben...”

“Bizler, evimiz olan Peykfour'daki Kadim Tohum Evi'ndeki Bay Y ömrünü doldurmaya yaklaştığında, yeni Bay Y'yi aramak için evrenin dört bir yanında keşif gemilerimizi göndeririz. Sen yeni Bay Y'sin, seni bulduk ve eve dönüyoruz.”

“Ama bakın, ben...”

“Kendini yorma, dinlen. Güçlü genlerin sayesinde türdaşlarının başına gelenleri yaşamayacaksın, ömrünün sonuna dek hayatta kalacaksın.”

“Bakın beni dinlemiyorsunuz, ben...”

Odanın kapısı açıldı ve içeriye sarı saçlı ve yine güzel bir kadın girdi. Elindeki tabletimsi şeyi kızıl saçlıya göstererek konuşmaya başladı:

“Sayın Amiral, bu raporu görmelisiniz.”

“Elbette Lindiya, demek analiz sonuçları geldi. Genom haritalaması da tamamlandı mı?”

“Amiral, sonuçlar tam da...”

“Tam da ne Lindiya? Tam da ne?”

“Bu sonuçlar az evvel Tohum Analiz Laboratuvarı'ndan geldi. Burada yazana göre...”

“Evet Lindiya, devam et.”

“Tohum arayıcıları büyük bir hata yapmış gibi görünüyor Sayın Amiral.”

“Nasıl bir hata Lindiya?”

Öne eğilmiş o güzel yüze düşen sarı perçemlerin saklayamadığı göz yaşları Tarık'ın koltuğundan dahi seçilebiliyordu.

“Gen analizi sonucunda adayın genomik karyotipi 47, XXY Amiral.”

“Nasıl olabilir Lindiya? Koca gezegeni yok ederek elde ettiğimiz yeni Bay Y adayının infertil olduğunu mu söylüyorsun bana?”

“Korkarım öyle Amiral, çok üzgünüm.”

“Bana derhal arayıcıları çağırın, derhal!”

Tarik söze girdi,

“Ben de size bunu söylemeye çalışıyordum işte, insanı dinlemiyorsunuz ki?”

YERLİ BİLİMKURGU YÜKSELİYOR®

Yerli ve Yabancı Bilimkurgu Adına Her Şey

HAZİRAN 2019 SAYI 26

Bilimkurgu Romanlarındaki

Zamanötesi Dünya

Prof. Dr. Altan Alperen

Kütleçekimin Oluşumu

Hakkında Zıt Özellikli

İki Enerjinin Etkileşimi Neticesinde

Mümkün Görünen Çözüm - Bölüm-3

Bülent Özden

Bilgisayar ve Video Oyunlarında

Bilimkurgu: RISE of the ROBOTS

Muhittin Yağmur Polat

Kitap İncelemesi

Distopik Öyküler: Hawking'in Düşleri

Özge Arıkal Gönül

İsmail Şahin

7. YBKY - Kısa Öykü Yarışması

Melezler

Murat Yıldırım

Delî Raks

Ezgi özbek

Hayaletler

Mustafa Özçınar

Roman Son İnsan - Bölüm 15

Gürhan Öztürk

Kapının İncisi - Bölüm-9

Aysun Erdoğan

Yıldız Avcısı - Bölüm-10

Arda Tipi

Kısa Öykü Kum, Kül ve Karanfil

Murat K. Beşiroğlu

Kısa Öyküler

Harun Okumuş

Transformers Kiraathanesi

Yasin Yıldız

yerlibilimkurguyukseliyor@gmail.com

Roman - Bölüm 17

Gürhan Öztürk

Son İnsan

KİTAP 1- DEĞİŞİMİN YENİ HALKASI

(01.07.2015, Günümüz, İzmir)

İnsanoğlu en başından beri yanıtları arayıp durdu. Çoğu zaman yanıtların kendi benliğinin içinde olduğunu sandı. Çoğu zaman da yanıtları yıldızların arasında aradı. Ama en başta anlamadıkları şey ortada tek bir yanıt olmadığıydı. Herkesi tatmin edecek tek bir yanıtın hiçbir zaman olmaması yine de insanoğlunun soru sorma heyecanını elinden almaya yetmeyecekti. Ne de olsa bu insanlık için bir yolculuktu ve son insan da gelip geçene kadar yolculuğun sonu gelmeyecekti...

Sonunda teknelerdi. Karşıyaka'daki Alaybey tersanesinde özel olarak yapılmış bir tekneydi. Kendi boyuna göre denizde hızlı gidebilmesi için bir motor dizayn edilmişti ve prototipi ilk olarak bu teknede kullanılmıştı. Kapasitesi yirmi kişiyi ancak kaldırabilecek potansiyeldeydi, hafif bir tekneydi bu bakımdan. Mürettebatı özenle seçilmişti, gizlilik esastı. Özel insanlarla temasa geçmeleri yasaktı. Görünüşü ise lüks bir yatı andırıyordu, öne doğru sivrilen bir burnu vardı. Kıç tarafı ise genişti ve yolcular o tarafta ağırlanıyordu.

Basın ordusundan kurtulmuş olmaları herkesi rahatlatmıştı ama Evren'in siniri geçmemişti bir türlü: "Ne kadar güzel oldu bu işte! Kimliklerimizi öğrenmişlerdir çoktan."

"Merak etmeyin, o konu halledildi. Hiçbir kamera

çektığı görüntüleri canlı olarak aktarmayı başaramadı,” diye rahatlatmıştı General. Evren’in neredeyse dünyadaki her ülkede ayrı bir hayat yaşamasını sağlayacak kadar sahte kimliği olduğunu biliyordu. Bu yüzden kimlik konusunda aşırı hassas olmasını geçmişindeki illegal hayatına bağlıyordu.

“Bu yüzden mi benim kameralara bir şey yapmamı istememiştin?” diye sordu Klik hemen.

“Evet, hiç birinizin o kadar insanın önünde özel yeteneklerinizi göstermenizi istemedim. Bu büyük sıkıntılara gebe olabilirdi. Neyse ki bizde de ekipman yok değil, limuzinlerimizde bu tür durumlar için önlem alınmıştı önceden. Kameralar çektikleri görüntüleri hiç yere gönderemiyor, dahası çektikleri her şey de siliniyordu. Muhabirler arasından sizi tanıyan yoksa sorun olmayacaktır, bir tek Ozan’ın görünmemesi lazımdı. Onu da hallettik diye düşünüyorum.”

Rüzgârın keyfini çıkartıyordu Kuzgun. Açık hava ona çok iyi gelmişti. Kafeste olmanın getirdiği kısıtlanmışlık bir süreliğine yok olmuştu yüreğinde. Neredeyse omzuna konmuş kuzgun yoldaşını hissedebiliyordu. Gözlerini açsa onu görecekti gibi oluyordu. Birisinin ona doğru yaklaştığını duydular.

Manuel konuşmaya nasıl başlayacağını düşünüyordu. En iyisi doğrudan konuya girmekti: “Sanırım sana bir özür borçluyum.”

“Anlamadım?” diye şaşırıldı Kuzgun.

“Basın karşısında öyle elini tutmam pek uygun bir davranış değildi. O kadar insana yanlış bir görüntü sunmuş olduk. Bizi şey sanmışlardır,” diye çekinerek konuştu Manuel.

“Ne sanmışlardır?” diye üsteledi Kuzgun, yanıtı bildiği halde.

“Anla işte ne olacak. Sevgili filan işte.”

“O anda insanların bunu umursadığını sanmıyorum. Dahası o anda ikimiz de endişelenmiştik ve cesarete ihtiyacımız vardı.”

Manuel konuşmanın gidişatından memnun olmuştu. Konuşmaya devam etmenin ilişkilerine fayda mı zarar

mı getireceği konusunda tereddütleri vardı, o yüzden bir süre ne diyeceğini bilemeden öyle bekledi.

“Ne oldu? Sessizleştin birden,” diye konuşması için yüreklendirdi Kuzgun, Manuel’i.

“Hiç sadece benden rahatsız olmamana sevindim.”

“Neden öyle düşünmüştün ki en başta?”

“Eski anılar sadece. Genelde kızlar benden pek hoşlanmazlardı da.”

Kuzgun kendini tutamadı ve gülmeye başladı. Anlaşılan ergenlikte kalmış sorunları vardı karşısındaki insanın. Reddedilmek gibi kötü bir anısı da olmalıydı. Manuel, Kuzgun’un gülmesini iyiye işaret olarak yorumlamak istese de eski anılar bir türlü zihninden çıkmıyordu.

Kedi Oğlan geminin battığı noktaya yaklaştıkça heyecanlanmaya başlamıştı. Sadece onun hissedebileceği bir şeydi bu, nasıl anlatacağını da bilemiyordu. General’e durumu anlatmak istemişti, ama cümleleri kafasında toparlayamadığından sessizce bekledi. General, Manuel ile Kuzgun’un sohbetini yapay bir öksürük efektiyle bozmakla meşguldü. Kuzgun’u bir sebepten ötürü yanına çağırması.

“Dalgıçlık günlerini hatırlıyorsun, değil mi?” diye sordu General. Kuzgun yanıt olarak ne diyeceğini bilememişti. En son deniz dibine beş yıl kadar önce yolculuk yapmıştı. Kedi Oğlan ona temas edince yirmi senenin deneyimleri de yok olmuş muydu acaba diye hiç düşünmediğini fark etti. Bilgileri, anıları yok olmuyordu ama bedenine kazandırmış olduğu yetenekler de kalıyor muydu yerinde sorusu akla geliyordu.

“Benden batık geminin bulunduğu yere dalmamı istiyorsunuz,” diye tahminde bulundu Kuzgun.

“Kamerayla birisinin geminin etrafında dolaşması lazım, gemide ne olduğu bilinmediğinden kimse yaklaştırılmadı. Ama tam teşekküllü bir şekilde inceleme yapmak için gönderildik buraya. Ancak bizim bu gizeme bir açıklık getirebileceğimize inanıyorlar,” diye durumu açıkladı General. Leydi

Kuzgun bu aniden başlayan görev macerasına kuşkuyla yaklaşıyordu başından beri, ama şu anda kimseyi yarı yolda bırakamazdı.

“Kamarada bir dalgıç kıyafeti, tüm ekipmanları ve deniz altı kamerasıyla birlikte hazır seni bekliyor,” dedi General ve Kuzgun’a teknenin iç kısımlarına giderken eşlik etti.

Tüplü serbest dalış için ayarlanmış bir dalgıç kıyafetiydi. Sadece omuz kısmı turkuaz mavisindeydi, geri kalan kısmı standart siyah renkteydi. Sırt kısmına oksijen tüpü de bağlanmıştı. Kamerası ise sol bileğinin üstüne takılmıştı. Böylece kamerayı istediği şekilde yönlendirebilecekti.

Tekne tamamen belirlenen noktada durduktan sonra Kuzgun, General’in dalması yönünde vereceği talimatı beklemekteydi. Starfell, iyi şanslar dilemek için yanına gelmişti. Manuel’den ayrı görebildiği bu nadide fırsatı yakaladığı için mutluydu.

“Bisiklet sürmek gibi derler ya, hiç unutmaz beden öğrenilen hareketi,” diye cesaretlendirdi Starfell. Kuzgun’un aklındaki şüpheleri tahmin edebiliyordu.

“Birazdan öğreneceğiz sanırım,” dedi Kuzgun ve derin bir nefes aldı. Ağzına oksijen tüpünün borusuyla temasını sağlayan ağızlığı taktı ve General’e döndü. General onay verince tekneden atladı.

Kuzgun’un bileğine bağlı kameranın çektiği görüntüler teknenin kış tarafında toplanmış takımın izlemesi için geniş ekran bir televizyona aktarılmaktaydı. Lüks gemiye yavaşça yaklaşan Kuzgun hayranlıkla gözlerini gemiden ayıramadığını fark etti. Buna benzer bir gemiyle Avrupa turuna çıkmak en büyük hayaliydi. Gemi sanki denizin dibine bırakılmış gibi duruyordu, kusursuz güzelliğinden bir şey kaybetmemişti. İnci tanesi gibi duruyordu. Balıklar geminin etrafında dolanırken denizin sıradan bir unsuru haline dönmüştü çoktan.

Geminin yakınına iyice yaklaştıkça baş dönmesi hissetmeye başlamıştı. Yine de kendine cesaret vererek ilerlemeye devam etti. Gemiye tutunduğunda gözlerini bir kaç saniyeliğine kapatıp açtı. Oksijen tüpünün bitmesine çok vardı, ama sanki nefes almakta sıkıntı

yaşıyordu.

Ölen turistler geminin içinde oturma yerlerinde en son görüntülerde gördüğü gibi duruyorlardı. Deniz suyunun etkisiyle buruşmaya başlamıştı tenleri. Hepsi huzurlu bir uykudaydılar sanki. Kuzgun onları kıskandığını düşündü bir an için, sonra saçmaladığını fark etti.

General başta olmak üzere herkes televizyon ekranına dikkatle bakıyordu. Kuzgun’un çektiği görüntülerde sıra dışı bir şey bulmayı umut ediyorlardı. Kedi Oğlan ise her zamankinden daha garip bir haldeydi. General’e gemiye yaklaştıklarından beri söylemesi gereken bir şey vardı, yanlış yorumlanabilecek bir his olduğundan şüpheleniyordu, bu nedenle dikkate değer görmemişti. Ama o his artıyordu ve bu hissın kaynağının Kuzgun’un görüntülediği gemi olduğunu artık daha iyi anlamıştı.

Kuzgun dalgıçlık yeteneklerini kaybetmediği için kendine daha çok güvenerek hareket etmekteydi. Elinden geldiğince geminin her tarafından görüntüler almaya dikkat ediyordu. Farklı milletlerden gelen turistlerin her biri onu gezmiş olduğu ülkelere geri götürüyordu birkaç saniyeliğine de olsa. Asyalı turistleri birbirinden ayırt etmek daha zordu. Ama Avrupalı milletleri Kuzgun çok rahat bir şekilde ayırt edebiliyordu. Bir Alman ailesine üzüntüyle bakmaktaydı. Eğlenceli bir gezi olur düşüncesiyle çıktıkları yolculuğun bu şekilde sonuçlanacağını kimse öngöremezdi. Ergenliğine yeni girmeye başlayan oğlanın sarı sakalları ölü suratında bile kendisini belli ediyordu. Gözlerini bu aileden uzaklaştırdı ve farklı yüzlere çevirdi. Kızıl ve gür sakalıyla bir İskoç tek başına bu yolculuğa çıkmış olmalıydı. Kim bilir ailesi ondan gelecek bu acı haberi duyduğunda ne kadar üzülecekti.

Çoğu kişiye göre bunlar lüks bir gemide ölmüş zengin turistler olarak görülecekti, ama Leydi Kuzgun bu kadar acımasızca olaya yaklaşmıyordu. Burada ölenler arasında bir sürü çocuk da vardı ve bu şekilde gizemli bir şekilde ölmeyi kimse hak etmiyordu. Kuzgun’un o anda birilerinin özel insanlar üzerinden bir deney yapmış olabileceği düşüncesi geldi aklına. Bu turistler bir denek olarak kullanılmış olmalıydı. Ancak bu düşüncelerini bir süre ertelemesine sebep olacak başka bir şey görmüştü ve gördüklerine inanması bir

kaç saniyesini alacaktı.

Gördüğü şey buruşuk ölü cesetlerden bir kısmının değişmeye başladığıydı. Gördüğünün su altında olmanın getirmiş olduğu geçici bir halüsinasyon durumu olduğuna inandırmak istedi kendisini. Ama öyle değildi, geminin daha ulaşamadığı karanlık tarafından ona doğru gelen bir şey vardı. Var olduğu bilinen, ama somut olarak görülmeyen bir şeydi bu. Fransız, Kuzgun'un estetik anlayışına göre güzel sayılabilecek bir kadın, el ele tutuşarak öldüğü esmer kocasıyla birlikte iskeletleri kalana yok olmaya başlamışlardı. Zaman burada normalden çok hızlı ilerliyordu. Geminin bazı yerleri paslanırken Kuzgun korkuyla geri çekildi. Paslar onun bulunduğu yere yaklaşımadan çıkması gerektiğinin farkındaydı. Yeni kazandığı gençliğinin elinden gideceği korkusuyla hareket ediyordu.

Görüntüler anında yukarıdaki tekneye de aktarılmaktaydı. Ne olduğunu anlayan Starfell'in öfkeyle gözlerinin kenarlarından kızıl kıvılcıklar saçılmaya başlamıştı ve başka bir dalgıçlık kıyafeti olmadığını bildiği halde Kuzgun'a yardım etmek için teknedeki atlamak üzere harekete geçti. Askeri operasyonlarda uzun süreler yüzmesi ve nefesini tutması gerektiği olmuştur. Bu yüzden aşağıya kadar dalmakta sıkıntı çekmeyeceğine inanıyordu. Ama teknedeki atlamasına müsaade etmeyecek birisi vardı. General'in onu rahatlıkla engelleyebileceğini biliyordu. Onu İzmir'e getirerek ne kadar büyük bir risk aldığını da en iyi Starfell farkındaydı. Öfkesini içine atarak bekledi, Kuzgun'un başarıyla gemiden kurtulmasını umut etmekten başka çaresi yoktu. Manuel'in elinde bir havluyla beklediğini görmüştü.

Kuzgun, Starfell'in ekrana bakmadığı bu zaman diliminde çoktan batık gemiden dışarı çıkmayı başarmıştı, hemen yukarı doğru yüzmeye gayret gösterdi. Çok hızlı bir şekilde çıkarsa da vurgun yiyebilirdi. Bu yüzden son anda yavaşladı ve arkasına dönüp baktı. Paslanmaya başlayan gemi yeniden o inci tanesi güzelliğine geri dönmüştü.

Onu bekleyen tekneye ulaştığında ise hemen ağırlığını çıkartıp tekrardan temiz havaya ulaşmış olmanın huzurunu yaşamıştı. General, Kuzgun'un

tekmeye çıkmasına yardımcı olurken, Kuzgun Starfell'in elinde hazır havluyla beklediğini gördü ve havluyu memnuniyetle aldı. Starfell havluyla onu sardı ve kurulanmasına yardımcı oldu. Manuel ellerini kaldırmış bir şekilde bekliyordu, sanki elinde bir şey vardı da başka birisi ondan almıştı gibi. Kuzgun, Manuel'in endişeli bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi ve iyi olduğunu belirtti.

Yüzündekinin sudan ziyade ter olduğunun farkındaydı, korkunun sebep olduğu bir terdi bu. Starfell'e havluyu getirdiği için teşekkür etti. Starfell'in bedeninden ateşi çıkmış gibi bir sıcaklık yayılıyordu, aynı ilk karşılaşmaları gün gibi öfke krizine girmiş olduğunu anlamıştı. Ama Kuzgun'un tekneye çıkmasıyla öfkesini kontrol altına almayı başarmıştı.

Kuzgun'un sapaşğlam tekneye çıktığını gören herkes Kedi Oğlan'a bakıyordu, ondan bir yanıt bekliyorlardı. Bu ancak onun açıklayabileceği bir duruma benziyordu. Çünkü zamandaki ani değişimler onun uzmanlık olduğu bir alandı.

“Size bir geminin nasıl olur da ortada bir delik yokken batmış olduğunu anlatmamı istiyorsunuz sanırım,” dedi Kedi Oğlan, kendisinin bu sıra dışı olayda suçlu olarak görülmediğine inanıyordu.

Hepsi Kedi Oğlan'ın çevresindeydi. Kedi Oğlan anın tadını çıkartmak istiyordu. Kimsenin bilmediği şeyleri o biliyordu. Bilginin gücü tarif edilemez bir şeydi. Paranın, aşkın, bedeninin gücü kadar fark edilemese de Kedi Oğlan bilgi sahibi olmayı her şeye değer bulurdu. Bu yüzden hayatını her konuda kendini geliştirmeye adanmıştı, eh ne de olsa zaman konusunda bir sıkıntısı da yoktu.

“Anlat bakalım, Kedi Oğlan,” dedi saçını kurumaya bir yandan devam eden Kuzgun ve Kedi Oğlan anlatmaya başladı.

“Benim yeteneğimi biliyorsunuz. Bir nesneye dokunduğumda onu yıllar önceki ya da sonraki haline döndürebiliyorum. İşte burada da olan bu. Birisi gemiyi bundan bana kalırsa elli yıl sonrasına döndürmüş ve geminin bundan elli yıl kadar sonra yüzecek kadar sağlam olmadığına inanıyorum. Gemi battıktan sonra da gemi yine günümüzdeki zamanına geri getirilmiş,

bu yüzden de hiçbir yerinde delik bulunamadı.”

“Ama anlayamıyorum, uydudan incelenen görüntülerde gemi hiç de batarken eskimiş gibi görülmüyordu,” diye belirtti General.

“Çok basit. Sadece geminin alt tarafına uygulamış bunu, böylece aşağısı eskidi mi yine iş bitmiş olacaktı. Sanırım bu da bizi daha korkunç bir gerçeğe götürüyor,” diye yanıt verdi Kedi Oğlan.

“Neymiş o gerçek?”

“Benim yeteneğimden olup da benden daha güçlü olan biri daha var. Dokunmadan, uzaktan kocaman bir gemiyi ve sadece geminin istediği kısımlarını zamanda yolculuğa çıkartabilecek kadar güçlü hem de.”

General konu hakkında bir yorumda bulunmadı, ama yüzünde okunan şey Kedi Oğlan’ın yaptığı bu tahminin onu rahatsız ettiğiydi.

(14.03.2015, Üç ay önce, İzmir)

Siyah limuzinde yaşlı adam konuğunun gelmesini bekliyordu, elinde viski bardağı vardı. Bitirmiş olduğu halde hale elinde tutuyordu bardağı. Gazetelerin tamamını da okumuştı. Beklediği kişinin ne zaman geleceğini tekrardan sormayı düşünürken konuğu gelmişti. General Serhat, yaşlı adamı bekletmek istemezdi, ama aradıklarında İzmir’den ayrılmak üzereydi.

“Durumumuz nedir?” diye sordu hemen yaşlı adam.

“Dokuz taneye ulaştı sayımız. Dilediğiniz gibi on bir kişiye tamamlamadan projeyi başlatmayacağız,” diye yanıt verdi General. Yaşlı adamın istediği yanıtları verdiğini düşünüyordu. Bir seneye yakındır bu projenin içindeydi ve liderlik etmesi için bu proje ona emanet edilmişti. Eşiyle vakit geçirememesinin pahasına özel insanların peşinde ülke içerisinde oradan oraya dolaşıyordu. Eşinin onun bu uzun süren yolculuklarını anlayışla karşılayacağını biliyordu. Yine de eşiyle konuşmayı çok özlemişti, onun sesini bile en son ne

zaman duyduğunu hatırlamıyordu.

“Son iki için adayın hangileri?” diye sıradaki sorusunu yöneltti yaşlı adam.

“Aslında sizin için de uygunsuz önce Bursa’ya uğramak istiyordum. Orada bir oyuncakçı dükkânı işleten yaşlı bir adam varmış ve Ozan’a göre de işimize yarayacak özel bir gücü var.”

“Rüyacı. Evet, onu duymuştum. İyi bir tercih olur kendisi. Peki başka?”

“Ağrı Dağı’nda olan felaketi biliyorsunuz. Yakın zamanda oradaydım ve inanması zor belki ama bu felaket oralarda faaliyetleri olan terör örgütü tarafından gerçekleştirilmediğini ve çok güçlü patlamalar yaratabilecek kadar tehlikeli birinin yapmış olduğunu düşünüyoruz. Böyle bir güce sahip bir kişiye eldeki veriler üzerinden yaptığımız analizlerimiz sonucu ulaştık. Kendisine Starfell diyen bir komando askeri, dosyasını incelemek isterseniz diye getirdim. Çok tehlikeli biliyorum, ama aynı zamanda vatansever bir asker olduğu için projede yer alması gerektiğini düşünüyorum, Bakanım.”

Ağrı Dağı’ndaki felaketi haberlerde gördüğü akşam eşini son kez görmüştü. O gün hatta beklenmedik birisi de kapısına dayanmamıştı, ama sorunun üstesinden gelmeyi başarmıştı. Ozan, babasının General’e ulaştığını öğrenememişti ve ondan bu bilgiyi General saklamıştı.

Yaşlı adamın Starfell ile ilgileceğini biliyordu. Ordunun büyük bir kısmı Doğu tarafına nakledilmişti felaketin ardından. Terör örgütüyle olan mücadelenin daha kanlı bir hale geçmesine karar verilmişti ve çatışmalar artarak devam ediyordu, çünkü genel kanı bu büyük felaketin nedeninin onlar olduğu üzerineydi.

“Sana bu konuda güveniyorum, yoksa olabilecekleri biliyorsun, General. O yüzden istediklerini takımına alabilirsin, yeter ki onları ikna et,” diye belirtti yaşlı adam. Sanki anlattığı kişiler önemsiz insanlarmış gibi konuya yaklaşıyordu. Ama General, özellikle yaşlı adamın asker konusunda ilgisini çektiğine emindi, bunu karşısındaki pek fazla belli etmek istemese de.

General'in kendine güveni gelmişti ve yaşlı adamın başka söyleyecek bir şeyi kalmayınca da limuzinden inmek için kapıya yanaştı. Ama birden yaşlı adam General'in iki bileğini de kavradı. Sıkıca bileklerini sıkmaya başladı ve General acıyla haykırdı. Bir süre sonra iki eli şu anki yaşından daha da ihtiyar hale dönüştü.

"Eğer başarısız olursan mezarın bile olmayacak, anlıyorsundur umarım," diye sakince konuşuyordu yaşlı adam.

General'in bağırmaktan başka elinden bir şey gelmiyordu. Yaşlı adam da General'in kendisinin ne demek istediğini iyice kavradığını düşünmüş olacaktı ki iki bileğini de aynı anda bıraktı. Bıraktığı gibi de General'in elleri normal haline geri dönmüştü.

"Ben en iyisi hemen yola çıkayım," diyebilirdi General iki elini de kontrol ettikten sonra ve limuzinden indi. Yaşlı adamın da özel insanlardan biri olduğuyla ilgili şüpheleri vardı ve bu konudaki şüphesi beklenmedik bir şekilde doğrulanmış olmuştü. Kimsenin bunu bilmediğine emindi, ama kimselere bundan bahsedemezdi. Yaşlı adam bunu bildiği için ona göz dağı vermiş olmalıydı. O anda yaşlı adamın bir kuklası haline dönüştüğünü fark etti ve projenin başarıya ulaşması için yapamayacağı şeyin sınırı olmadığını anladı. Kendisine bu yaptığının vatana hizmet olduğunu hatırlattı ve Ozan'ı bekletmemek için adımlarını hızlandırdı.

(01.07.2015, Günümüz)

Herkes sessizdi. Konuşacak zaten kimse bir şey bulamıyordu. Olan şey belliydi. Takımdaki herkes birkaç gündür kendilerini bu dünyada özel yetenekleri olan bir tek kendileriymiş gibi inandırmışlardı. Şimdi dışarıda bir sürü tehlikeli yeteneği olan insanın olduğunu iyice fark etmişlerdi. Belki de bugünün dersi buydu. General biliyordu olayın arkasında özel yeteneklilerden birisinin olduğunu ve bu yüzden de eğer bu proje başarısız olursa dünyayı ne gibi felaketler bekliyor onu göstermek istemişti. Ama bilmedikleri şey General'in gemiyi batırmanın da kim olduğunu bildiğiydi, en azından bu konuda iyi bir tahmini vardı.

General İzmir'den ayrılmadan önce bir sürpriz

yapmak istemişti. Bay Fend'e güzel bir jest olsun diye sürekli gittiği Üçkuyular Meydanı'nda kumru yemeye gittiler. Tekneden limuzinlere geçtiklerinde medya ile bir sıkıntı yaşamamışlardı. General nereye gideceklerini önceden haber verip kumrucunun etrafına bir polis çemberi kurulmasını sağlamıştı. İnsanlara da illegal bir eylem olduğuna dair bir bildiri geldiği gerekçesiyle meydanın geçici olarak polis tarafından kapatıldığı konusunda yalan bilgi verilmişti, tabii insanların buna inanmayacağı kesindi ama sürekli üstlerinde onları takip eden askeri helikopter ve limuzinlerinde yer alan yayın bozan cihazlar sayesinde kimse onların görüntüsünü çekemeyecekti.

Kuzgun havanın sıcaklığı sayesinde çabucak kurumuştu. Ama havlu uzun bir süre omuzlarında kalmıştı, tekneden inip limuzine binene kadar havluyu unuttu vermişti. Yaşadıklarından etkilendiğini herkes tahmin edebiliyordu. Ama kimse bu konuda onun üzerine gitmeyi doğru bulmamıştı. Zaten onun korkusunu en iyi Efla anlayabilirdi, ama onunla olan sohbetleri genelde tatsız biter olmuştü.

Kumrularını yerken kimse batık gemide yaşananları konuşmak istememişti. Bu yüzden garip sessizlik bir süre devam etti. En sonunda Ozan sessizliği bozan kişi olarak sözü eline aldı ve Bay Fend'e döndü: "Bay Fend, merakımdan soruyorum. Anlatmak istemezseniz anlatırım tabii, ama bacağınıza ne olmuştü?"

General, Bay Fend'in bu konuya hassasiyetle yaklaştığını biliyordu. Ozan'a kızarak baktı ve patavatsızlığından dolayı bir azarı hak ettiğini düşündü. Rüyacı'nın koruyucu bakışlarını umursamamıştı bile.

"Sorum değil, General. Geçmişim kimse için sır olmamalı," diye konuştu Bay Fend ve geçmişiyle ilgili merak edilenlerden bahsetti.

Hırsızlık masasında komiserdi Bay Fend ve kendisinin özellikle sorgulama yeteneklerine çok güvenirdi. Dilenci bir çocuğun bir gün karşısına getirildiğini hatırlıyordu. Çocuğun bakışlarında güven aramıştı ve hırsızlıktan şüpheli olarak getirildiği halde salıverilmesini sağlamıştı. Birkaç gün sonra dilenci çocuğun kapkaççılık yaptığına birebir tanık olmuştü ve tabancasına sarılıp çocuğun peşine düşmüştü. Çocuğun

yalancı bakışlarına kandiği için kendisini suçlarken onu bir çöp konteynırın içine girerken yakalamıştı. Çocuk orada onun için bırakılmış paslı bıçağı almaya gelmişti ve bununla Bay Fend'e saldırınca Bay Fend tabancasıyla karşılık vermek zorunda kalmıştı. Çocuđu vuramamış, vicdanı hâlâ çocuğun bakışlarında kilitli kalmıştı. Farkında olmadığı dilenci çocuğun içinde bulunduğu çetenin liderinin çocuğu almak için o civarda olduğuydu. Elllerinde çalıntı saatlerle dolaşiyor, gerçek kimliğini saklıyordu.

Bay Fend burnuna gelen leş kokudan birisinin ona yaklaştığını anlamıştı, ama geç kalmıştı. Bacağına gelen kurşun ile beraber yerde yaralı halde yatarken dilenci çocuğun çete lideriyle uzaklaştığını gördü ve hâlâ o gözlerde güven gördüğüne yemin ederken karanlığa teslim olmuştu. Bu yaşadıklarından ötürü de erken emekli olmak zorunda kalmıştı ve İzmir'e taşınmıştı. Polis arkadaşlarının arasında özel dedektif olarak anılıyordu ve davalarda onlara danışmanlık yapıyordu.

Konuşmasını: "İşin en ironi tarafı her şey bittiğinde artık insanların bana yalan söylememesine vesile olan yeteneğimin ortaya çıkmasıydı. Kaderin oyunu deyip geçmekten başka yapacak bir şeyim kalmamıştı," diye bitirdi. Kumrular yenilmişti, herkes Bay Fend'in geçmişinden kendine ders çıkartacak bir şey bulmuştu ve sonuç olarak artık İzmir'i geri bırakmaya hazırıldılar.

Geri döndüklerinde sıkıntıyla başını yastığa koymuştu General Serhat. Kimseye bir şey dememişti bile. Herkes tesise dönünce dağılmıştı. Ne yapacağını bilemez halde öylesine takılıyorlardı. General ise yorulduğunu hissediyordu artık. Daha sadece dört koca gün geçmişti ve bir haftanın sonunda bu projenin başarılı olacağını ispatlaması gerekecekti. Takımından memnundu aslına bakılırsa, korktuğu şey başkalarıydı, bu projenin başındaki insanlardan ve gerçek amaçlarından daha çok korkuyordu.

Kedi Oğlan, Kuzgun ve Manuel ile süs havuzunun dibinde gizli toplantılarından birini gerçekleştirmekteydi. Kuzgun'un bahçeye doğru Manuel ile gittiğini gören Starfell onları takip etmek istemişti, ama özel bir mesele olduğunu düşünüp vazgeçmişti. O da tek başına mini bara gidip kendisine

sert bir içki bulmaya karar verdi, belki uyumadan önce güzel bir kitap da bulabilirdi kütüphaneden. Bir gözü arkada kalarak kafasında belirlediği hedefine doğru ilerledi.

Manuel bu seferki toplantılarına yanında bir çizimini de getirmişti. Bunu buraya geldiklerinin ikinci günü çizmişti, sadece Kuzgun'a bu çiziminden bahsetmişti ama ona bile göstermemişti daha.

"Genelde çizimlerinde gerçekçi olmaya özen gösteririm. Yani eline tabanca çizerim, elinde tabanca belirir. Bir insanı yanımda çizerim, o insan yanımda belirir değil mi? Ama bu sefer biraz ileri gittim, ya bir insanın kaderini gerçekten de değiştirebilir miyim diye merak ettim," diye açıkladı Manuel.

"Ne çizmiştin ki?" diye merakla sordu Kedi Oğlan.

"En iyisi göstersem daha iyi," dedi ve çizimini sırdaşlarına gösterdi.

Kedi Oğlan çizimi görünce önce ne diyeceğini bilemedi, özel insanların kudretinin farkında biri olarak artık her şeyin olabileceğine inanıyordu. Bu yüzden yutkunarak konuştu: "Bunu çizerken kendinde miydin?"

"Sanırım yeteneğimi denemek istemiştım, özellikle sen bana daha on üç yaşında öylesine çizmiş olduğum bir çizimin bile gerçekleşmiş olduğunu ima ettiğinde."

"Bunun gerçekleşme ihtimali nedir ki?" diye sordu Kuzgun. Çizime bakınca o da korkmaya başlamıştı. Hatta Manuel'e içten içe kızmıştı. Ama belli etmemeye çalışıyordu.

"Çizimdeki takvime göre daha üç günümüz daha var," diye belirtti Manuel. Kuzgun'un ona kızmasından çekiniyordu. Ama ondan hiçbir şekilde sır saklamak istemiyordu. Bugün ona cesaret veren elin ondan bir daha uzaklaşmasına dayanamazdı, bir daha geçmişindeki gibi yaşadıklarının aynı şekilde sonuçlanmasına izin vermeyecekti.

"En azından zamanını belirtmişsin, aman ne güzel," dedi Kedi Oğlan sıkıntıyla.

"Yani eğitimin son gününde gerçekleşecek bu olay,"

dedi Kuzgun. Zaman onlardan mı yanaydı yoksa değil miydi, bunu artık zaman gösterecekti.

Daha fazla bu konuda kafa patlatmanın bir gereği olmadığından odalarına dağılmaya karar vermişlerdi. Kuzgun, mini bara gitmek istemişti. Starfell'i uyumadan önce belki görebilirdi, ona düzgünce teşekkür edememişti. Ona geminin bulunduğu yere doğru dalmadan önce verdiği cesaret sayesinde tehlikeden kurtulduğunu düşünüyordu.

Mini barda gördüğü bira şişeleri Starfell'in yakın zamanda burada olduğunu gösteren önemli ipuçlarıydı. Ama artık burada değildi. Odasına gitmiş olmalıydı. Kütüphaneye de gitmiş olabilirdi, ama uykusunun iyice gelmiş olduğunu anlayınca o da uyumanın en mantıklı seçenek olduğunu düşündü ve kendi odasına geçti. Starfell de kütüphaneden yeni bir kitap almıştı ve mini bara geri dönmekteydi, ama ikisi de birbirlerine denk gelememişlerdi.

Bugün gereğinden fazla içtiğini itiraf ediyordu kendisine, ama yapacak başka bir şey bulamamıştı bu akşam. Kuzgun daha çok Manuel ve Kedi Oğlan ile vakit geçirir olmuştu, onlarla gizli bir şeyler konuşuyordu. Merakına yenik düşüp sormayı çok istemişti, ama sorusuna karşılık olarak beklenmedik bir tepki almaktan endişe duyuyordu.

Mini bardan ayrıldıktan sonra Manuel'i tek başına görebileceği de hiç beklemediği başka bir şeydi. Arkasında çizimlerinden birini tutuyordu. Starfell pek resimden, heykelden anlamazdı. O daha çok sinema ve edebiyat düşkünüydü. O yüzden Manuel'in ne çizmiş olduğuna dair içinde en ufak bir merak yoktu. Manuel'in yeteneğinin çiziminden kaynaklı olduğunu da biliyordu, yine de umursadığını söyleyemezdi.

"Nasılsın bakalım, çizer yoldaşım?" diye sordu, ama araya karışan bir hık sesinden ne dediğinin anlaşılmasını o da normal karşılamıştı. Manuel sarhoş kişilerle ne konuşulursa konuşulsun tartışma çıkma potansiyelinin her zaman yüksek olduğunu biliyordu. Üstüne karşısındakinin Starfell olduğunu kendisine hatırlatması gerekiyordu.

"Güzel geçen bir gündü," diye yanıt verdi askerinin sorusuna Manuel. Starfell elbette gününün güzel

gececeğini söyleyeceğini karşılık olarak demek istemişti olsa da öyle demedi.

"Bay Fend'in dediği kadar güzel bir şehirmiş, İzmir," diye sözlerine açıklık getirdi Manuel. Güzel sıfatını şehir için söylediğini anlayan Starfell rahatlamıştı ve daha az hık sesinin yer aldığı cümleler kurabilmeyi başarmıştı.

"Aynen öyle, dostum," dedi ve çizer arkadaşına iyi geceler diledi. Manuel askerinin arkasından: "Güzel bir kızın elini tuttuğum bir gündü," diye aslında ne demek istediğini söyledi, ama Starfell'in duymayacağı bir kısıklıkta, sadece kendisine cesaret verecek bir konuşmaydı.

(02.08.2015 – 5. Gün)

Kahvaltı yaparken kimse ses çıkartmamaya dikkat ediyor gibiydi sanki. Artık herkesin kendi içerisinde bir görev dağılımı olmuştu. Bu kendiliğinden oluşan bir süreçti. Kimisi yemek pişirmekten anlıyordu, kimisi sofrayı kurmada, kimisi de bulaşıkları yıkamada yardımcı oluyordu. Kimse işten kaytarmıyordu. Evren bile en azından yemek salonuna götürülecek tabakları taşıırken elini bir şeye sürüyordu. Ama en güzeli ne olursa olsun kahvaltıyı hep beraber yapmaya özen gösteriyorlardı.

Marker yemekhaneye giren talihsiz sinekleri kaşığın ucuyla fırlatmış olduğu küp şekerlerle yere indirerek vakit geçirmeye çalışıyordu. Tropikal bir kuşakta yer aldıklarından sinekler arada sorun çıkartabiliyordu. Odalarında bu konuda prize takılan sineksavar cihazlar ve pencerelerinde de sineklerin girmemesi için teller vardı. Yine de buraya gelmeden sıtma başta olmak her türlü tropikal iklime has, böceklerin taşıyabileceği hastalıklara karşı onlardan habersiz aşı vurulmuşlardı. Tabii bu böcekleri her zaman uzak tutamıyordu, özellikle yemekhane ve mutfak bu konuda çok sıkıntı yaratabiliyordu.

Marker'ın sineklerle gerçekleştirmiş olduğu mide bulandırıcı görüntüyü izlemekten sıkılan Ozan,

Rüyacı'ya tavra oynamayı önermişti. Memnuniyetle bu teklifini kabul eden Rüyacı, Ozan ile beraber balkona çıktı. Eğitim başlamadan önce oyalanacak güzel bir şey bulmuşlardı.

“Beyaz mı siyah mı?” diye sordu Rüyacı, tavlayı bilardo masalarının yer aldığı salondan getiren Ozan'a.

“Fark etmez,” diye yanıt verdi Ozan. Bir büyük olarak ilk olarak Rüyacı'nın seçmesine izin vermesi gerektiğini düşünüyordu.

“Olur mu öyle şey? Tarafını bilmek önemlidir, evlat. Haydi seç birini, ama dikkatli düşün. Biliyorsun, oyunda bile bu kararın geri dönüşü yoktur.”

Ozan, yaşlı dostunun neden bu duruma bu kadar dikkat çektiğini anlayamamıştı ama yine de kırmamak için bir süre düşünürmüş gibi yaptı. Gerçi en baştan hangi tarafı seçeceğine karar vermişti ve beyaz taşları eline aldı. Beyaz rengi seçtiğinde Rüyacı'da nedense rahatlama olmuştu. Ama herhangi bir yorumda bulunmadı.

Starfell beklemekten sıkılmıştı ve en sonunda: “Bayağı zaman geçti. General bugünkü eğitime başlamayacak mı?” diye patladı. Kuzgun kahvaltıdan önce tekrardan Starfell'in mini bara gitmiş olduğunu anlamıştı, çünkü burnuna gelen kokular bu gerçeği çok belirgin hale getiriyordu. Starfell'in neden bu şekilde davrandığını anlamakta sıkıntı çeken Kuzgun: “Ben odasına bir bakmaya gideyim en iyisi,” diye önerdi.

Manuel hemen: “Ben de geliyorum seninle” dedi peşinden ve ikisi beraber yemekhaneden çıktılar.

Kara Altın arkalarından: “Bana mı öyle geliyor yoksa aralarında üç harfli bir ilişki mi başlamak üzere?” diye konuştu. Starfell'in yanında oturuyordu ve esprisine hassas burnu yüzünden fazla gülememişti.

“Dedikodu yapmak bize yakışmaz, aynı şey senin içinde geçerli,” diye uyardı Efla.

“Bu dedikodu değil ki, gözlem. Hıh!” diye bozuldu Kara Altın. Sonra da onu düşüncesi konusunda desteklemesi için Starfell'e döndü, ama o sinirle masadan kalkmıştı.

Kara Altın'ın fark etmemesini doğal karşılıyordu Efla. Bir tek o bunları öngörebilmişti. Starfell'i gördüğü ilk zaman diliminde onu çözmüştü. Onun taşımış olduğu potansiyel buradaki herkese zarar verebilirdi. Onu sakinleştirecek tek bir kişi olabilirdi aralarında. Bunu Bay Fend'e de açıklamaya çalışmıştı sorduğu zaman. Bu kadar gün Starfell'in sakin bir kimlik kazanmasına vesile olan şeyi bir tek Efla görüyordu anlaşılın.

Kuzgun'un çılgınlıkları duyulduğunda herkes yerinden kalktı ve General'in odasına koştu. Odanın kapısı açıktı. Bu sayede ilk defa General'in kimseyi sokmadığı yatak odasını görme şerefine ulaşmışlardı. Kendi odalarından daha geniş olduğu aşıkardı. Kocaman bir yatağı ve genişçe bir dolabı vardı. Tabii bu durumu pek kıskanacak zamanları yoktu o anda. Manuel, General'in yatağının başındaydı ve şah damarına parmağıyla yaşayıp yaşamadığını kontrol ediyordu.

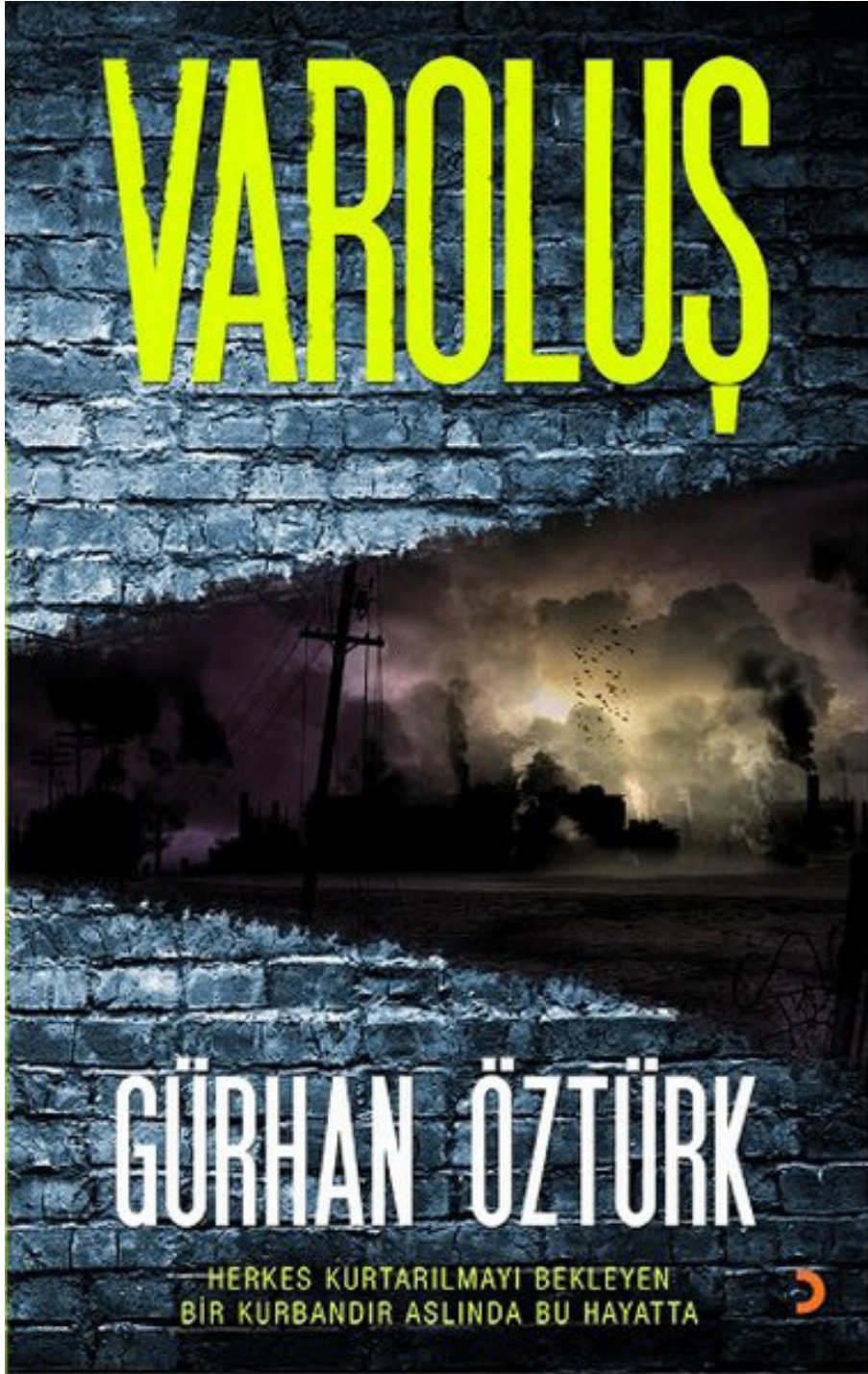
“Öldü mü?” diye sordu ilk odaya giren Bay Fend. Aksayarak yürümesine rağmen diğerlerinden daha önce varmış olmasının nedeni odasının General'in odasına yakın olmasından ötürüydü ve kahvaltıdan sonra eğitim saatine kadar bacağını dinlendirmeye karar vermişti.

Manuel, Bay Fend'in sorusuna ne yanıt vereceğini bilemedi ve: “Sen karar ver,” diye yanıt verdi Manuel.

General ihtiyarlamıştı. Zaten altmışlı yaşlarında olduğunu herkes biliyordu, ama bir anda seksen yaşındaki haline dönmüş gibiydi. Bu yüzden de yataktan kalkacak kadar bile gücü kalmamıştı ve kimselere durumunu haber verememişti.

Herkes doğal olarak bir yanıt vermesi umuduyla Kedi Oğlan'a dönmüştü. Ama General'in odasına bile girmediği konusunda yemin etti hemen ve tahminini söyledi:

“Bunu o yaptı. Gemiye yaptığının aynısını şimdi General'e yapmış olmalı.”

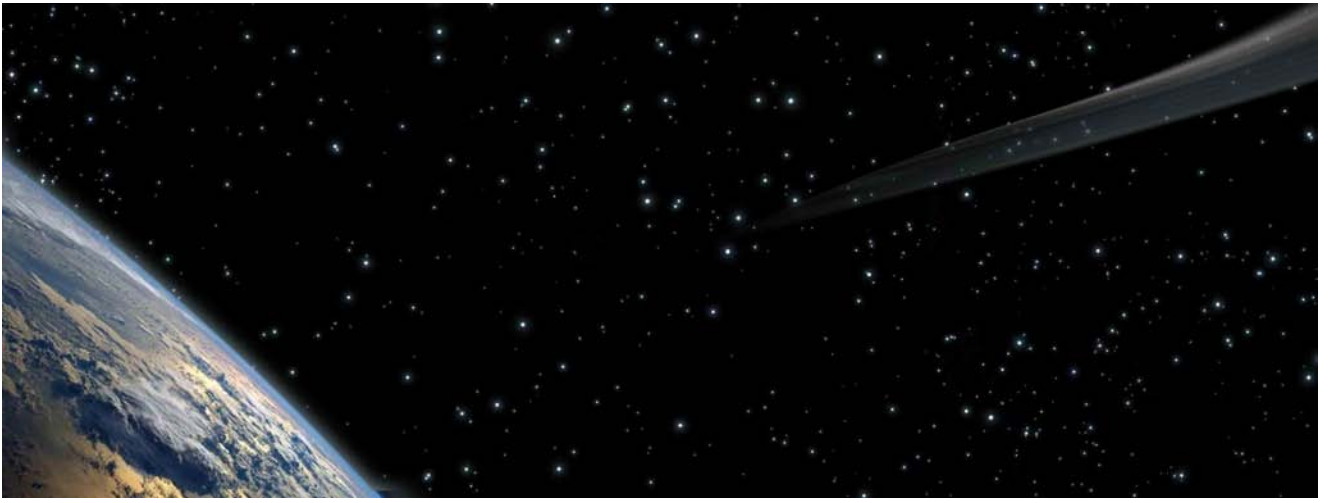

Varoluş / 2013 - Gürhan Öztürk

7. Yerli Bilimkurgu Yükseliyor Kısa Öykü Yarışması - Post Apokaliptik

Özay Demiray

Van

Kar topu çarpışmasının ellinci yıldönümü bugün ve seçilmiş şehir konseyi sözcüsü olarak konuşmamı hazırlamam lazım. Kalemim, boş sayfalar, gün ışığı her şey hazır ama kağıtları boşa harcamamak için iyice düşünüp öyle başlamalıyım. İlk başta adı kartopu değildi. Patagonya'nın yaklaşık üç yüz kilometre güney doğusuna çarpması bekleniyordu. Aslında dinazorların sonunu getirdiği gibi bizim sonumuzu getirebilecek büyüklükte değildi ama çarpma sonrası gelecek tsunami dalgalarının oluşması, Patagonya sahilleri için sorun oluşturacağı için Birleşmiş Milletler kararı ile atmosfere girmeden patlatılması kararı alındı. İşte her şey bu karar ile başladı. Hedefi tam on ikiden vurması gereken roket; Heisenberg'den mi, bir kelebeğin kanat çırpmasından mı, tanrının elinden mi yada sadece

hesap hatasından mı; tam kenarına isabet etti. Gökteşi yön değiştirdi ve Antartika'ya düşeceği hesaplandı. Büyük bir başarısızlık olarak görülmedi ne de olsa Patagonya kurtulmuştu.

Ancak hiç de beklendiği gibi olmadı, çarpışmanın şiddeti ile büyük buz kütleleri erimeye başladı. Eriyen buzun içine sıkışan karbondioksit de atmosfere karıştı. Küresel ısınma süreci yayından çıkmış bir ok gibi ilerlemeye başladı. Kuzeyde ve güneydeki tüm buz kütlesi bir yıl içinde suya dönüştü. Sadece altmış beş metrelik su seviyesi artışı sahil kenarına kurulmuş tüm sanayi şehirlerini su altında bıraktı. Değişen sanayi üretimi ve göçler küresel çıkar dengelerini bozdu. Karşılıklı atılan bir kaç nükleer silah dengeleri yerine getirmekten çok işlerin çığırından çıkmasına neden

oldu. Beş yıl içinde deniz seviyesinde sıcaklıklar altmış dereceye kadar yükseldi. İnsanlar yüksek rakımlı yerlere göç etmek zorunda kaldı. Bin metrenin altında yaşayan insan kalmadı. Alçak rakımlar devasa küf, yosun ve bitkiler tarafından işgal edildi. Ulaşım ve iletişim yolları kapandı. Hidrokarbon kaynaklara ulaşım; neyse ki daha fazla karbondioksit üretimi imkansız hale geldiği için enerji önemli bir sorun haline geldi.

-Dedeee! Batı benim bilyelerle oynamama izin vermiyor.

-Doğu bütün bilyeleri kaybediyor sonra ama...

Yerimde döndüm, çocuklarla konuşurken göz teması çok önemlidir çünkü:

-Beni iyi dinleyin, ya paylaşarak oynamanın bir yolunu bulursunuz ya da oyuncak olarak sadece bedenlerinizi kullanırsınız.

İkisi de sessizce uzaklaştı. Ve ben, onların yaşında tabletimde oyun oynayan ben, yirmi yaşında gelecek hayali kuran ben, yetmiş yaşında “doğunun Paris’i” Van şehir devletinin sözcüsü ben bugün konuşma yapacağım. Elli yıl öncesini düşünüyorum; arabalar, akıllı telefonlar, bilgisayarlar, markalar, ussal olamayan bir üretim ve tüketim. Karl amca yıllar önce bu ilişkilerin bu şekilde devam etmesinin insanlığın sonunu getireceğini söylemişti. Kapitalizmden hızlı davrandı evren; ama ikinci bir şansı da esirgemedi insanoğlundan. İkinci şansımızı denerken zorlandığımız kesin. Önceliğimiz gıda, giyinme, barınma olduğu için tüm toplum bu kollarda emeğe katılıyor. Hızlı ilerlemekten korkuyoruz. Hâlâ bütün bu olanların tanrısal bir ceza olduğunu düşünenler var. Ben bile bazen Spinoza başkanının tüm tanrısının kural dışına çıkıp yeter ulan sıçtınız güzelim dünyanın

içine diyerek olaya müdahil olduğunu düşünüyorum. Mistik ya da değil, başımıza bunlar geldi, doğa üzerinde sağladığımız kontrolün, ki hiç akıllıca kullanamadığımız kontrolün, önemli bir kısmını kaybettik. Şimdi ise daha yavaş ve temkinli ve akıllı ilerliyoruz ya da biz öyle düşünuyoruz. Evet konuşma metnim hazır, şubat ayında yirmi sekiz derecede bir Van, göle girenler vardır şimdi. Ben bu yaşta Beşyol meydanında konuşma yapayım. Sonra da günlük çalışmam var; kimse barınma için çalışmak istemiyor, lider olarak gençleri motive etmem gerekiyor. Gerçi beş saat inşaat işini elli yıl önce söylesem gülerlerdi. Yedi gün on iki saat çalışanlar. Olsun beş saat iyi, acelemiz yok, konsey işleri hızlandırmak isterse altı saate çıkabiliriz ama şimdilik yeterli.

Yola koyulma vakti geldi. Kapıdan çıkarken bacağıma çarpan benim haytalar. Çocuklar, yaşamın sürekliliğinin vücut bulmuş halleri. Dünya beni bırakıp gidecek ama onlar devam edecek.

-Yavaş çocuklar yavaş, canınızı yakacaksınız...

Sokakta insanlar toplantı için yola koyulmuş, bir yandan muhabbet ediyor bir yandan güneşin tadını çıkarıyorlardı. Mutlu görünüyorlardı, en azından. Aklımda hep aynı soru, böyle devam edebilecek miydik? Üretim yeteneklerimiz tekrar temel ihtiyaçlarımızdan fazla olduğu zaman, yine de olanı bölüşebilecek miyiz? Şu an için savaş tehlikesi yok. Bölgedeki en güçlü şehir devleti Tahran bile askeri üretim yapmıyor ve elindeki üretimin ihtiyaç fazlasını paylaşıyor ama şuan. Tahran şanslı bin iki yüz metre rakımda bir başkent ve görece sanayi imkanları daha fazla. Ama ya sosyal Darwinist bir klik gelirse ve tüm kontrolü alıp savaş çıkarırsa; tüm bu emekler, umutlar. Ama bunlardan kimseye bahsedemem. Böyle bir olasılık umutları yıkar, bireyciliği tetikler. Hayır

iyi yoldayız, elimizdeki dünyanın tadına vararak üretiyoruz. O biricik tek yaşamımızı yaşayacak kadar üretip her anının tadını çıkarmaya çalışıyoruz. Gelişme için acele edip birkaç neslin yaşam hakkını elinden almıyoruz. Zamanımız var, acelemiz yok, her şeye hemen sahip olmak gibi bir amacımız yok. Bilinç düzeyimiz, kapasitemiz ve bilmeye olan açlığımız yeterli, sadece zamanı kullanabilmeliyiz. Evet konuşmamın ana konusu bu yada buna benzer bir şey; umut, zaman ve yaşam. Benim yaşımdaki biri için fizik kapasitem oldukça iyi. Ritimli bir yürüyüş ile Beşyol meydanına doğru çıkıyorum. Anneler, babalar ve çocuklar benimle, birbirleriyle yan yana yürüyorlar. Meydan neredeyse dolu; insanlar bir araya gelmenin ve havanın tadını çıkarıyorlar. Konuşma yapacağım platform çok yüksek değil, tek konuşmacı da ben değilim zaten. Açık kürsü olacak ve ben sadece açılış konuşmasını yapacağım.

Meydana ulaştığımda gençten bir arkadaş benden önce bir şiir okuyup okuyamayacağını soruyor. “Neden olmasın?” diyorum ve şiiri merak ediyorum. Hasan Hüseyin’den “ne güzel ne güzel”miş. Okusun ne güzel. Toplantı başlıyor. Genç adam çıkıyor tüm duygusunu şiire katıp okuyor şiiri, ne güzel. Güneş konuşmayıca arkadaşan vurduğu için konuşmayı yapan kişinin yüzü pek seçilemiyordu. Topluluk kişinin değil söylenenin peşinde zaten.

Sıra bana geliyor. Yaşıma saygıdan ötürü bir sandalye yerleştiriyorlar hızlıca. Yavaşça çıkıyordum ve sandalyeyi kenara koyuyorum. Güneş sırtımı ve enseme ısıtıyordu. Kaçınıcı konuşmam bu ama hep heyecanlıydım.

-Dostlar, evet elli yıl oldu bugün işleyişinin önemli bir kısmını anlayıp kontrol edebildiğimiz dünyanın değişimi başlayalı. Açlıkla, ölümle, göçle,

sefaletle, savaşlarla geçen elli yıl. Ama sadece bunlar yoktu umut ve yaşam hep burada yanı başımızdaydı. Ve bunca gerilemeden sonra yeniden kontrolü ele almaya başlıyoruz...

Birden bir uğultu başladı. Bir çok kişi arkamda bir şeyi işaret ediyordu. Gerçekten de uzaktan sabit hızlı bir karaltı güneşi arkasına almış bize doğru geliyordu. Hızlı bir şekilde büyüdü ve güneşi kapladı. Üzerimize gelmeye başladıkça üçgen şeklinde üzerinde değişik ışıklar yanan bir uzay gemisini andıran bir cisim olduğu ortaya çıktı. Hayır bu bir uzay gemisiydi. Göğsümden çeneme doğru uzanan bir uyuşma hissi yükseldi.

- Yok artık.

Commander64 Günlükleri

Muhittin Yağmur Polat

Bilgisayar ve Video Oyunlarında Bilimkurgu:

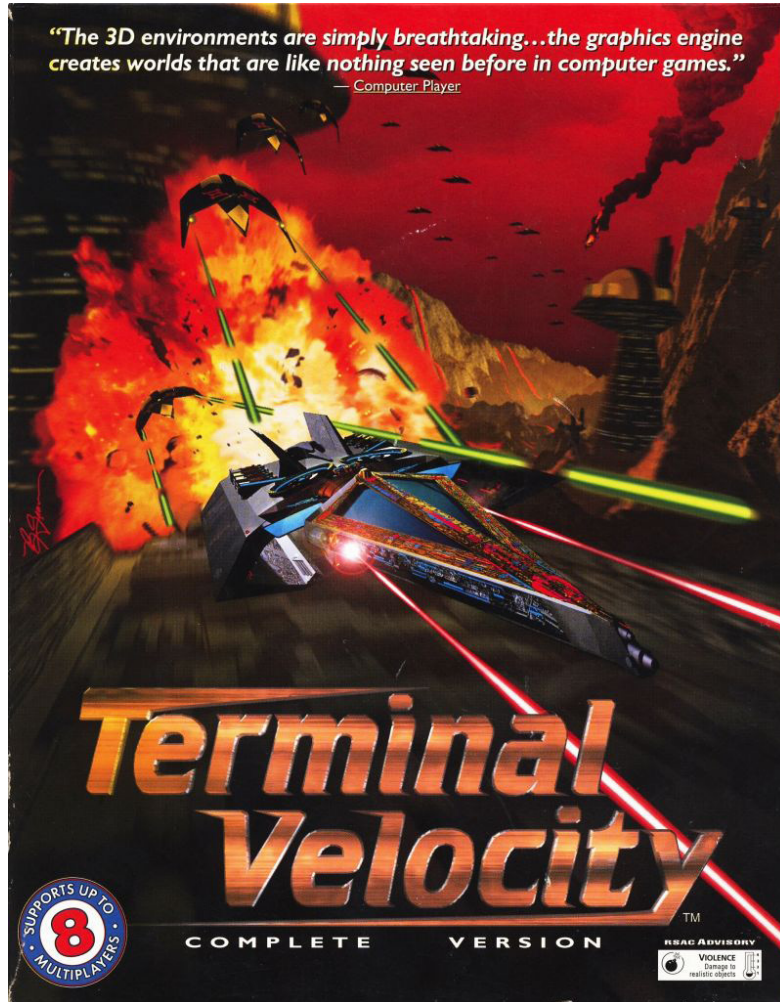
Terminal Velocity

Merhabalar, bu sayımızda “Terminal Velocity” isimli bilimkurgu oyunuyla karşınızdayız.

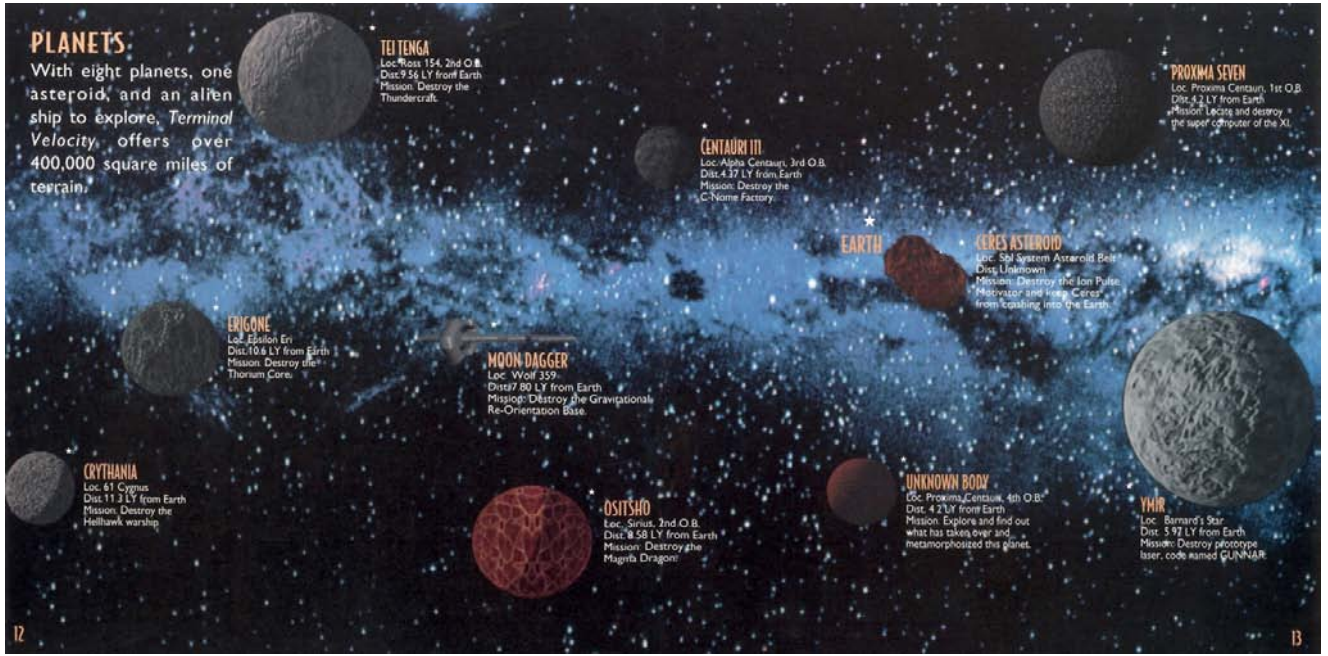
Terminal Reality firması tarafından geliştirilen, MS-DOS ve Windows 95 için 3D Realms, Mac-OS için ise MacSoft tarafından yayınlanan bir simülasyon video oyunudur. 1995 yılında piyasaya sürülmüştür. Zamanın uçuş simülatorleri ile karşılaştırıldığında hızlı, yüksek enerjili aksiyon içermektedir(1). 2015 yılında, oyunun orijinal geliştiricisi ve Terminal Reality'nin kurucu ortağı olan Mark Randel Android ve iOS sürümleri hazırlandı ve Trebuchet Entertainment yayımlandı. Terminal Reality firması aynı oyun motorunu kullanan Furry3 ve Hellbender oyunlarını da geliştirmiştir.

Milattan sonra 2704 yılında Sol sistemini temsil eden Dünya, Uzay Gemisi Üretebilen Türler İttifakı(RSFRR) adında bir konseye başkanlık etmektedir. Bütün üye sistemler tarafından türler arasında barışçıl bir davranış sağlamak için bir antlaşma imzalanmıştır. Bu çerçevede üyeleri dış saldırılara karşı korumak için Çevresel Savunma Bilgisayarları (POC) sistemi yaşam olan tüm gezegenlere sağlanmıştır. POC'ler Tachyonet isimli bir ağ ile bağlantılıdır, böylelikle savunma stratejileri eşzamanlı olarak uygulanabilmektedir. Ne yazık ki barış ancak yetmiş yıl boyunca hüküm sürer. 2 Eylül 2704'de, RSFRR'ye üye diğer sistemlerin donanmaları, çekirge sürüleri

gibi Dünya'ya inerler. Önemli tesisleri yıkıp, on bir büyük şehri harap eder, milyonlarca insanı öldürür ve Dünya'yı dizleri üstüne çöktürürler. SOL sisteminin savunmasından kalan kalıntılar, saldırıyı araştırmak ve her bir uzaylı saldırısını geri püskürtmek için küçük bir filo toplar(3).

Ares Filosu'ndaki bir pilot olarak, şimdiye kadar yapılmış en hızlı ve en tehlikeli araç olan TU-202'yi uçurmanız gerekiyor. TU-202'yi uçurabilecek çok az savaşçı var. Önceki model olan TU-101'lerin tarihteki diğer gemilerden çok daha fazla kendi pilotlarının ölümlerine neden olduğunabakılırsa, hâlâ hayatta kalmamızın çok büyük bir şans olduğu düşünülüyor. Filonuzla ilk sisteme ulaştığınızda, emirleriniz açıyorsunuz. Aslında düşman filolarını birleştiren ve Dünya'ya saldırılarına neden

olanın Çevre Savunma Bilgisayarları olduğunu görüyorsunuz. Bir şey POC'leri kontrol ediyor. Bunların arkasında kim veya ne olduğunu bulmalı ve kesin olarak sonlandırmalısınız (3).

gizlenmiş ve peyzajın kenarlarına kazılmış olarak tünelleri bulabiliyoruz. Bu tünellere girdikten sonra, TV-202 geri dönemiyor ve sürekli olarak ilerlemeye devam ediyor. Düşmanlardan, hareket eden duvarlardan, dönen engellerden ve diğer tehlikelerden kaçınmamız gerekiyor. Aracımız

Terminal Velocity'de haritada serbest olarak dolaşabiliyoruz. Oyuncu olarak TV-202'yi kontrol ediyor, 720 dereceye kadar açılarda uçabiliyor, yerçekimini aşabiliyor ve sabit hızda hareket edebiliyoruz. Farklı gezegenlerde uçarken, hızlanıp yavaşlayabiliyoruz ancak hiçbir zaman tamamen durmuyor. Oyunun çoğunluğu ağaçlar, dağlar, nehirler, kar ve diğer arazilerden oluşan manzaraların üzerinde uçarak geçiyor, bazen de uzaya savaşıyoruz. Ek olarak, genellikle

tünellere girmeyi içeren benzersiz hedefler var.Gerekli hedefler tamamladıktan sonra, oyuncu harita üzerinde bir yere yerleştirilmiş olan bir Kalkış Birimi (DUN) ile seviyeden çıkmaya yönlendiriliyor(4).

Bir yazımızın daha sonuna geldik. Gelecek sayıda görüşmek üzere.

için olan güçlendirmeleri, düşman kuvvetlerini yok ederek veya her seviyeye dağılmış olan düşman koruganlarını yok ederek buluyoruz(4).

TV-202, düşman ateşi tarafından veya zemine çarptığında azalan bir kalkana sahip. Kalkan tamamen bitince aracımız imha oluyor. Kalkan güçlendirmeleri ve enerji çekirdeği güçlendirmeleri, kalkanın enerjisini geri kazanması için kullanılabilir. Oyunun başındasilah olarak tek bir Plazma Saldırı Topu (PAC) ile başlıyoruz. PAC silahını daha sonra güçlendirilebiliyor. Oyun ilerledikçe İyon patlaması silahı (ION),Hızlı Hedeflenen Lazer (RTL),Manuel Gdümlü Füze (MAM),Ara ve Yok Et Füzesi (SAD),Şok dalgası Torpidoları (SWT) veDağılan Tahrir Füzeleri (DAM) gibi silahlar kullanabiliyoruz. TV-202'nin itme kuvvetini büyük ölçüde arttırıp normalden çok daha hızlı seyahat etmesini sağlayan bir art yakıcı da alabiliyoruz.Her dünyada kendine özgü düşmanlar ve tehlikeler var. Oyunun farklı seviyelerinde kontrol noktalarına uçmayı, belirli hedefleri bulup yok etmeyi (patronlar dâhil) ve

KAYNAKLAR

1. wikizero.net
2. terminalvelocitygame.com
3. Terminal Velocity User Manual, Apoojee Software. 3dreams.com
4. mobygames.com

YERLİ BİLİMKURGU YÜKSELİYOR

Yerli ve Yabancı Bilimkurgu Adına Her Şey

ARZUS 2017 SAYI 1

Çağdaş Edebiyatın Bilinen İlk Bilimkurgu Yazarı Samsatlı Lukianos
 Kitap Seçkisi Evrenin Türk Bekçileri Metin Güçlü
 Star Wars Evrenine Ezoterik Bir Bakış Kubilayhan Yalçın
 LYBK Y Kısa Öykü Yarışması Birincisi Kıvrak ve Sarı Abdülkadir Doğanay
 LYBK Y Kısa Öykü Yarışması İkincisi Yeni Bir Başlangıç Mustafa Özçınar
 LYBK Y Kısa Öykü Yarışması Üçüncüsü Kralın Dönüşü Kenan Çetinkaya
 Yerli Bilimkurgu Yazarları ve Eserleri

Star Wars Evrenine Ezoterik Bir Bakış

Çağdaş bilim kurgu ve fantezi köklerini incelemek bir anlamda masonlocalarve/veya Teozofiler kaybolmak demektir.

Bilimkurgu Yazarlarımız ve Eserleri

İlk Çıkarıldıkları Kitabın Tarihine Göre Sıralanmış, Bu sayıdaki listeyi, ilk çıkarıldıkları kitaba 2000 yılından önce olan yazarlara ayırdık.

Yerli Bilimkurgu Yükseliyor grubu olarak, ülkemizde yerli bilimkurgunun yükselmesi için bilimkurgu alanında önceliğimizdir. Hep birlikte yerli eserlerimizi tanıyıp, bilmeyen diğer tüm insanlara göstermek zamedir. Bu liste ülkemizde şimdiye kadar yayınlanan yerli bilimkurgu kitapları hakkında bilgi sahibi olmanız için hazırlanmıştır. Liste sürekli güncellenmektedir. Bu nedenle eksik olduğunu düşünüyorsanız, bilimkurgu eserlerinizi, yerlibilimkurguyukseliyor@gmail.com üzerinden bize ulaştırabilirsiniz.

YENİ BİR UMUDA DAHA ADIM ATMAK! STAR WARS The FORCE AWAKENS

John Williams

1980 yılının hava durumunu hatırlamadığım bir pazar sabahında, Şişli Kent sinemasında anne ve babamla izlediğim ilk Yıldız Savatları. Yeni Bir Umudun ilminde, benim içinde, tüm yaşamın müzik zevkimi belirleyecek adamları temeli atılmıştı.

www.yerlibilimkurguyukseliyor.com / Haziran 2017 / sayı 1

Samsatlı Lukianos

Çağdaş edebiyatın, bilinen ilk bilimkurgu yazarı, Esera Orsal

YERLİ BİLİMKURGU YÜKSELİYOR

Yerli ve Yabancı Bilimkurgu Adına Her Şey

HAZİRAN 2017 SAYI 2

Bilim Kurgu'nun Doğuşu: Merhum Frankenstein'i Nasıl Bilirdiniz? Mustafa Özçınar

Kitap Seçkisi Evrenin Türk Bekçileri Metin Güçlü

PHILIP DICK DOSYASI: TEKNO-PAGANİZMİN DE FACTO PEYGAMBERİ Kubilayhan Yalçın

LYBK Y Kısa Öykü Yarışması Mülteci Süleyman Sönmez

LYBK Y Kısa Öykü Yarışması İlk İşinlenen İnsan Metin Uçar

Yerli Bilimkurgu Yazarları ve Eserleri Listesi

YERLİ BİLİMKURGU YÜKSELİYOR

yerlibilimkurguyukseliyor@gmail.com

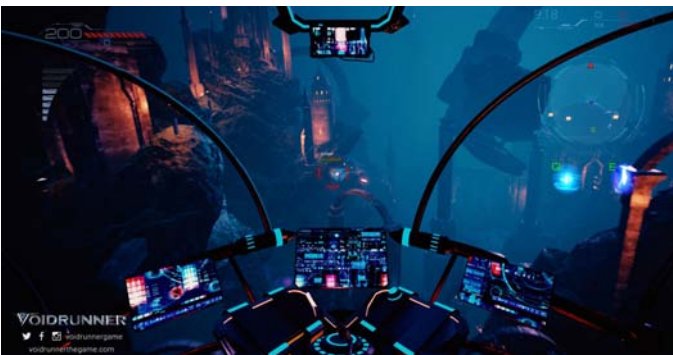
www.yerlibilimkurguyukseliyor.com

Yerli Bilimkurgu Oyunu

VOIDRUNNER

Roman - Bölüm 11

Aysun Erdoğan

Kapının İncisi

Kaptan Emin, büyük dinlenme salonundan ayrılırken gemide bulunan esirlerin başlarına nöbetçi askerler bırakmıştı. Bunlardan üç tanesi öğrencilerin, iki tanesi de öğretmenlerin yanında bulunuyordu. Öğrencilerin ve öğretmenlerin birbirlerinden ayrı tutulmalarını Emin Doğaner uygun bulmuştu. Böylelikle bir isyan hareketinin önüne geçebileceğini varsaymıştı. Gruplardan biri harekete geçse, diğer gurubun bundan haberi olmayacağı için toplu bir isyan yapmaları daha zor olacaktı. Üstelik askerlerin ellerinde rehinelere olacağı için de, diğer guruba istediklerini yaptırma gücü bulunacaktı.

Oktay, Ahmet ve diğer çocuklar kapının karşısına gelecek şekilde, yerde oturuyorlardı. Hepsini koyun sürüsü gibi birbirlerine sokulmuşlardı, korku dolu gözlerle etraflarında dolanan üç Narhali'li askere bakıyorlardı. Kendilerinin iki katı büyüklüğünde olan bu askerler onlara hiç de merhamet nazarıyla

bakmıyorlardı. Hareketlerindeki sert tavır, her an birilerine saldırmayacaklarını belli ediyordu. Askerler, bileklerine takılı olan silahlarını kullanmaya hazır halde bekliyorlardı.

Öğretmenlerin başında da iki tane asker nöbet tutmaktaydı. Her bir öğretmenin elleri arkalarından bağlanmış ve yere diz çökmüş halde tutuluyorlardı. Birbirlerinden de yarım metre aralıklarla yerleştirilmişlerdi. Kesinlikle kendi aralarında konuşmak yasaktı. Bu yasağı dinlemeyenler ise askerler tarafından darp ediliyordu. Ahmet iki öğretmenin de yüzünde yeni açılmış derin yaralar ve morluklar fark etmişti. Yaralardan süzülen kanlar, diz çöktükleri yerde küçük bir birikinti meydana getirmişti.

Ahmet, askerlerden çekiniyordu. Onların kendileri ile ilgilenmediği bir anlarını kolladı. Oktay ile konuşabilmek için aradığı fırsatı bulmuştu.

“Beyaz Gölge’yi yükledim.”

Oktay, ilk önce arkadaşının ne demek istediğini anlamadı. Şaşkın gözlerle Ahmet'in gözlerinin içerisine baktı.

“Ne!”

“Beyaz Gölge dedim. Gemiye Beyaz Gölge'yi yükledim.”

Oktay, bir anda aklına gelen düşünce ile irkildi, Ahmet'e hayretle bakmaya başladı.

“Sen bunu yapmış olamazsın!”

“Yaptım. Sana yaptım diyorum.”

Oktay ve Ahmet sessizce kendi aralarında konuşsalar bile askerlerin dikkatini çekmişlerdi. Yarım yamalak Türkçeleriyle çocuklara seslendiler.

“Su... Sussun.”

Her ikisi de askerin emrine uymuş ve susmuşlardı. Ama sadece asker arkasını dönene kadardı bu suskunluk.

Burcu, az önce kulak misafiri olduğu meseleyi merak ettiği için ikiliye dönerek fısıltıyla sordu.

“Beyaz Gölge nedir?” diye sordu.

Oktay, Burcunun sorusuna cevap verdi.

“Beyaz Gölge bir virüs yazılımıdır. Okuldayken Ahmet ve ben kendi aramızda, hiç kimse tarafından fark edilmeyecek bir bilgisayar virüsü yapabilir miyiz diye bir çalışma yapmıştık. Bize göre iyi bir yazılımı vardı ama onu test etmeye veya öğretmenlerimizle göstermeye gerek görmedik. Çünkü kullanmayı hiç düşünmemiştik.”

Ahmet'e “O virüsü gemiye nasıl soktun.” diye sordu.

“Dedemin babasından kalma antika bir telefon vardı. O zamanlar ona akıllı telefon diyorlarmış. Biraz uğraştım ama onu çalıştırmayı başardım. İçerisinde eskiden oynanan pek çok da oyun vardı. Onlara hiç bir şey olmamış. Gemiye girerken onun antika bir oyun aracı olduğunu söyledim. Bana inandılar. Beyaz Gölge'yi işte onun içinde gemiye soktum.”

Oktay arkadaşının cevabı karşısında ne diyeceğini bilememişti. Gülsün mü ağlasın mı bir türlü karar veremiyordu.

“Şimdi sen, Süper donanımlı bir uzay gemisinin ana bilgisayarına, bizim öğrenci bilgilerimiz ile yaptığımız uyduruk bir virüs yazılımını yükledin ve bunun İncinin antivirüs yazılımı tarafından fark edilmeyerek çalışmasını mı umuyorsun?”

Arkadaşının tepkisine Ahmet biraz içerlemişti.

“Bu şekilde söylenince kulağa saçma geliyor ama reaktör odasında kilitliken, bizim virüsü Üstün hocaya gösterdim. Birlikte bir kaç küçük değişiklik yaptık. İncinin onu fark etmemesi için, biz onu aktif hale getirene kadar bir gölge gibi incinin içerisinde yaşayacak. İnci onu kendi programı gibi algılayacak. Bu yüzden de Beyaz Gölge'ye hiç bir müdahalede bulunmayacak. Biz onu aktif hale geçirince de istediği kadar virüsü temizlesin, Beyaz Gölge işini zaten yapmış olacak.”

“Üstün hoca Beyaz Gölge'nin bu işi başaracağına inanıyor mu?” Oktay, bir umuttur diye arkadaşına merakla sordu.

“O da bu işten tam emin değil ama şu an için elimizde olan tek şey de bu. Beyaz Gölge istediğimiz veri tabanına ulaşmayı başarır ise bize sinyal yollayacak.”

Biz de onu aktif hale getirerek Konak-1'e sinyal göndermesini sağlayacağız. Sinyal gidince Konak-1 dekiler gemide olup bitenleri güvenlik kameralarından takip edebilecekler. Bundan sonra bu denyolar virüsü bulup yok etseler bile sinyali kesemeyecekler. En güzel tarafı da bundan kimsenin haberi bile olmayacak.”

Oktay, Beyaz Gölge'nin bu işi başarabileceğine inanmıyordu ama arkadaşının da dediği gibi ellerinde olan tek şey buydu.

Ana kumanda odasına gelince Efendi Kaliso, Kaptan Emin'in elinden küçük bir kutu aldı. Kutuyu açınca içinden siyah renkte bir küre çıkmıştı. Hakan, merakla yapılanları takip etmekteydi.

Efendi Kaliso, küreyi kumanda panelinin yanına götürdü. Kapının incisi'nin ana bilgisayarına giriş bu panelden yapılıyordu. Kaptan Emin, kumanda panelinin yanına eğildi ve orada küçük bir oyukta bulunan düğmeye bastı. O, düğmeye basar basmaz kumanda panelinde bir hareketlilik oldu. Tam ortasından iki tarafa doğru açılmıştı. Siyah kürenin sığabileceği bir oyugu bulunan bu bölümü Hakan Çelik daha önce de görmüştü.

İnci ilk bulunduğu tüm sistemleri araştırılmış ve pek çok bölümünü çalıştırmayı başarmışlardı. Tüm uğraşmalarına rağmen geminin bu bölümünü çalıştırmayı bir türlü başaramamışlardı. Bu panel de onlardan biriydi. O gizli düğmeye Hakan da basmıştı. Ortaya çıkan gizli paneli ve ortasında ki küçük çukuru da daha önceden görmüştü. Fakat ekranda beliren sembolleri çözemedikleri ve bu çukuru dolduracak tüm materyalleri denemelerine rağmen bir türlü başarılı olamadıkları için sistem kendini kilitlemişti.

Kapının İncisini eski haline getirmek için çok uğraşmışlar ve sonunda da başarılı olmuşlardı. Bir daha da geminin o sistemine girmemişlerdi.

Efendi Kaliso, siyah küreyi bu çukura yerleştirmişti. Ekranda incinin kendi alfabesi ve bazı şekiller belirmeye başladı. Ekranın en altında ise yedi tane boş kutu şekli vardı. Efendi Kaliso, üstte bulunan yazıları elini hareket ettirerek yerlerini değiştirmiş ve ortaya çıkan şekilleri de boş kutulara belirli bir sırayla yerleştirmişti. Hakan bunun şifreleme sistemi olduğunu anlamıştı.

“Boğlaca İncikan artık uyanmaya hazır. Yıllardır bilincinin uykuda olduğu bu çelik gövde, şimdi onun karakterini yansıtacak ve herkes onun nasıl mükemmel bir Boğlaca olduğunu görecek.”

Kaptan Emin'e döndü ve...

“Sen Boğlaca İncikan'ı daha önce tanışmadın değil mi?” diye sordu.

Kaptan Emin hayır anlamında başını sallamıştı.

“Görmedim Efendi Kaliso. Sadece sarayda yapılmış heykelleri ve rölyeflerini gördüm. Onunla tanışma fırsatım olmadı.”

Efendi Kaliso hafifçe gülümsedi. Onun gözlerine bakarak konuşmasını sürdürdü.

“Şimdi göreceksin ve ona hayran kalacaksın. Nasıl muazzam bir Boğlaca olduğuna, Dünyalılardan değimiyle KRALİÇE olduğuna tanıklık edeceksin. “

O, bu sözleri söylerken küçük küreye dokunmuş ve siyah küre yavaş yavaş parlamaya başlamıştı. O parlarken de odanın ortasında güzel bir kadın silüeti belirmeye başlamıştı. Hakan'ın gördükleri karşısında hayretten ağız açık kaldı. Odanın ortasında beliren kadın silüeti o kadar güzeldi ki, onu gören herkesin etkisi altında kalmaması imkansızdı. Beline kadar inen düz kahverengi saçları, onun yüzünün güzelliğini çerçeveliyordu. Saçlarıyla aynı rengi taşıyan gözleri ise

tüm otoriter tavrını karşısında ki insana hissettiriyordu. Kalın ve kırmızı olan dudakları hafifçe aralanmış ve yaşıyormuş gibi derin bir nefes almıştı. Yere kadar uzanan ve tüm vücudunu kapatan, yakaları ince işleme ile süslenen pembe ve beyaz karışımı bir cübbe giymişti.

Efendi Kaliso, uçan diskinin üzerinden indi ve yere diz çöktü. Diğerleri de onu takip etmiş ve onlar da yere diz çökmüşlerdi.

Boğlaca, hologram görüntüsü tamamlanınca gözleriyle odada bulunan kişilere ve yerde diz çökmüş vaziyette duran Efendi Kalisoya doğru baktı.

“Ne zamandır uyku halindeyim?”

“Bizim evrenimizin zamanıyla iki yıl, altı ay, Bulduğunuz evrenin zaman algısıyla ise yirmi bir yıldır uykudasınız Boğlacam.”

Boğlaca İncikan gözlerini kapadı. Tekrardan derin bir nefes aldı. Birkaç saniye süren bu durum orada bekleyenlere asırlar gibi uzun gelmişti. Yeniden gözlerini açtığıında Efendi Kalisoya azarlar bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Bunca zamandır beni niçin uyandırmadınız? Sizi bundan alıkoyan neydi Kaliso?”

Efendi Kalisonun başı önüne eğikti. Boğlacasının yüzüne bakamıyordu. Fakat onun sorusuna da cevap vermek zorundaydı. Gözlerini yerden kaldırmadan Boğlacasının sorusuna cevap vermeye başlamıştı.

“Boğlacam, size ölüm gelmeden önce bilincinizi, içinde bulunduğumuz uzay gemisine nakletmeyi başardık. Bedeninizi ise sizin istediğiniz şekilde kristal dağın eteklerine bıraktık. Sizin bilinciniz bu gemide yaşarken, biz de size yarı organik yeni bir beden inşa etmeye çalışıyorduk. Fakat sizin adını verdiğimiz uzay

gemisi, düzene aykırıcalar tarafından kaçırıldı. Onu almaya çok uğraştık. Aykırıcalar geminin paralel evrene geçiş yapan sistemlerini çalıştırıp, onun 482. boyuta geçmesini sağladılar. Sizi ve gemiyi bulmamız taktir edersiniz ki çok uzun sürdü. Bunun ben ve oğlunuz Boğlaç Hamane de farkında ve bu bizi çok derinden yaraladı. Dünya zamanıyla yirmi bir yıl sonra sizi bulmayı başardık ve sonunda bilincinizi uyandırdık.”

Boğlaca İncikan, aldığı cevap karşısında biraz sakinleşmişti. Efendi kalisoya; “Bedenim hazır mı?” diye sordu.

Biraz sakinleşen Efendi Kaliso, Boğlacanın sorusuna heyecanla cevap verdi.

“Evet Boğlacam, hazır. Emir verdiğiniz anda kendi boyutumza dönerek, sizi yeni bedeninize nakledebiliriz. Emrettiğiniz gibi bedeninize sizin bilincinizin bir kısmını ekledik ve yeni organik bedeniniz aynı sizin yaşarken olduğunuz gibi görünmekte.”

İnci, yeniden şiddetli bir şekilde sallanmaya başlayınca herkes yerlerde yuvarlanmış ve Efendi Kalisonun sözü yarım kalmıştı. Boğlaca İncikan, yerlerde bir şeylere tutunmaya çalışan insanlara baktı.

“İncinin manyetik alanını, Kaliso'nun gemisi ile aynı düzeye getiriyorum. Bu şekilde birbirlerini etkilemeyi bırakacaklar ve bir uyum sergileyecekler. Bu sayede de sallantılar artık olmayacak.”

Geminin sallantıları, Boğlaca İncikan sözlerini bitirir bitirmez kesilmişti. Yerde yuvarlanan insanlar tekrardan toparlanma fırsatı bulmuşlardı. Hepsi sallantıdan önceki durumlarına geldiler. Boğlaca'nın gözleri Kaptan Hakan Çelik'in üzerinde sabitlenmişti. Onun yanına doğru gitti.

“Sen... Seni sanki tanıyor gibiyim!”

Aynı şey Hakan için de geçerliydi. Gemi ilk bulunduğu tüm duvarlarında onun resmi vardı. Kendi yaşamından pek çok kareler resmedilmişti. Hakan, bu resimleri ilk gördüğünde onun bir kraliçe olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise bu düşüncesinde ne kadar haklı olduğunu anlayabiliyordu. Kadının holoğram görüntüsü yavaş yavaş ona doğru yaklaşıyordu.

Boğlaca bir şeyler hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

“Şimdi hatırladım. Sen bana yıllarca hükmettin.” Kadın artık bağırıyordu. “Ben sadece senin istediklerini yapmak zorundaydım.”

Hırsıyla Efendi Kalisoya doğru döndü.

“Efendi Kaliso. Bunun tek sebebi sensin.” Kadının bağırmasıyla, Efendi Kaliso başını önüne eğmişti. “Bu insanlar tarafından yıllarca bir köle gibi kullanıldım. Beni basit bir bilgisayar programı sandılar. Oysa ben bir Boğlacayım. Narhalt’ın en güçlü Boğlacası... Bunu yıllarca anlamadılar ve ben de bunun farkında bile değildim. Bir köle gibi ne istiyorlarsa yaptım.”

Tekrardan Hakan’a baktı. Gözlerindeki intikam hırsı açık bir şekilde görülebiliyordu.

“Bu geminin içinde ki herkesin bizimle birlikte Narhalt’a gelmesini istiyorum. Bana yapmış oldukları şeyler için onların cezalandırılmasını sağlayacağım. Özellikle sen kaptan Çelik. Seninle özel olarak ilgileneceğim. Bundan emin olabilirsin.”

Hakan Çelik, durumun çok kötü olduğunun farkındaydı. Bir şekilde Konaktakiler ile irtibata geçmesi lazımdı. Fakat bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Geminin tüm bilgisayar ve elektirikli donanımları Boğlaca incikan tarafından denetleniyordu. Onun haberi olmadan bir lamba dahi yakamazlardı. “Şimdi

mahvolduk.” diye içinden geçirdi.

Ahmet, oturduğu yerden irkilerek sıçramıştı. Arka cebindeki telefonda gelen titreşimler onu hazırlıksız yakalamış ve irkilmesine neden olmuştu. Korkuyla “hiii!” diye hafif bir ses çıkarmıştı. Oktay arkadaşına ne olduğunu anlamak için soran gözlerle ona bakıyordu. Görünürde hiç bir şey yoktu, sadece küçük bir vızıldama sesi duyuluyordu. Ahmet, arkadaşına bakarak;

“Mesaj, mesaj geldi.” dedi sadece.

Çocuklar, Oktay’ı ve Ahmet’i ortalarına alacak şekilde oturdukları için, konuşulanların bir kısmını duyabiliyorlardı. Hepsisi merak içerisindeydiler fakat hiç bir şey belli etmemek için, duyduklarına tepki vermemeye çalışıyorlardı.

Başlarında nöbet tutan askerler kendi aralarında konuştukları için onlarla ilgilenmiyorlardı. Ahmet, askerlerin hiç bir şeyin farkında olmadığını anlayınca arka cebinde buluna telefonu eline aldı ve ekranda bulunan büyük kırmızı düğmeye bastı.

“Tamam, Beyaz Gölge şu anda aktif hale geldi. Konak-1 dekiler bizleri canlı olarak izleyebilecekler artık.”

Ahmet’in verdiği cevap, Oktay’ın endişelerini hafifletmedi aksine daha çok endişelendirmişti.

“Umarım dediğin gibi olur. Yoksa hepimiz mahvoluruz.”

Oktay çok tedirgindi. Buldukları durumdan nasıl kurtulacaklarını bilemiyordu. Öğretmenlerinin bulunduğu tarafa baktı. Her biri ayrı ayrı oturtulmuştu. Üstelik de elleri arkalarından bağlı vaziyetteydiler. Üstün hocanın başını kaldırıp ta onlara endişeli gözler ile baktığını fark etti. Ahmet de Üstün hocaya bakıyordu.

Arkadaşı “evet” anlamında başını sallayınca, Üstün hocanın rahat bir nefes aldığı ve tekrardan başını öne eğdiğini gördü. İki kişi kendi aralarında sadece bakışarak konuşmuşlardı. Oktay arkadaşına baktı.

“Ne oldu? Üstün hoca ile aranızda ne geçti öyle?”

Ahmet, arkadaşının sorularına cevap vermesi gerektiğinin farkındaydı ama askerlerin de dikkatini çekmek istemiyordu. Sessizce kulağına fısıldadı.

“Beyaz Gölge’yi, her ikimize de mesaj gönderecek şekilde ayarlamıştık. Hangimizin durumu uygun olursa, gölgeyi o aktive edecekti. Demin bana bakarak ne yaptığımı öğrenmek istedi. Ben de ona başımı sallayarak bu işi başardığımı anlatmak istedim.”

Boğlaca İncikan ve yanındakiler, kaptan köşkünün doğru gidiyorlardı. Geminin her yerine yerleştirilmiş olan projektörler sayesinde Boğlaca, istediği her yerde kendisinin holografik görüntüsünü yansıtabiliyordu. Kaptan köşküne girdikleri zaman, kaptanın koltuğuna oturmuş ve etrafına büyük bir kibirle bakmaya başlamıştı. Sanki oturduğu kaptan koltuğu değildi de kraliyet tahtıydı.

Kaptan Emin, Arkadaşı Hakan’a kimseye fark ettirmeden kulağına eğilip, fısıldadı.

“Hakan, Sakaro’yu hatırla.”

Hakan eski arkadaşına başını çevirip baktı. Sakaro daha önceden her ikisinin de görev yaptığı bir uzay gemisinin adıydı. “Şimdi bu da nereden çıktı”, der gibi arkadaşına baktı. Eski arkadaş, bakışlarını eline doğru çevirince o da kaptan Emin’in eline baktı. Kaptan Emin sol elinin baş ve serçe parmaklarını birbirlerine değecek şekilde birleştirmiş ve küçük bir

daire yapmıştı. Hakan bu işareti hatırlamıştı. Sakaro uzay gemisinde eğitim görürlerken birbirleriyle gizlice anlaşmak için uyguladıkları bir yoldu bu.

Hakan, tekrardan başını kaldırıp arkadaşının gözlerine baktı. Yoksa eski arkadaş geri mi gelmişti?

Hakan bu düşünceler içerisindeyken Boğlaca İncikan yerinden hışımla ayağa kalkmış ve etrafındakilere bağırmağa başlamıştı.

“Sizi böcekler. Benim bilgisayar programıma nasıl virüs sokarsınız. Virüslerini yok ettiğim gibi onları da yok edeceğim.”

Efendi Kaliso’ya dönerek emrini verdi.

“Bunu yapanları derhal bulacaksınız Kaliso.”

“Ama efendim. Bizim evrenimize geçecektik. Bunun için her şey hazır. Yolculuğumuz tamamlanınca virüsü yükleyenleri zaten bulabiliriz.”

Boğlaca İncikan, Efendi Kalisonun yüzüne küçümser bir ifade ile baktı.

“Hipnoz ve spirüüel alanlarda doruk noktada olabilirsin Kaliso ama teknolojik anlamda ise tam bir cahilsin. Bir düşünsene bana yüklenen virüsü ben sadece yok ettim. Henüz onun ne yaptığını keşfedemedim. Bu, benim için bile tam bir muamma. Sistemlerime ne yaptığını ise bilmiyorum. Virüsü yapanlar onu öyle bir gizlemişler ki, o harekete geçene kadar onu fark etmedim bile.”

Bulunduğu yerden aşağıya doğru indi. Kaptan Emin’in ve Hakan’ın yanına geldi. Özellikle Hakan’ın burnunun dibine kadar sokulmuştu. Sakince, Hakan’ın kulağına fısıldadı. Cilveli bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Bunu yapanları sen biliyor musun Hakan kaptanım? Ha! Söyle bana... Eski günlerin hatırına.”

Hakan, yanında duran kadın silüetinden etkilenmeye başladığını fark ediyordu. Ondan gelen bir güç,kendisini de içine almak üzereydi. Buna engel olamıyordu. Düşüncelerini toparlaması çok zor olmaya başlamıştı. Olanlar hakkında bir bilgisi yoktu ama yapanları tahmin edebiliyordu. Yalan söylemesi gerekiyordu. “Bilmiyorum.” demek için tüm gücünü kullanmıştı ama ağızından dökülen sözcüklere kendisi bile inanmamıştı.

“Öğrenci Ahmet ve Üstün hoca, baskından önce kendilerini ana reaktör odasına kapatmışlardı. Ne yaptılar ise orada oldukları zaman içerisinde yapmış olmaları.”

Boğlaca İncikan, istediği cevabı alınca hemen Hakan’ın yanından ayrılmış ve Efendi Kaliso’ya gerekli emirleri vermişti.

“Derhal bu ikisini bana getirin.”

Boğlaca, Hakan’ın yanından ayrılınca, Kaptan Hakan Çelik kendisine gelmişti.

“Ne yaptım ben? Kendi elimle onlara adamlarımı verdim.”

Büyük bir pişmanlık içini kaplamıştı.

“Bunda senin bir suçun yok Hakan. Demin sana yapılan şeyi ben yıllarca yaşadım. Bu o kadar büyük bir güçtür ki, insana kendi oğlunu bile öldürtebilir.”

Hakan, arkadaşının doğru söylediğini biliyordu. Şimdi ne yapabileceklerini düşünmesi gerekiyordu. Üstelikte artık yalnız değildi. En iyi arkadaşı da yanındaydı.

Yönetmen: MEHMET KARAHAFIZ

CÜNEYT ARKIN

AYTEKİN AKKAYA

FÜSUN UÇAR

MENAFİ SAĞIROĞLU
HÜSEYİN PEYDA
NECLA FİDE
VE
HİKMET
TADEMİR

YÖNETMEN:
CETİN İNANC

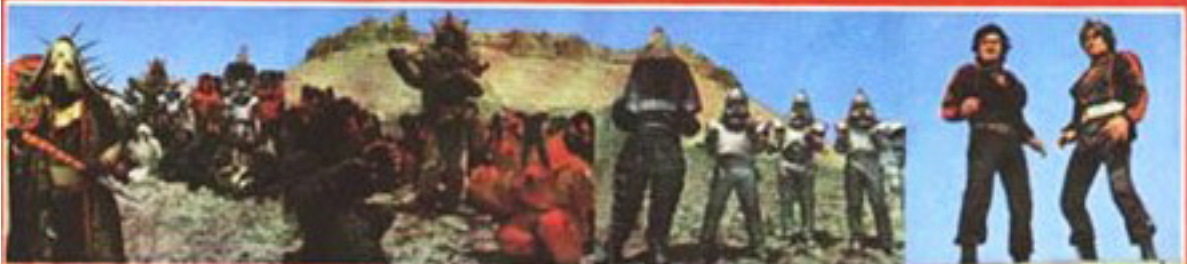
GALACTICA

DÜNYAYI KURTARAN ADAMI

CETİN ÇİLİ

AYT YIGANET

Esra Uysal

Yerli Bilimkurgu Yükseliyor'un En'leri ve Neler'i

Neler Yapmışız
Neler Paylaşmışız
Neler Konuşmuşuz

YERLİ BİLİMKURGU YÜKSELİYOR
BİLİMKURGU
ÖYKÜ SEÇKİSİ 2018
teelif geliri

ÖZGEN BERKOL DOĞAN
BİLİMKURGU KÜTÜPHANESİ'NE

destek olmak amacıyla,

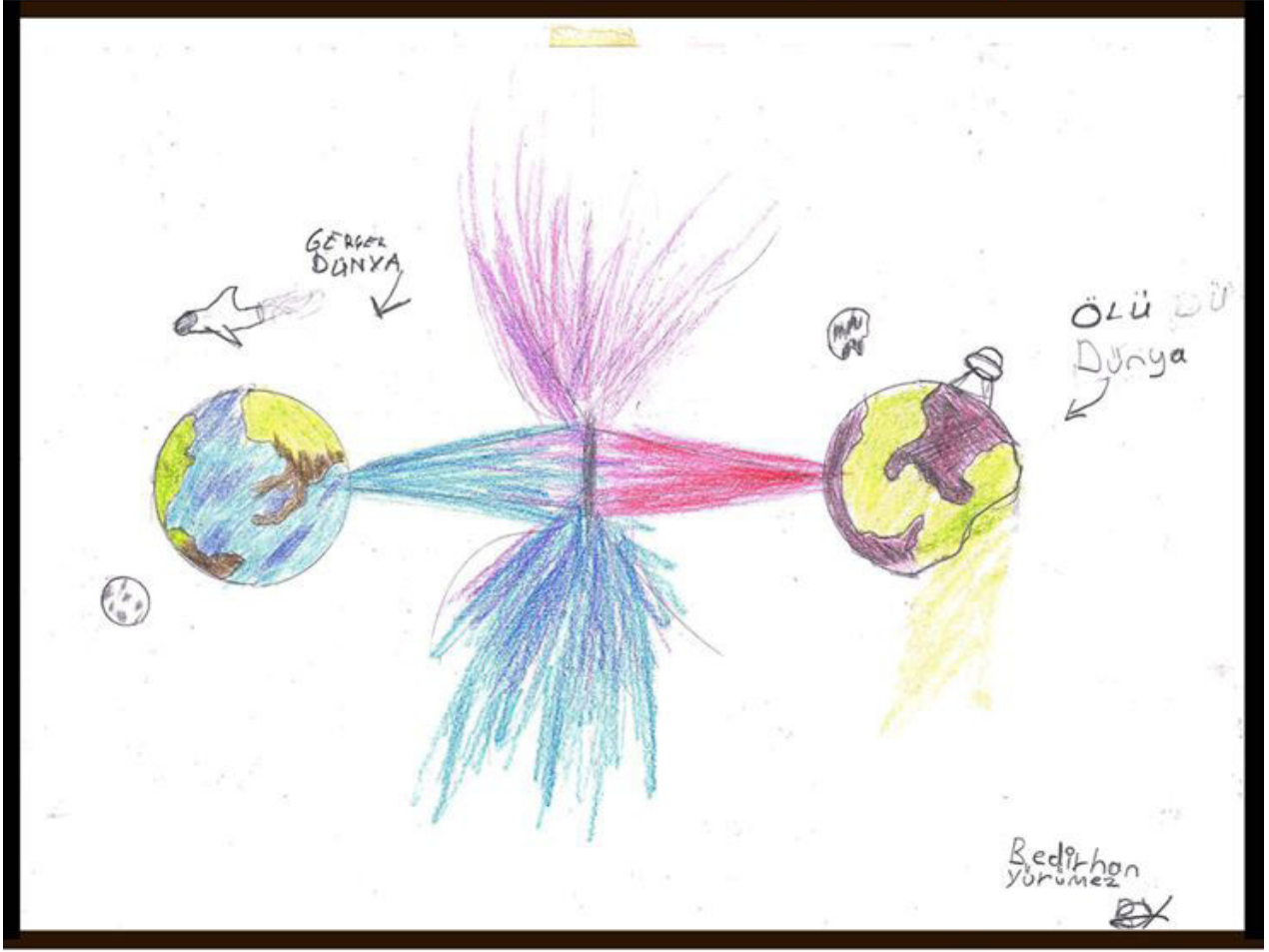
**yayınevinden ödeme alındığı anda kütüphanenin
hesabına aktarılacaktır.**

YBKY BİLİMKURGU ÖYKÜ SEÇKİSİ 2019
için de aynı durum geçerli olacaktır.
Destek veren tüm bilimkurgu gönüllülerine
teşekkür ederiz.

YERLİ BİLİMKURGU YÜKSELİYOR
www.yerlibilimkurguyukseliyor.com

PARALEL DÜNYALARIN ÇARPIŞMASI

Resim: Bedirhan Yürümez

Yaş: 11

Resmin İsmi: Paralel Dünyaların Çarpışması.

Resmin Konusu: İki dünya farklı galaksilerde ve farklı evrenlerde olmasına rağmen birbirlerine; boyut, yörünge hızı, eksen eğikliği vs. özellikleri bakımından eşitler.

Birbirlerine bir şekilde bağlılar ve farklı evrende olmalarına rağmen birbirleri ile etkileşimdedirler. Zaman içinde birisi diğerini etkileşimden dolayı yok etmek zorunda fakat bu çok uzun yıllar sürebilir. İkisi de varolmaz ikisinden birisi yok olmak zorunda.

Sezai Ozden

Yönetici · 2 Temmuz · Konular Ekle

Set hazır 😊 Çekimlere başlayabiliriz. 😊

Burak Ertural

30 Haziran · Konular Ekle

• <https://my.w.t/DXMzbdjsWX> •

Birkaç gün önce kitabımın içerisindeki karakterleri, canlıları, mekanları ve olayları tanıttığım bir paylaşım serisine başlamıştım. Bugün bu seriye devam ediyorum.

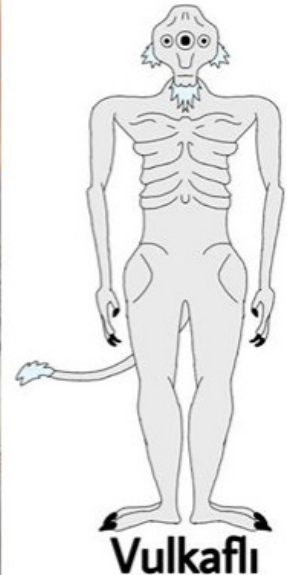
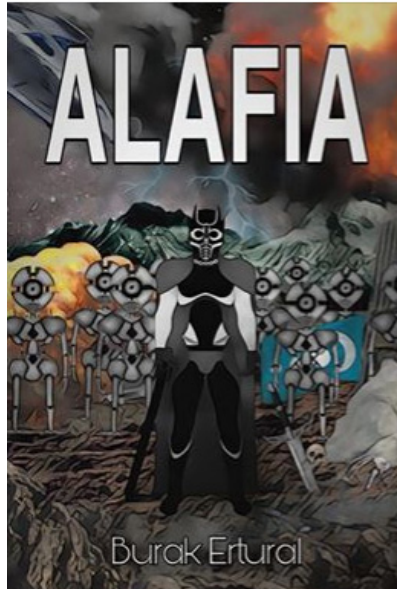
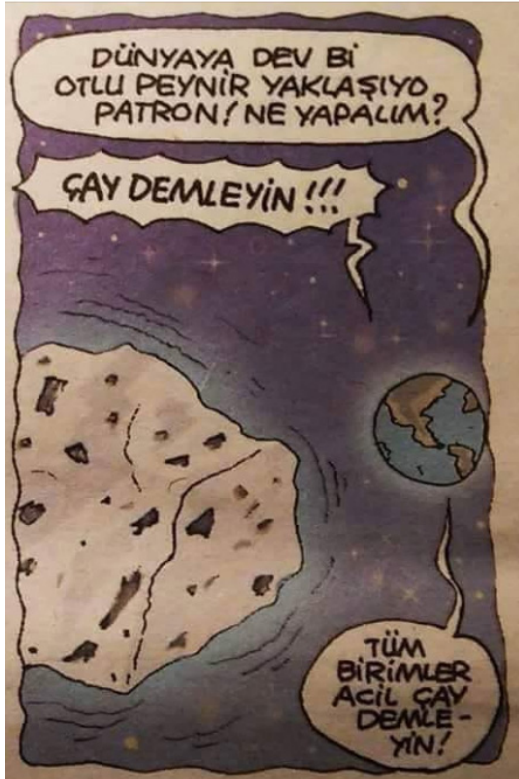
Vulkafıllar, ortalama 2 metre boyunda, sıksa bir vücut yapısına sahip olan, 3 gözlü, akıllı canlılardır. Galaksi içerisinde "gelişmiş medeniyet" olarak değerlendirilmeler de galaksinin tuz sektörü onların elindedir. Galaksinin neredeyse her yerinde tuz bulunmasına rağmen bu basit ma...

Devamını Gör

Nuray Bulat

18 Haziran · Konular Ekle

Arda Tipi

Yıldız Avcısı

En fazla ne olabilirdi ki zaten. Kamuoyu sadece seyirci olarak bile vicdani bir baskı unsuruydu. Çevredeki insanlarla en azından bu zinciri kurabilirdik somut bir şey yapamasa da. Kendimi bu düşüncelerle cesaretlendirmeye çalışırken birden arkamdan gelen bağırışlarla irkildim. Başımı çevirmeye fırsat bulamadan koşuşturan sivil bir kalabalığın arasında kalakalmıştım. Kendilerini arkadan kovalayan polis ekiplerinden kaçarak parktaki çoğunluğa ulaşmaya çalışıyorlardı. Polisin birkaçını coplayarak yere düşürmesiyle parkta abluka altındaki diğer göstericiler de galeyana gelmiş, ortalık birden savaş alanına dönmüştü. O karambolun içinde güvenli bir alan bulmayı henüz sadece aklımdan geçirmiştim ki başıma ve sırtıma aldığım darbelerle kendimi yerde buldum. Yerde kafamı ellerimle korumaya çalışırken beni yere düşürenin de polis copu olduğunu anlamıştım. Bir süre yerde itiş kakış ve darbelerin arasında kaldıktan sonra sivil polislerden bir beni yerden kaldırıp göstericileri

tıktıkları otobüslerine doğru sürüklemeye başlamıştı. Sadece oradan geçiyor olduğumu söylememin fayda etmeyeceğinden araca zorla bindirilinceye kadar emin olamamıştım doğrusu. Orada tesadüfen de olsa bulunuyor olmak yeterli sebepti onlar için, ancak benim mantığım bu saçmalığı kabul etmekte zorlanıyordu. Yine de sessiz kalmamın daha iyi olabileceğine kanaat getirmiştim olan bitene bakınca. En azından avukat olan ev sahibimi arayana kadar. Yaşlı, nemrut bir adam ama yine de tecrübeli bir hukukçuydu kendisi. Minibüsün arka koltuklarından birine geçip temkinli bir şekilde çantamdan cep telefonumu çıkardım. Aracın içinde devamlı duran bir polis yoktu, sadece kapıda nöbet bekleyen iki sivil görebiliyordum, diğerleri de eylemcileri yakalayıp getirmekle meşguldüler. Ben de fırsattan istifade ev sahibim Gökçer beyin numarasını çevirdim. Ofisinde olması için dua ediyordum içimden. Neyse ki çok fazla bekletmeden telefonu açmıştı.

gazeteduvar.com.tr

“Gökçer amca merhabalar, rahatsız ettim. Cem ben, kiracınız...”

“Alo, buyurun, kiminle görüşüyorsunuz?”

“Gökçer amca, benim Cem, kiracınız!”

“Ha Cem, tamam, sesini alamadım çocuğum. Hayırdır, ne oldu? Kirayı mı yatırdın?”

“Şey, ben başka bir şey için aramıştım... Şehir merkezinde protesto gösterisi vardı ben eve giderken. Polis müdahale edince arada kaldım, beni de aldılar...”

“Kötü olmuş, keşke uymasaydın onlara.”

“Yok, uymak değil, eve giderken denk geldim sadece...”

“Neyse olur böyle şeyler, nedir şimdi durum?”

“Biraz tartaklanıp göstericilerle birlikte polis otobüsüne bindirildim.”

“Mukavemet gösterme çocuğum. Muhtemelen yarına kadar gözaltında tutup ifadeni alır, sonra da salarlar. Duruma göre yine konuşuruz o zaman. Davalık bir durum olacağını sanıyorum.”

“Eminsiniz değil mi? Durduk yerde sabıka edinmek istemiyorum.”

“Çocuğum adam mı yaraladın?”

“Hayır tabi ki de, hatta ben yaralanmış olabilirim kafama aldığım darbelerden dolayı.”

“Sorun yok o zaman. Nezarethaneye götürülmeden önce hastanede sağlık kontrolünden geçirileceksiniz. Bir şikayetin varsa orada belirt.”

“Yapacak bir sürü işim var, buradan bir şekilde kurtulabilmem mümkün değil mi? Sonuçta gösterilere katılmış da değilim!”

“Evladım derdini merkezde anlatacağın şu

noktada mecburen.”

“Anlıyorum, peki...”

“Geçmiş olsun şimdiden. Çıkınca kirayı yatırmayı unutma.”

“Tamam unutmam! Size de iyi günler!”

Koyun can derdinde, kasap et derdinde! Sükunetimi korumak için gösterdiğim azami çabaya rağmen beni sinir etmeyi başarmıştı.

Yarım saat kadar sonra gösteri sonlandırılmış, göstericilerin de çoğu gözaltına alınmak üzere otobüse bindirilmişti.

Kimisi otobüsün içinde slogan atmaya devam ediyor, kimisi de polisle sözlü olarak atışıyordu. Haksız da değillerdi elbet; hangi güce, hangi fikre karşı girişilmiş bir taarruzdu ki bu? Oradaki hangi memurun ailesi kendilerini paralı bir okulda okutabilecek imkana sahipti? Ya da buradaki adaletsizliği dile getirip yöneticileri daha vicdanlı ve hakkaniyetli davranmaya çağırmanın nesi yanlıştı? Hele de insanlara böyle fiziksel ve psikolojik zararlar verecek kadar... Hiç düşünmezler miydi bu insanların anaları babaları görececek olsa bu hallerini yüreklerine inerse diye. Kendi ana, babaları yok muydu bu adamların, hiç mi başları okşanmamış, hiç mi ana kucağının sıcaklığını tatmamışlardı? Empatinin, kişinin kendisinin karşısındaki insanla kurduğu özdeşlikten ziyade onu önemseydiği biriyle özdeşleştiğiyle kurulabileceğini düşünürdüm. Çünkü insan kendisini önemsemeyeceği, kendi canını hiçe sayacağı durumlarla da karşı karşıya kalabiliyordu hayatta, özellikle de sevdikleri mevzu bahis olduğu zaman. O yüzden ahlakın ve vicdanın temelindeki bu özgeci duyumsamanın asıl ve engin kaynağı ‘sevgi’ idi bana göre.

Sezai Özden

Bilimkurgu Yazarlarımız ve Eserleri

2019 - 2018

Yerli Bilimkurgu Yükseliyor ekibi olarak, yerli eserlerin tanınması birinci önceliğimizdir.

“Yerli Bilimkurgu olur mu hiç!”

“Yerli bilimkurgu kitabı var mı?”

“Bizimkiler bilimkurgu yazamaz!” diyenler için onlarca eseri toparlayıp arşiv haline getirdik. Herkesin kolaylıkla ulaşabileceği internet sitemizde, tarihlerine göre sıraladık.

Eserlerimize sahip çıkma zamanının geldiğini düşünüyoruz. Pek çok eser sessiz sedasız basılıp, raflardaki yerlerini alıp bir süre sonra unutuluyor. Bilimkurguya yeterince değer verilmiyor. Dileğimiz, ülkemizde üvey evlat muamelesi gören bilimkurgu eserlerinin, bilinmesi ve ötelenmemesi. Biliyoruz ki kısa bir süre içinde, bu eserlerin çoğu film veya dizi olarak karşımıza gelecekler. Buna inanıyoruz.

Bu liste ülkemizde şimdiye kadar yayınlanan yerli bilimkurgu kitapları hakkında bilgi sahibi olunması için hazırlanmıştır. Liste sürekli güncellenmektedir. Bu nedenle eksik olduğunu düşündüğünüz, bilimkurgu eserlerini,

yerlibilimkurguyukseliyor@gmail.com üzerinden bizlere ulaştırabilirsiniz.

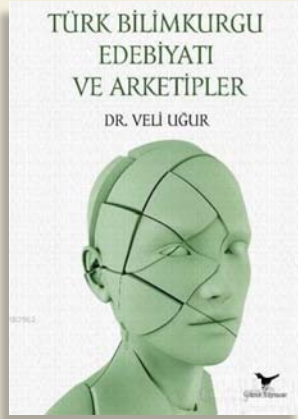
**Gelecekte Akıl Ötesi
Haberler - 2019**

Polat Onat

**Türk Bilimkurgu Edebiyatı
ve Arketipler - 2019**

Veli Uğur

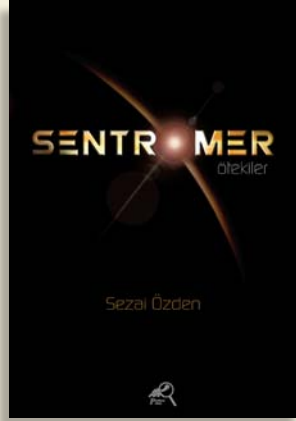
**Cengin Han 1: Ben Tanrının
Size Yolladığı Cezayım -
2019**

Rıdvan Ganioglu

**Sentromer: Ötekiler
2019**

Sezai Özden

**Başka Dünyalarda Canlı
Mahlukat var mıdır?- 2019**

Osman Nuri Eralp

**Militan
2019**

Melek Taşkın

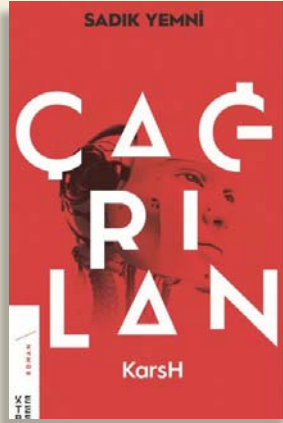
yüzyıl 3: Bayan Nima
2019

Ayşe Acar

Çağrılan
2019

Sadık Yemni

MİMA
2019

Yüce Zerey

Yüksek Doz Çürüüş 2019

Kolektif

Yüksek Doz Gelecek 2017

Kült 2019

Orkun Uçar

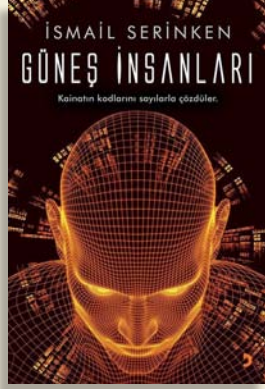
İstanbul 2099 2019

Kolektif

İsmail Serinken

**Güneş İnsanları
2019**

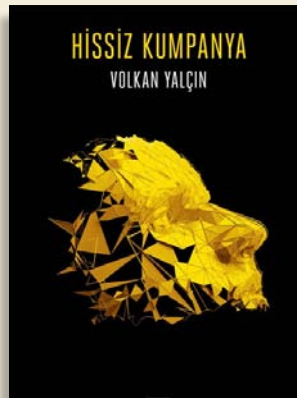
Mikail Kahraman Avcı

**Klon 2059
2019**

Volkan Yalçın

**Hissiz Kumpanya
2019**

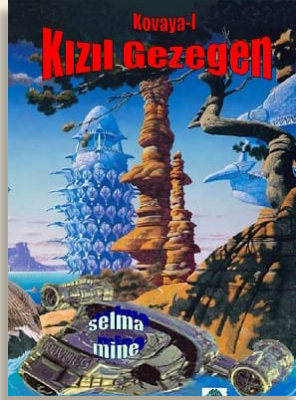
**Son Tiryaki
2018**

Müfit Özdeş

**Kovaya 1 Kızıl Gezegen
2018**

Selma Mine

**Aşk Algoritması
2018**

Murat K. Beşiroğlu

Arzu Eylem

**Çok Çağı
2018**

Emre Sayer

**2048 Geleceğe Hazır
mısınız? 2018**

Doğu Yücel

**Düşler, Kâbuslar ve Gelecek
Masalları 2018**

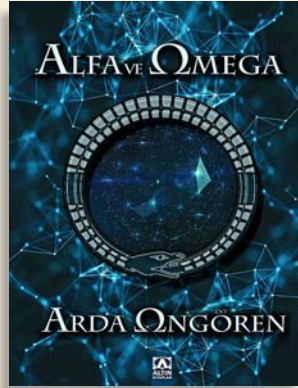
**Kayıp Rota
2018**

Özgen Bıçgın

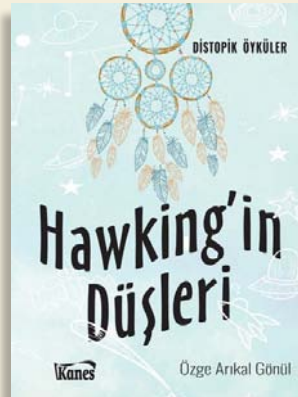
**Alfa ve Omega
2018**

Arda Öngören

**Hawking'in Düşleri
2018**

Özge Arıkal Gönül

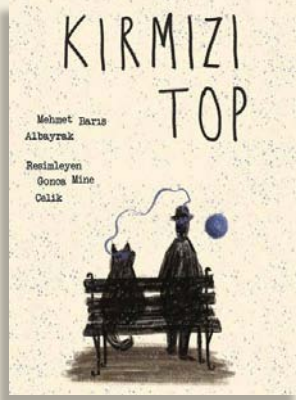
**Barbar Yeni Dünya
2018**

Mehmet Sağbař

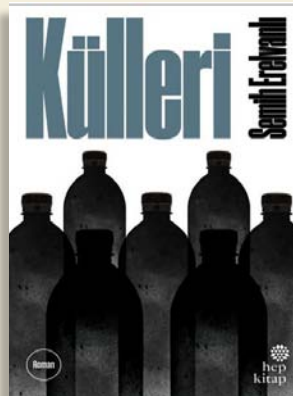
**Kırmızı Top
2018**

**Mehmet Barış
Albayrak**

**Külleri
2018**

Semih Erelvanlı

**Yüzyıl 2 Yeşil Adam
2018**

Ayşe Acar

**Siyah Hatıralar Denizi
2018**

Mehmet Açar

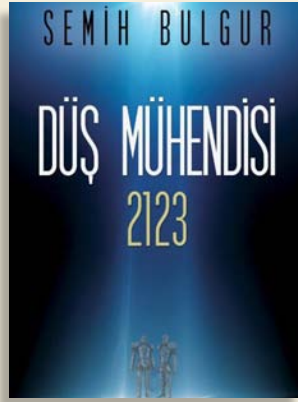
**Sinek İkilisi
2018**

Coşkun Hepyonar

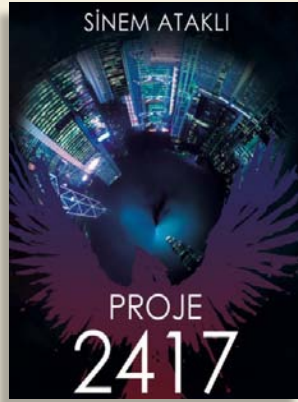
**Düş Mühendisi 2123
2018**

Semih Bulgur

**Proje 2417
2018**

Sinem Ataklı

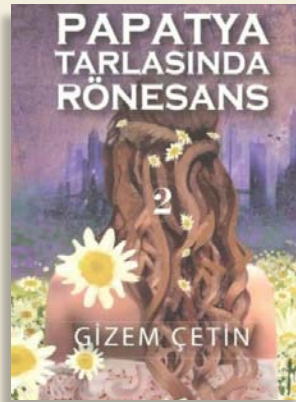

**Papatya Tarlasında
Rönesans 1 - 2018**

Gizem Çetin

**Papatya Tarlasında
Rönesans 2 - 2018**

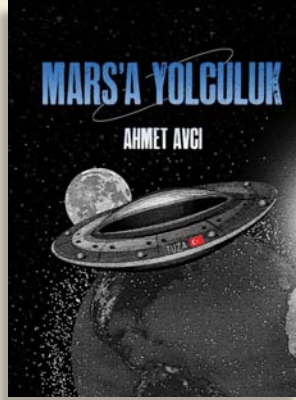
**Kılıcın Öyküsü 1
2018**

Tolga Eligül

**Mars'a Yolculuk
2018**

Ahmet Avcı

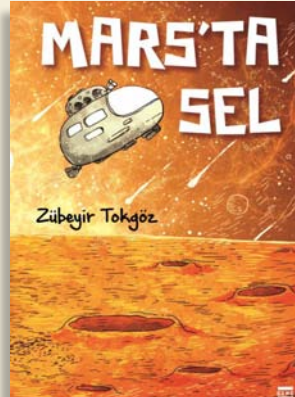

**Jüpiter'den Kaçış
2018**

Zübeyir Tokgöz

**Mars'ta Sel
2018**

**Poyraz'ın Gelecek Öyküleri
2018**

Akın Başal

**Hastalık
2018**

Onur Gürleyen

**YBKY Bilimkurgu Öykü
Seçkisi 2018
2018**

Kolektif

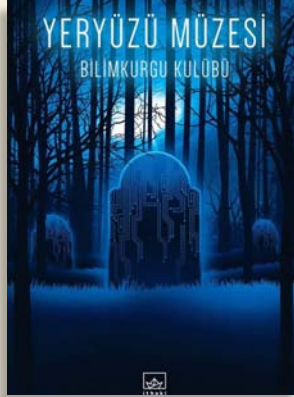
**Mehmet Fatih
Atalay**

**Karşılaşma: Bir Uzaylı
Hikâyesi 2018**

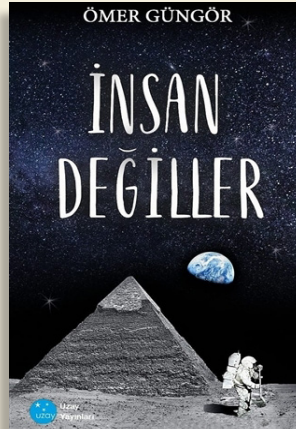
Kolektif

**Yeryüzü Müzesi
2018**

Ömer Güngör

**İnsan Değiller
2018**

S-14

Sezai Özden

Sokak Röportajları

“Salih bi çay içip öyle mi başlasak? Hava buz.”

-Olur abi. Bak şurada oturabiliriz. Simit de yeriz istersen.

“Olmaz mı tabii yeriz. Simitsiz bir çay düşünemiyorum şu an.”

-Abi bugün röportaj sorularına Uzay Ajansını da katsak mı? Nasıl olur sence?

“Evet Salih harika bir fikir. Yerli bilimkurgu kitapları okuyor musunuz sorusuna boş boş bakanlardan sıkıldım artık. Bari biraz cevap alırsız, dolu geçer. Ne de olsa Uzay Ajansı'nın kurulduğunu duymayan kalmamıştır.

-Evet abi. Hem hava da soğuk... Biraz değişiklik içimizi ısıtır.

“Salih şuraya oturalım, ferah görünüyor. Hem ısıtıcıya da yakın. Oh be iyi geldi bu sıcaklık. Mayışırım birazdan.”

-Evet abi.

“Salih sen otur ben hemen geliyorum... Aklıma bir şey geldi.”

-Nerdesin abi?

“İşletmenin sahibiyle konuştum, müşterilerle röportaj yapabileceğimizi söyledi. Hem burası sıcak istediğimiz kadar röportaj yapabiliriz Salih. Yırttık bugün soğuktan.”

-Harikasın abi.

“Çayın bittiyse şu gençlerin masasına gidelim.”

-Hazırım abi.

“Afiyet olsun gençler. Yerli Bilimkurgu Yükseliyor Sokak Röportajları. Müsait misiniz?”

-Evet, buyurun tabii ki.

“Bilimkurgu sever misiniz?”

-Evet. Çok severim/Evet abi hastasıyız/Hayatım bilimkurgu...

-Yerli bilimkurgu edebiyatını takip ediyor musunuz?

-? / ! / ...

-Abi bilimkurgunun yerlisi mi var? Ben duymadım. / Ben de / Ben de...

“Var tabii. Epey bir romanımız, hikaye kitabımız var. Hiç mi haberiniz yok?”

-Hiç yok abi. Ne üzerine? / Konusu ne?

“Konusu ne mi?”

-Evet abi. Uzaylılar var mı mesela?

“Neyse... uzaylılar demişken. Uzay Ajansımız kuruldu haberiniz vardır!”

-Nerde kuruldu abi, yok valla!

“Merkezi Ankara da olacak. Artık uzaya kendi imkanlarımızla açılabiliriz.”

-Niye ki abi?

“Niye mi?”

-Evet, abi ne işimiz var uzayda! Mis gibi yaşıyoruz şurda.

-Mendil veriyim mi abi? O kıpkırmızı görünüyor...

“Ver Salih ver... Ulan var yaa!”

-Abi kızma ama sen biraz asabileştin galiba. Niye vurdun ki çocuğa?

“Sus Salih zaten sinirlerim tepemde.”

-Boş ver abi... Nerden bilicen çocukların dükkan sahibinin yeğenleri olucanı!

“Evet Salih bilemedim... Burnum kırılmış mıdır sence?”

“İstikbal Göklerde dir!”

yerlibilimkurguyukseliyor@gmail.com